

BURMESE CLASSIC

မိုးကျော်သူ

ချယ်ရီကျွန်းမှစားသမား

ဝ ဝ န န န : ခ ခ ခ ခ ခ : ဟ ဟ ဟ : ဝ ဝ : ဝ ဝ

ပထမပိုင်း

မိုးကျော်သူ

BURMESE
CLASSIC

ချယ်ရီကျွန်းမှ စားသမား

(ပထမပိုင်း)

နှစ်အုပ်တွဲသိုင်းစာစဉ်

၂၀၁၄-ခုနှစ်

ဝယ်ယူကြိုက် အုပ်စု-၄၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အေး (ရွက်စိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၄၃ (အေ)၊ ၄-လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်စားပုံနှိပ်
ဦးစင်းကျော်ထွန်း၊ (မိရွေးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊
မိလိတ်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အခန်း (၁)

ပြန်လမ်းမှ အကျဉ်းခန်း

နံနက်ခင်း။

နေရောင်ခြည်ကင်းခဲ့သော နံနက်ခင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသော မိုးသီးမိုးပေါက်များသည်
အရပ်ရပ်မျက်နှာတစ်ခွင်လုံးအား လွှမ်းမိုးမိုးထားသည် မဟုတ်ပါ
လော။

ယခုနှစ်မိုးရာသီသည် လွန်စွာပြင်းထန်၏။ စိုက်ခင်းအတော်

များများ ပျက်စီးကုန်သည်။

မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည်။

ယင်းကြောင့် မိုးသက်လေပြင်းအောက်ရှိ စုန်ကျန်းမြို့လေး

သည် ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား အကျည်းတန်နေပေတော့သည်။

စုန်ကျွန်းမြို့ တစ်မြို့လုံးသည် မာန်ဟုန်ပြင်းစွာ ရွာသွန်းနေသည့် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရသည်။

‘ဝုန်း’

အချို့သစ်ပင်ကြီးတို့၏သစ်ကိုင်းများသည် မိုးဒဏ်လေဒဏ်တို့ ခံနိုင်ခြင်းကြောင့် ဝုန်းခနဲကျိုးကျကုန်တော့၏။

စုန်ကျွန်းမြို့၏တောင်ဘက်တွင် အလွန်ကြီးမားလှသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု မြင့်မားစွာ တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျယ်ဝန်းမြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးနှင့်အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အဆောင်လေးများကလည်း ထောင့်အသီးသီးတွင် ရှိနေလေ၏။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးသည် နာမည်ကြီးစုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဤအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် အချုပ်ခံ အကျဉ်းသားများသည် တရားခံများနှင့်အကျဉ်းသားအားလုံးမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ ဓားပြများ၊ ထောင်ဖောက်ပြေးသူများ စသည့် အကျဉ်းသားများအတွက် ထောင်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် ...

ကြီးလေးသော ရာဇဝတ်မှုများကိုပိုရာ တစ်ကျွန်းထောင်ကို သို့သော ထောင်ကြီးတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလော။

မိုးသည် သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေဆဲ။

မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းကပါ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသည်။

မာန်ဟုန်ပြင်းစွာ ရွာသွန်းနေဆဲ။

မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းကပါ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေ၏။

မာန်ဟုန်ပြင်းစွာရွာသွန်းနေသည် မိုး၏ဒဏ်ကို စုန်ကျွန်းမြို့

တစ်မြို့လုံး အလူးအလဲခံနေရရှာသည်။

ဤအချိန်တွင် ...

စုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်၏တံခါးမကြီးသည် မိုးဒဏ်

ဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနေရရှာသည်။

တံခါးမကြီးရှေ့တွင် အစောင့်တပ်သား ဆယ်ဦးတို့သည် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။

အစောင့်ဆယ်ယောက်တို့၏အင်္ကျီများသည် မိုးရေတို့ဖြင့် ရွှဲစိုနေသည်။

သူတို့သည် အလွန်ချမ်းအေးလှသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

အဝေးဆီမှ မြင်းရွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစောင့်ဆယ်ယောက်၏စန္ဒာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲထောင်မတ်သွားသည်။

သူတို့အားလုံး၏အမူအရာသည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည့် တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်များ၏အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။

အဝေးဆီမှ မြင်းရွာသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနီးစပ်လာသည်။

မကြာမီမှာပင် မိုးသီးမိုးပေါက်များကြားမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး ပေါ်လာလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ...

မြင်းဆယ်စီးသည် မြင်းလှည်းအိမ်၏ရှေ့နောက် ဘေးဘီဝဲယာမှဖြစ်၍ လိုက်ပါလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ...

မြင်းစီးသူရဲလူစုသည် စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“အကျဉ်းထောင်တံခါးဖွင့်စမ်း”

ဩဇာအာဏာပြည့်ဝသော အမိန့်သံတစ်သံသည် မိုးသံလေသံကို အန်တု၍ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

အသံရှင်သည် မြင်းလှည်းအိမ်ကို ရှေ့ဆုံးမှ လမ်းပြပေါ်ဆောင်လာသည့် မြင်းစီးသူရဲပင် ဖြစ်သည်။

အစောင့်တပ်သားဆယ်ယောက်သည် အသံရှင်မြင်းစီးသူရဲကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့၏မျက်ဝန်းများသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကြသည်။

“မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဝူရယ်ကြူး”

❖ ဝိသေသ

အစောင့်တပ်သားများ ပြိုင်တူရေရွတ်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသူရဲက လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ...

“ကျွန်ုပ်ကို စစ်လား၊ ဆေးလား လုပ်မနေနဲ့ အကျဉ်းထောင်
တံခါးကိုသာ အမြန်ဖွင့်စမ်းပါ”

မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ၏စကားသံအဆုံးတွင် အစောင့်
တပ်သားဆယ်ယောက်သည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့သည် အကျဉ်းထောင်၏တံခါးမကြီးသော့ကို ဖွင့်သူ
ကဖွင့်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားလေသည်။

မကြာမီမှာပင် ...

စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်၏တံခါးမကြီးသည် ပွင့်သွားလေ
သည်။

အကျဉ်းထောင်တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မူခင်းနှိမ်နင်းရေး
တာဝန်ခံ ဝုရယ်ကြူးဦးဆောင်၍ မြင်းစီးသူရဲများသည် မြင်းလှည်း
အိမ်ကို ခြံရံ၍ အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

အစောင့်ဆယ်ယောက်သည် သင်္ကန်းပြင်းကို မသိမသာချရင်း
စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံး၏ရင်ထဲတွင် မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ မည်သူ
လိုက်ပါသွားသည်ကို သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသည်။

အကြောင်းမှာ ...

မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ကိုယ်တိုင် အကျဉ်းထောင်သို့
လိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်းခံရသော ရာဇဝတ်သားသည် သေဒဏ်ကျခံရ
မည့်သူဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံးသိထားသည်မဟုတ်ပါလော။

စုန်ကျန်းအကျဉ်းစခန်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။

မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံဝုရယ်ကြူး ဦးဆောင်သောလူစု
သည် မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ရာဇဝတ်သားကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။

ရာဇဝတ်သား၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင် မြေကျင်းများဖြင့် တပ်ဆင်ပြီး သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ ခိုင်ခံ့သောသင်္ကြံများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်။

ဤမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၏မျက်နှာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သောအသွင်ကို ဆောင်နေရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ... ယခု ရာဇဝတ်သား၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိုသို့သော အရိပ်အယောင်များမရှိဘဲ တင်းမာခက်ထန်သောအသွင်ကိုသာ ဆောင်နေလေသည်။

ထိုရာဇဝတ်သားသည် ဓားပြဗိုလ် ကျူးလုဆန်ပင် မဟုတ်ပါလော။

မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဝုရယ်ကြူးဦးဆောင်သော မြင်းစီးသူရဲများသည် ထိုရာဇဝတ်သားကိုမြီရံကာ အတွင်းဆောင်ရှိ အချုပ်စန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ဓားပြဗိုလ်ကျူးလုဆန်။

ကျူးလုဆန်သည် သိုင်းပညာအလွန်ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ယခု သူသည် စုန်ကျွန်းအကျဉ်းစခန်း၏အချုပ်စန်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့အား အချုပ်စန်းထဲသို့ အရောက်ပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့သူမှာ မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဝုရယ်ကြူးပင် ဖြစ်သည်။

ဝုရယ်ကြူးသည် ကျူးလုဆန်၏အချုပ်စန်းတံခါးကို သေ့ခတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

သူသည် ကျူးလုဆန်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ တပည့်ဆယ်ယောက်နှင့်အတူ ကျူးလုဆန်၏အချုပ်စန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ...

သူ၏နောက်ကျောဘက်တွင်ရှိသော ကျူးလုဆန်၏အချုပ်
ခန်းထဲမှ ကြိမ်းဝါးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ ဝူရယ်ကြူး ... ကျုပ် လွတ်မြောက်တဲ့တစ်နေ့ ခင်ဗျားကို
တင်မကဘူး တစ်မျိုးလုံးကို မျိုးဖြုတ်ပစ်မယ်ဟေ့ ”

ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်သူမှာ ဓားပြခိုလ် ကျူးလုဆန်ပင် ဖြစ်
သည်။

ဝူရယ်ကြူးသည် ကျူးလုဆန်၏စိန်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ
သောအခါ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်သန်းသွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ...

ကျူးလုဆန်သည် သေဒဏ်ကျန်ရမည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦး
ဖြစ်သည်ကို သိရှိထားသောကြောင့် မဟုတ်ပါလော။

အခန်း (၂)

တလွဲတရော်

လကွယ်ည မဟုတ်သော်လည်း တဒဂ်အားဖြင့် လရောင်
ကင်းမဲ့နေသည်။

အကြောင်းမှာ ...

တိမ်မည်းညိုတစ်အုပ်သည် ထိန်လင်းစွာသာနေသော လ
မင်းကြီးကို ဖုံးအုပ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။

ဤကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသော ညအမှောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှား
နေသည့် လူသားတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူ၏အမည်သည် စစ်ခန်းဖြစ်သည်။

ဝတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော ခွေးလေ
ခွေးလှင့်တို့၏အသံမှအပ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာသံမျှမကြားရဘဲ
တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“အင်း ... ငါ ဘယ်လိုနေရာကို ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး”
စစ်ခန်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်မိ၏။

သူ့ရောက်နေသည့်နေရာကို လုံးဝခန့်မှန်းနိုင်စွမ်းမရှိဟန်ဖြင့်
စိတ်ထဲတွင် အတော်ညစ်ညူးနေသည်။

အလင်းရောင်ဟူ၍လည်း မရှိပါ။
မိမိ၏ခြေနှင့်လက်တို့ကိုပင် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိလောက်အောင်

အမှောင်၏ကြီးမားမှုဒဏ်ကို ခံနေရသည်။
ထိုခဏမှာပင် ... ညှိစိုစိုအနံ့တမျိုးက သူ၏အသက်ရှူလမ်း

ကြောင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။
သူ၏ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနှောက်ကျိလာ၏။ ရင်ထဲတွင်

လှိုက်တက်လာသော ပျို့အန်ချင်စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းလျက် ရှေ့သို့
စပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ...

“အား”

စွတ်စိုသောအိုင်တစ်ခုထဲသို့ ခြေအစုံကို နင်းချမိလျက်သား
ဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏အလေးချိန်အတိုင်း အဆအ
တိုင်း ပေါင်လည်လောက်ရောက်သည်အထိ မြှုပ်ဆင်းသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ...

အသည်းထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွားကာ ရုတ်တရက် အော်
လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အတွင်းအားကို စုစည်းလျက် အိုင်အတွင်းမှ အပေါ်သို့
ရောက်ရန် ပထမအဆင့် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ... အခက်အခဲတစ်ခုက သူ၏အားထုတ်မှုကို
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေပြန်သည်။

ယင်းအနှောင့်အယှက်မှာ ဤအိုင်အတွင်းမှ ရုန်းကန်ထွက်
ရန် ခြေထောက်အောက်တွင် အမာခံဟူ၍ လုံးဝရှာဖွေမတွေ့ခြင်းပင်

ဖြစ်၏။

အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှုထဲသို့ ပို၍နစ်သည်ထက် နစ်သွားလေ၏။

စစ်ခန်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူသည် အသက်ကို မှန်မှန်ရှုရင်း အမှောင်တွင်း၌ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

နက်ရှိုင်းလွန်းသော အမှောင်ထုသည် တောက်ပလွန်းသော သူ၏အမြင်ဓာတ်ကို အန်တုလျက်ရှိ၏။

သူသည် နံဘေးတစ်နေရာသို့ လက်ကိုဆန့်၍ စမ်းလိုက်မိချိန်တွင် သစ်သားစအချို့နှင့် ဂုန်နီအိတ်စတစ်ခုကို စမ်းလိုက်မိ၏။

စစ်ခန်းသည် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွား၏။

ဤနှစ်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန်မှာ အောက်ခြေအမာခံမရှိသဖြင့် ရုန်းကန်ရန် အင်အားမဲ့နေချိန်၌ အပေါ်မှ ဆွဲယူအားပြုရန် သစ်သားစတချို့က သူ့အား အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုစံရမည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်စေမည့် အကူအညီတစ်ခုပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော်လည်း ...

စစ်ခန်းသည် ချက်ချင်း အပေါ်တက်ရန် မကြိုးစားသေးဘဲ

မိမိလက်နှင့် စောစောက စမ်းမိသော သစ်သားစများကို ဖယ်လျက် အထဲမှ ဂုန်နီအိတ်ကို စမ်းလိုက်မိ၏။

ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သေတ္တာရှည်တစ်ခုပင် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ထိုသေတ္တာရှည်မှာ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း၌ ရှိနေမည်ကို သိရှိလိုက်ရ၏။

ယင်းသေတ္တာပုံစံ သစ်သားစများအတွင်းရှိ ဂုန်နီအိတ်ဟု ထင်ရသော ဖြင့်စများကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အတွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ဆံပင်များနှင့် လူဦးခေါင်းတစ်ခုကို စမ်းလိုက်မိသည်။

“ဟင်”

စစ်ခန်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။ အမှန်မှာ ...

သူသည် သတ္တိနည်းလှသော လူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ဇွဲသတ္တိအပြည့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ယခုကဲ့သို့ မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် လူသေအလောင်းကို

ရုတ်တရက်ခင်းမိခြင်းသည် မည်သူမဆို တုန်လှုပ်မိမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

လက်ကိုရုပ်လိုက်သည်နှင့် ပုပ်ညှီသော အနံ့ဆိုးသည် ပတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားကာ စစ်ခန်း၏နားခေါင်းထဲသို့ တန်း ခနဲ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ဤအခြေအနေ ဤအတိုင်း ဆက်၍နေရန် အကြောင်းမရှိ တော့ကြောင်း သုံးသပ်မိလိုက်ချိန်တွင် ဘေးမှ သစ်သားစကို အားဖြူ လျက် အတွင်းအားကို အပြည့်သုံးကာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေ ၏။

ခုန်အား ဆွဲအား နှစ်ရပ်ပေါင်းအင်အားနာသည် မည်မျှ အရှိန် ဖြင်းသည်ဆိုသော် ချွံပုတ်၏တစ်ဖက်မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား လေတော့၏။

စစ်ခန်း၏နောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရွံ့များဖြင့် ပေရေညစ်ပတ် ကာ ရွံ့မိထားသော အရုပ်ကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်နေချေသည်။

သူသည် အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသူတစ် ယောက်ကဲ့သို့ သူ၏စိတ်အစဉ်သည် ကြည်နူးလန်းဆန်းသွားသည်။

လမင်းကြီးသည် တိမ်မည်းညိုတစ်အုပ်၏ဖုံးအုပ်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်လာပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ရွမ်း”

လင်းထိန်နေသော လရောင်အောက်ဝယ် တဖိတ်ဖိတ်လက် နေသော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုနှင့်အတူ သူ၏လည်ရောင်းမှာ စစ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အေးစိန်သော ဓားသွားက လာရောက်ထောက် ထားခြင်းကို ရုတ်ခြည်း သိရှိလိုက်၏။

စစ်ခန်းသည် ရှောင်တိမ်းရန်အလို့ငှာ မည်သို့မျှ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ ချေ။

ထို့ကြောင့် ...

စစ်ခန်းသည် လှုပ်ရှားရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ သူ့အား ဓား ဖြင့် ချွပ်ကိုင်ထောက်ထားနိုင်စွမ်းရှိသူ၏မျက်နှာကို အသာလေး မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသွင်ကိုဆောင်လျက် စစ်ခန်း၏

လည်ပင်းကို ထောက်ထားသော ဓားကို ကိုင်ထားပုံမှာ သေသပ်တိ ကျလှပေသည်။

ဓားကိုင်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦးမှန်း သိသာလှ၏။

သို့သော် ...

ထိုအမျိုးသမီးသည် စစ်ခန်း တစ်ခါဖူးဖူး မမြင်ဖူးသော မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

မိမိကျင်လည်ခဲ့သော အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဤအမျိုးသမီးကို တစ်ခါဖူး မမြင်ဖူးသည်မှာ သေချာလှ၏။

သူနှင့် ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် ...

ယခုလက်ရှိ အခြေအနေတွင် သူမသည် မိမိ၏လည်ပင်းသို့ ဓားဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ထောက်ထားသည်ကို တွေးမရနိုင်ဘဲ ဖြစ် နေ၏။

သူသည် သေချာစေရန် ဤအမျိုးသမီးကို အကဲခတ်ကြည့် မိလိုက်ပြန်၏။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မြေဖြူမှုန့်များဖြင့် မှုန်းခြယ်ထား သည့် ကျောက်တုရုပ်တုလို ဖြူဖွေးလှ၏။

သွေးများပင် မရှိရောလေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ဖြူဆွတ်လွန်းလှသော မျက်နှာပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို စစ်ခန်း ငေး ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် ...

“ကဲ ... မင်း ... အခု ဟို ... ရွံ့အိုင်ထဲက တက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီး၏အမေးကို စစ်ခန်း ရယ်ချင်မိသွားတော့သည်။

“ကျုပ် ရွံ့အိုင်ထဲက တက်မလာဘဲ မိုးပေါ်က ကျလာတာ လို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား”

ဟု အမျိုးသမီး၏အမေးစကားကို အဖြေမပေးဘဲ ခပ်ငေါ့ ငေါ့ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မိုးပေါ်က ကျလာတာ မထင်လို့ မင်းကို ရွံ့အိုင်ထဲက တက် လာတာလားလို့ မေးတာပေါ့”

အမျိုးသမီးက လေသံ ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရင်း လက်ထဲမှ ဓားကို အားထည့်၍ ထိုးလိုက်၏။

“အား”

စစ်ခန်း၏အသံသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသလို ဒေါသလည်း ထွက်မိ၏။

အမျိုးသမီးသည် စစ်ခန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ... ဒီဘက်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

သူမ၏အမေးကို သူ မည်ကဲ့သို့ ပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲဖြစ်ရသည်။

“ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဘာကိစ္စနဲ့လာလာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆိုင်သလား”

ဟု ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

သူမ၏ဓားဖျားက သူ၏စကားသံဆုံးသည်နှင့် ထောက်ထားရာမှ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

စစ်ခန်း၏လည်တိုင်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး စေးထန်းထန်း ပူနွေးသော သွေးစီးကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“မင်း ... ငါမေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေဖို့ ကြိုးစားပါ”

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပြောလိုက်သည့် သူမ၏စကားသံတွင် ဒေါသသံ စွက်နေ၏။

သူသည် အကျပ်ရိုက်သွား၏။

“အင်း ... ငါ ဒီလိုပုံဆိုရင် မလွယ်ဘူး၊ အန္တရာယ်က လွတ်အောင်တော့ ကြံမှ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေးလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘာရန်ငြိုး ရန်စမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ရန်လုပ်ချင်နေတာလဲဗျ”

သူ ယင်းသို့ပြောရင်း သူမ၏လှုပ်ရှားပုံကို ဂရုပြုနေလိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းသိစရာမလိုဘူး၊ မင်းသိရမှာက ငါက မင်းကို သတ်မယ့်လူပဲ”

သူမ၏တုံ့ပြန်လာသောစကားသံသည် သူ့အတွက် မလွယ်ခန်း စစ်ခန်း နားလည်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ...

ထိန်ထိန်လင်းနေသော လမင်းကြီးကို တိမ်မည်းညိုတစ်စုက ရုတ်တရက် ဖုံးအုပ်လိုက်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရိပ်ခဲ ဖောင်ကျသွား၏။

သဘာဝတရားက ပေးလာသည့် အခွင့်အရေးကို စစ်ခန်းကောင်းစွာ အသုံးချလိုက်လေ၏။

စစ်ခန်းသည် နောက်သို့ ရုတ်တရက် လှန်ချလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်၍ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အမျိုးသမီး၏နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ လေထဲမှ တစ်ပတ်ကျွမ်းဖြင့် ကျော်လွှားခုန်လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုနောက်မှ တစ်ပါးတည်းပင် အမျိုးသမီးဝေးသည် တန်းခဲ ဝင်လာ၍ သူ စောစောက ရပ်နေသောနေရာ၏အနောက်ဖက်မှ ကျောက်တုံးကို 'ရွှင်' ခဲ ထိုးခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ကျောက်တုံးကြီးမှာ အက်ကြောင်းထင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော စစ်ခန်းမှာ အမျိုးသမီး

အတွင်းအားနှင့် ၎င်းကိုင်ထားသည့် ဓားတိုမှာ အထူးအားကောင်းလှသောအရာများဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် လုံးဝမပျော်ရဲတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ...

သူ၏ခါး၌ ချိတ်ထားသောဓားကို ထုတ်လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ...

အမျိုးသမီး ပြန်မလှည့်နိုင်မီ နောက်မှ လှမ်းထိုးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ...

သူထင်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာဘဲ သူ၏ဓားက လေကိုသာ ထိုးမိသွားပြီး အမျိုးသမီး၏လက်ပြန်တွက်လိုက်သည့် ဓားချက်သည် သူ၏လည်ပင်းဆီသို့ တန်းခဲဝင်လာသည်ကို ရိပ်ခဲမြင်လိုက်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် ကပျာကယာ ငွေ့ရှောင်လိုက်ရလေ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ...

စစ်ခန်းသည် စွတ်မဝင်ရဲတော့ပါ။

သူသည် ဘယ်ဘက်လက်မှ ခါးမှ ဓားတိုတစ်လက်ကို ထုတ်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူသည် ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှ ဓားကို ရုတ်တရက် မစ်သွင်းဟန် ပြုလိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းခတ်ထုတ်လိုက်လေရာ တကယ်မပစ်ဘဲ ဟန်လုပ်လိုက်သော စစ်ခန်းသည် ဟန်ချက်ပျက်သွားသည့် အမျိုးသမီးကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

ဘယ်ဘက်လက်မှဓားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ လက်ပြန်တစ်ချက် ပြန်သွင်းလိုက်လေသည်။

“အင့်”

သူ၏ဓားအတို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထိတွေ့နှစ်ဝင်သွားမှန်း သိလိုက်သည်။

စေးထန်းသောသွေးများပင် ... သူ၏ လက်တစ်လျှောက်

ဝေကျံ့ကုန်သည်။

ထိုအချိန် လမင်းသည် တိမ်မည်းညိုများအုပ်ဆိုင်းနေရာမှ ကြည်လင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ လက်ရှိမြင်ကွင်းကို ထင်ရှားစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးသည် တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို လရောင်အောက်၌ မြင်လိုက်ရလေသည်။

အမျိုးသမီးသည် နောက်ဆုံး မြေပေါ်သို့ လဲကျသည်အထိ ဝင် လက်ထဲမှ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားရှည်ကို ဝှေ့ယမ်းခတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။

ခုတ်အားမှာ ပြင်းထန်လှသော်လည်း ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်

ထားရန် အင်အားမှာ လုံလောက်စွာမရှိသည်မို့ လက်ထဲမှ ဓားမှာ မြေပေါ်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

စစ်ခန်းသည် အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

အမှန်မှာ ...

ဤအမျိုးသမီးနှင့်သူသည် ရန်ပြိုးရှိသည်မဟုတ်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။

အကယ်၍ ...

မိမိသာ လက်ဦးမှုအရမယူနိုင်လျှင် အမျိုးသမီး၏လက်
ချက်ဖြင့် စကန်မှချ သူသေရမည်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ...

သူသည် မိမိ၏အသက်ကို မိမိကာကွယ်ခြင်းဖြင့် အမျိုး
သမီးကို သူ ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ...

အမျိုးသမီးကို သူ၏ဓားချက်ထိသွားပြီဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက်မထွက်သေးပါ။

သူမက မိုး၍ကြည့်နေသော စစ်ခန်း၏မျက်နှာဆီသို့ လက်
သည်းများဖြင့် လှမ်းကုပ်ဆွဲလိုက်၏။

သို့သော် ...

သတိမပြတ်ရှိနေသော စစ်ခန်း၏လျှင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းမှု
ကြောင့် လက်မတင်လေး လွတ်သွားခဲ့ရသည်။

စွန်လက်သည်းကဲ့သို့သော လက်သည်းများသည် နံဘေး၌
ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ဒုတ်ခနဲထိမှန်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ...

ကျောက်တုံးပေါ်၌ အစင်းအရာများ ထင်းခနဲ ပေါ်လာ
သည်။

ဤသည်ကို မြင်လိုက်ရသော စစ်ခန်းမှာ မျက်နှာတစ်ချက်
ပျက်သွားလေသည်။

“ဟာ ... အတွင်းအားအပြည့်ပါတဲ့ စွန်ကုပ်လက်သည်း
တိုက်ကွက်ပါလား”

ဟု နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

အမျိုးသမီးသည် သူ့အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့်အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းဟာ ငါ့ဘဝထဲကိုဝင်လာတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးပဲ”

သူမ၏ပြတ်သားသောစကားသံသည် လည်ချောင်းမှတစ်
ဆင့် ထွက်လာသော်လည်း ရင်တွင်းမှ အင်အားပြည့်လှသောအသံ
ဖြင့် ထွက်လာသောအသံဟု စစ်ခန်း ထင်လိုက်မိသည်။

သူမ၏စကားသံအဆုံးမှာပင် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ပွက်
ခနဲအန်ချလိုက်ပြီး ဇက်လည်း ကျိုးကျသွားလေတော့သည်။

"သွားပြီ ... အင်း ... သူ့စကားသံကလည်း ငါ့ကို မကျေနိုင်
 မချမ်းနိုင်နဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အခဲမကြေ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။
 စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မသတ်ရင် ခင်ဗျားက
 ကျုပ်ကို သတ်မှာမို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကာကွယ်လိုက်ရတာပါ။"
 စစ်ခန်းသည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

အမှတ်မထင်ဆုံတွေ့မှု

အမှန်စင်စစ် ...

သူသည် လမ်းမှားလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ယခု သူ့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် သူ့ရောက်ရန် အားခဲ
 အားခဲသော စုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ဟင်းလင်းပြင်
 ခြေကွက်လပ်၏တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပကတိငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

ညတွင် အစာရှာထွက်ပေါ်တတ်သော ညဉ့်ငှက်သတ္တဝါများ

အသံပင် လုံးဝမကြားရပေ။

အမှောင်ကြီးစိုးနေလင့်ကစား တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်လာတတ်

သည့် တိမ်မည်းတိုက်အတွင်းမှ လမင်း၏အလင်းရောင်လှဲလှဲသည်

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဝဲယာကို ကောင်းစွာအကဲခတ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

အမည်မသိအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အသက်လူပွဲဆင်နွှဲလိုက်
ရသော စစ်ခန်းသည် ယခုမှပင် စိတ်ချလက်ချ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ
ခတ်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ...

သူသည် လုံးဝစိတ်မချနိုင်သေးချေ။

နောက်ထပ် မည်သည့်ရန်သူများ ပေါ်လာမည်နည်းဟု စိုး
ရိမ်ပူပန်မှုက သူ၏စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေလေသည်။

သူ စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်သို့သွားလိုသည်မှာအကြောင်း
ရှိသည်။

သူ့တွင် သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသည်။

ထိုလူသည် စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် ချုပ်နှောင်

ခြင်း ခံနေရသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူ့အား ကယ်တင်ရန် စစ်ခန်း ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ခန်းသည် ဤမြို့သားတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် မြို့၏တည်နေရာကို ကောင်းစွာမသိပေ။

သူ၏သွေးသောက်ညီအစ်ကိုသည် ဓားပြပိုလ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ထိုသွေးသောက်ညီအစ်ကိုအား ကယ်တင်နိုင်ရန်အတွက် သူ
၏ကြိုးပမ်းမှုသည် ယခုအခါ အရာမထင်ဘဲ ကံကောင်း၍ပင်
အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တွင် ...

သူ၏ညံ့ဖျင်းမှုပင် ဖြစ်၏။

သူသည် သွေးသောက်ညီအစ်ကိုကို ကယ်တင်နိုင်ရန်အ
တွက် အလွန်ဝေးလံသည့် အရပ်ဒေသမှ လာရောက်ခဲ့ရ၏။

ယခုအခါ သူ၏ကြိုးပမ်းမှုသည် သဲထဲရေညွှန်သလို ဖြစ်ခဲ့
ချေဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်အားလျော့မှုတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေသည့် သူ၏ဓန္ဒာ
တို့သည် ခံဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် ထိုင်
ခဲ့လိုက်ရင်း ဤနေရာကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုမိလိုက်၏။

မည်သည့်နေရာမှန်း လုံးဝခန့်မှန်း၍မရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့အတူ ...

စောစောက အမည်မသိသော အမျိုးသမီးသည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ရန်ပြုသည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

ထိုအမျိုးသမီး မသေမီ ပြောသွားသည့်စကားအရ ...

‘မင်းဟာ ငါ့ဘဝထဲကို ဝင်လာတဲ့ကံကြမ္မာဆိုးပဲ’

ဟူသည့် စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေချေသည်။

သို့လော သို့လော တွေးတောမှုတွေကြားမှ စိတ်ရှုပ်သွားရပြီး ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ သန့်ရှင်းသည့် လေကို အားဖဲတရ ရှူလိုက်ပြီး ရပ်နေရာမှ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ခိုင်းတွင် ...

“ဟင် ... ခြံစည်းရိုးကြီးတစ်ခုပါလား?”

မှန်သည်။

အလွန်မြင့်မားထူထဲခိုင်ခံ့သော ခြံစည်းရိုးကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စောစောက အရှေ့ဘက်ကွင်းပြင်ကြီးကိုသာ မဲကြည့်နေမိသော်လည်း ယခုအခါ သူ့ရောက်နေသည့်နေရာ၏အနောက်ဘက်တွင် ထူထပ်သော မြက်ရိုင်းတောကြီးသည် လူတစ်ရပ်မြှုပ်လှစေမန်း ဝေါက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

ဖြောင့်တန်းလှစွာသော ခြံစည်းရိုးကြီး၏အရှည်မှာ ပေတစ်ရာထက်မနည်း ဖြောင့်တန်းစွာ တည်ရှိနေသည်။

မျက်စိတဆုံး ရှည်လျားလှစွာဖြင့် အမှောင်ထဲ တိုးဝင် ဖျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။

စစ်ခန်း နှစ်မြို့က်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ငါ့ရောက်နေတာ စုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ကြီးရဲ့နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတောလိုက်မိသည်။

မှန်၏။

မမှန်၏ကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် ယတိပြတ်မဆုံးဖြတ်နိုင်
သေးချေ။

သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ သတိအနေအထားဖြင့် သစ်ပင်
အောက်မှ ထွက်လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် အသာလှမ်း
တင်လိုက်သည်။

ယခုအခါ ...

သတိရှိခြင်းသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး သက်စောင့်
လုံ့လတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

မိမိမကျွမ်းကျင်သောဒေသသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာသည် အသက်အန္တရာယ်ရောပြွမ်းသော နေရာ
လား။

ငြိမ်းချမ်းသောနေရာလား။ လုံးဝသေချာစွာ စိတ်ချ၍ မရ
သောနေရာဖြစ်သည်။

အချိန်အခါမရွေး ရန်သူပေါ်ထွက်လာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် သတိလုံးဝအလွတ်မပေးရပါ။

သူသည် မျက်လုံးအစုံနှင့် နားအစုံကို ဖွင့်လှက် ကျိုးကန်း
တောင်းမှောက် လေ့လာစုံစမ်းမှုကို ပြုနေချေသည်။

စောစောပိုင်းကပင် မလွဲမရှောင်သာ၍ လူတစ်ယောက်၏
အသက်ကို သတိလိုက်မိသော်လည်း ယခုအခါ ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့
ဤဖြစ်ရပ်ကို သူ့ခေါင်းထဲမှ ခေတ္တထုတ်ထားလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အေးမြသောလေပြည်သည် ညဉ့်ဦးယံ၏ဒဿာဝအတိုင်း
ဆွဲယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ပါးပြင်မှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရ
လေသည်။

ယောင်ယမ်း၍ စပ်ဖျင်းဖျင်းဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်
မိသည်။

ထိုအခါ ...

သွေးစသွေးနုများက လက်တွင် ကပ်ပါလာသည်ကို လေ့
ထိုင်ရပြီး သူ၏ပါးဝယ် ဓားထိသွားမှန်း အခုမှ သိလိုက်လေသည်။

စောစောက သွေးပူနေတုန်းအချိန်မို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း ... ငါ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှဖြစ်မယ်”

သူသည် ထိုသို့တွေးတောရင်း ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ရပ်နေရာမှ အောက်သို့အသာ ခုန်ဆင်းလိုက်စဉ်မှာပင် သူ၏နောက်ဘက်မှ လူသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခစ်ခန်း၏အသိစိတ်ဝယ် ဤနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားရမည်ကို နားလည်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ မည်သည့်လမ်းမှသွားရမည်။ ဘယ်ဘက်သွားလျှင် ဘယ်ရောက်မည်ကို မှန်းဆ၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

လတ်တလော အခြေအနေအရ ဤကျောက်တုံးကြီး၏ နောက်နား၌ပင် ပုန်းအောင်းနေရန် အကြံရလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ

ကျောက်တုံးနောက်ဆီသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ကျောက်တုံးနောက်တွင် လူတစ်ကိုယ်စာ ကောင်းစွာ လုံခြုံစိတ်ချရသော ဖြတ်ရိုင်းအုပ်စုကလေး ပေါက်ရောက်နေသည်ကို ဝမ်းသာဖွယ်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူက ဖြတ်ရိုင်းတောထဲ ထိုင်ချရင်း အသံများကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

သွက်လက်သောခြေသံများနှင့်အတူ မိန်းမပျိုနှစ်ဦး လျှောက်လာသည်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်၏။

ထင်ရှားစွာတွေ့လိုက်ရသည်မှာ ...

ရှေ့မှ မိန်းမပျို၏လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော မီးပုံး၏ အလင်းရောင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

“ရိုရှောင် ... သခင်မ ... ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေလည်း ဆီဘူးနော်”

“အေး ... ငါလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

မီးပုံးအိမ်ကို ကိုင်ဆောင်လာသော မိန်းမပျို၏အမည်မှာ

ရိုရှောင်ဖြစ်ကြောင်းကို နောက်မှကပ်ပါလာသော ဒုတိယမိန်းမပျို၏ စကားကြောင့် စစ်ခန်း သိလိုက်ရ၏။

“ဒီအနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးနား ထွက်လာတာတော့ ငါ တွေ့လိုက်တာပဲ”

ရိုရှောင်ဆိုသော မီးပုံးအိမ်ကိုင်လာသည့် မိန်းမပျိုက ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမိန်းမပျိုနှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စောစောတ သူနှင့်သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သောနေရာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

စောင်းလျက် လဲကျနေသော အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရ သည်နှင့် ...

“ဒီမှာဟေ့ တွေ့ပြီ၊ သခင်မ ဘာများဖြစ်နေသလဲမသိဘူး သွားစမ်း၊ ညည်း သခင်ကြီးဆီကို မြန်မြန်အကြောင်းကြားစမ်း”

မီးပုံးကိုင်ထားသည့် ရိုရှောင်ဆိုသော မိန်းကလေးက နောက်မှပါလာသော သူ့အဖော်ဖြစ်သူ မိန်းကလေးကို လှမ်းငြော လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူကိုယ်တိုင်လည်း လဲကျနေသော သခင်မဆိုသူ အမျိုး သမီးအနီးသို့ မီးအိမ်ကိုမြှောက်၍ ကိုင်ရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟယ် သွေး ... သွေးတွေပါလား၊ လာကြပါဦး၊ လာကြပါ ဦးရှင်၊ ဒီမှာ သခင်မ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေပါတယ်”

ကျယ်လောင်စူးရှစွာဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက် သည်။

သူမ၏အသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ် သွားလေတော့၏။

စောစောက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောညသည် ရိုရှောင် ဆိုသည့် အမျိုးသမီး၏အသံကြောင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

သူမ၏အော်ဟစ်သံအဆုံးတွင် ခြံဝင်း၏တစ်နေရာဆီမှ လူ သံများနှင့် မီးရောင်များ အလျှိုလျှိုပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ စစ်ခန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဟာ ... ငါ့များ တွေ့ရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

စိုးရိမ်စိတ်သည် သူ၏ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာလေ သည်။

ဤနေရာမှ ထွက်ပြေးချင်စိတ်မှာ ချို့သိပ်မရအောင်ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ...

ထွက်ပြေးခြင်းမှာ လွတ်မြောက်ရန်ထက် ရန်သူများ၏ လက်တွင်းသို့ လည်စင်းပေးရန် ပြေးလွှားဝင်ရောက်သည်နှင့်မကြာ ဖြစ်မည်ကို သူ ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိသည်။

မီးရောင်များ လင်းလက်လာမှ စောစောက ခြံစည်းရိုးကြီး ဘေးရှိ အိမ်ကြီးကို ညအမှောင်အောက်ဝယ် ထီးထီးကြီးတွေမြင်လိုက် ရသည်။

မီးရောင်နှင့်အတူ ခြံစည်းရိုး၏ ဒီမှာဘက် နံဘေးနေရာတိုင် ဝယ် အစောင့်ဟု ယူဆရသူများ ပုံမှန်လှုပ်ရှားစောင့်ကြပ်သွားလာနေ သည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

မဝေးလှသော နေရာတွင် ခိုင်ခံ့သော ဝင်းတံခါးပေါက်ကြီး တစ်ခုကို မီးရောင်ဖြင့် စစ်ခန်း မြင်လိုက်ရ၏။

မီးရောင်များကြောင့် သူ့ကိုမြင်သွားမည်စိုးကာ မြက်ရိုင်း တောထဲသို့ ကိုယ်ကို ဝပ်ချလိုက်၏။

ဟုအချိန်မှာပင် ...

ပြင်းထန်လှသော ခြေသံကြီးတစ်သံသည် ခြံဝဘက်မှ ပုန်း ဆောင်းနေရာအနီးသို့ ဦးတည်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

သူသည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ဦးခေါင်းကိုမော့၍ လှမ်းမောက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြင့်မားလှသော အရပ်အမောင်းနှင့်အတူ သန်မာထွား ဆိုင်းတတ်နိုင်လှသည့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်ခန်းမှာ ထိုအမျိုးသားကြီးကိုကြည့်နေရာမှ အသက်ရှူ ဖန်တင် မေ့လျော့နေသည်။

ထိုအမျိုးသားကြီးသည် စောစောက စူးရှစွာ အော်လိုက် အညှို့ ရှိရောင်ဆိုသော မိန်းကလေးအနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

ထိုအခါ ... ရှိရောင်ဆိုသော မိန်းကလေးမှာ ...

“သခင်မကိုကြည့်ပါဦး သခင်ကြီး၊ သွေးဆိုင်ထဲ လဲကျနေ အာကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်မ အော်လိုက်တာပါ။ မကိုင်ရဲလို့ မကိုင် သေးဘဲ ဒီနေရာမှာ ရပ်ပြီး စောင့်နေတာပါရှင်”

လူကြီးသည် မိန်းကလေး ဆီးပြောသောစကားကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ချေ။

သူသည် လဲကျနေသော အမျိုးသမီးအနီးသို့ လျှောက်သွား
၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေ၏။

နံဘေးမှ မီးရောင်ကြောင့် ထိုလူကြီး၏မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်
ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်၏။

လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးလှသည့်
မျက်နှာပိုင်ရှင် မဟုတ်သော်လည်း ၎င်း၏မျက်နှာသည် တင်းမာခက်
ထန်လျက်ရှိ၏။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း
ရ၏။

ယင်းလူကြီးသည် လဲကျနေသော အမျိုးသမီးအနီးတွင် ထိုင်
နေရာမှ လက်တစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်မိလေသည်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ အမျိုးသမီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
မှောက်လျက်အနေအထားမှ ပက်လက်ဖြစ်သွားသောအခါ ထိုလူ၏
နှုတ်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အတော်ပြင်းထန်တဲ့ ဓားချက်ပါလား”

မှန်၏။

စစ်ခန်းကိုယ်တိုင်ပင် မိမိသုံးလိုက်သော အတွင်းအားသည်
အလှူလောက်ထိ အရာရောက်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ချေ။

အသက်ကင်းမဲ့နေသော အမျိုးသမီး၏အရှေ့ဘက် ရင်
ဘတ်တစ်ခုလုံးတွင် သွေးများဖြင့် စိုနစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူကြီးသည် ဆတ်ခနဲထလိုက်ရင်း အနောက်ဘက် ခြံကြီး
အသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ ... တစ်ယောက်လောက် လာခဲ့စမ်း”

လွန်စွာ တိုးညှင်းလှသည်ဟု ထင်ရသော အသံက အတွင်း
အား နက်ရှိုင်းမှုပေါ်၌ အခြေခံလျက် အိမ်ကြီးတစ်လုံး စူးရှစွာ ပဲ့တင်
ထပ်သွားစေ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်ကြီးခေါ်မှ လူနှစ်ဦးက အပြေး
အထွေး ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုလူနှစ်ဦးသည် လူကြီးရှေ့တွင် ရိုက်ချိုးစွာ ပြိုင်တူဦးညှောင်
အနီးအသေပေးပြီး ရပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

လူကြီးက လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရင်း ...

“က ... မင်းတို့ ဒီအလောင်းကို သယ်သွားကြစမ်း”

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ထို့နောက် ...

လူကြီးသည် အလောင်းသယ်ယူသွားရာကို မျက်စိတစုစု

ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ...

သူသည် အနောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လေ

၏။

ထိုအခါ ...

ချုံပုတ်ထဲမှ အပေါ်သို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ပြူးထွက်
နေသော ဝန်နီအိတ်စတစ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြေပြင် ကော်ထုတ်
လိုက်၏။

ဤဝန်နီအိတ်စသည် စောစောက စစ်ခန်း ရွံ့အိုင်အတွင်း၌
စမ်းမိသော လူသေအလောင်းထည့်ထားသည့် ဝန်နီအိတ်ပင် ဖြစ်၏။

လူကြီးသည် ချုံပုတ်ထဲမှ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသော
ဝန် နီအိတ်စကို ဆွဲဖြည့်လိုက်၏။

ဝန်နီအိတ် နှုတ်ခမ်းသားတို့ ပြု၍ ပွင့်သွားပြီး အတွင်းမှ
အလောင်းကောင်သည် လိမ့်၍ ထွက်လာလေ၏။

စောစောက အမှောင်ထဲမှာမို့ ဘာမျှမမြင်ရဘဲ စမ်းရုံသာ
စမ်းကြည့်ခဲ့သည့် စစ်ခန်းမှာ ယခုအခါ ပုန်းကွယ်နေရာမှ မြက်ရိုင်း
ခင်ဈားကို မျက်စိနှစ်လုံးစာနေ ဖယ်လျက် လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။

လုလင်ပျိုတစ်ဦး၏အလောင်းတစ်လောင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

အမျိုးသားကြီးသည် ထိုအလောင်းကို သေချာစွာ တစ်ချက်
စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရွံ့အိုင်ထဲသို့ ကန်ချလိုက်လေတော့သည်။

စစ်ခန်းသည် ထိတ်လန့်စွာ အောင့်ထားသော အသက်ရှူသံ
တို့ ခပ်မျှင်းမျှင်းလေး ရှိုက်ထုတ်လိုက်၏။

သို့သော် ... အာရုံခံစားမှု အတွင်းအားအလွန်မှ အစွမ်း
ထက်ပိုရသော ထိုအမျိုးသားကြီး၏မျက်နှာသည် ကျောက်တုံးဆီသို့
စာနိုးတန်းမတ်မတ် လှည့်လာချေ၏။

“ဟိတ် ... ကျောက်တုံးနောက်မှာ ပုန်းနေတာ ဘယ်သူလဲ ထွက်ခွဲခမ်း”

ထိုလူ၏အသံသည် ဝိုးချွန်းသံကဲ့သို့ ဟိန်းထွက်လာစေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျောက်တုံးကြီးကို ထွင်းဖောက်လျက် အနောက်ဘက် မြက်ရိုင်းတောထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော စစ်ခန်းကို ပကတိမြင်နေရသည့်အလား တည်ငြိမ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

စစ်ခန်းသည် အပြင်သို့ ထွက်၍ တွေ့လိုက်ရမည်လား။ သို့မဟုတ် ...

ဤနေရာမှ ရောက်ချင်ရာရောက် ပြေးပေါက်ရှာရမည်လား။

စစ်ခန်းသည် သို့လော သို့လော မရေရာသော အဖြေမျှားစွာဖြင့် ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှာပင် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေမိလေ၏။

သူ့ထံသို့ အမျိုးသားကြီးသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင်း ထပ်မံ၍ အော်ပြောပြန်၏။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်လာခမ်းလို့ ပြောနေတာကြားဘူးလား”

လူကြီးက အော်ပြောလိုက်သော်လည်း စစ်ခန်းမှာ ဘာလုပ်စရာမရှိဘဲ ငေးကြောင်လျက် နေမိ၏။

“ကဲ ... ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ ကိုင်းကွာ”

လူကြီးသည် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်လာ၍ အနီးရှိ ကျောက်တုံးကို အားဖြင့် တွန်းချလိုက်၏။

မြေပြင်အနေအထားမှာ ဆင်ခြေလျှောသဏ္ဍာန်ရှိနေသောကြောင့် ကျောက်တုံးကြီးက လိမ့်ဆင်းသွား၏။

စစ်ခန်း မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကျယ်သွားပြီး ကဗျာကယာ ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏။

ကျောက်တုံးက သူ့နံဘေးမှ ပွတ်ကာသိကာ လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

အကယ်၍ ...

သူ၏ရှောင်တိမ်းမှုသာ အနည်းငယ်မျှ နောက်ကျသွားပါ့မလား ...

၅၀ ❖ ဖိုးထွန်းသူ

စစ်ခန်းသည် ဆက်လက်မတွေးရဲအောင်ဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် ကျောက်တုံး၏အနောက်ဘက်ရှိ ခြံစည်းရိုးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ... အခု ငါ ခြံဝင်းအပြင်ဘက် ရောက်နေတာမှ မဟုတ်ပါ၊ ခြံဝင်းထဲရောက်နေတာကိုး”

စစ်ခန်းသည် အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ရေခွတ်လိုက်မိ၏။

မှန်သည်။

သူရောက်ရှိနေသောနေရာသည် ခြံဝင်းကြီး၏အပြင်ဘက် မဟုတ်ဘဲ စည်းရိုး၏အတွင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ခြံစည်းရိုး၏အနောက်ဘက် တံခါးပေါက်ကြီးကို လှမ်းမြင် သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုတံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အစောင့်မှူး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှုပ်ရှားသွားနေကြသည့်ဘက်မှ မင်းတုတ်ကြီးမှာ ကြေးသော့လောက်ကြီး ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ချစ်ရီထွန်းမှ စာသား (၀) ❖ ၅၁

ခြံဝင်းတစ်ခုကို သော့ခတ်မည်။ မင်းတုတ်ထိုးမည်ဆိုလျှင် အတွင်းဘက်မှသာ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်ကို သူ သဘောပေါက်လာ၏။ ထို့နောက် ...

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်ပြီး ရှိသမျှ အတွင်းအားကို အပြည့်သုံးလျက် လေထဲသို့ ထိုးတက်လိုက်သည်။

စစ်ခန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်မှ တစ်ဆင့် မြင့်မားလှသော ခြံစည်းရိုးကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံပြင်သို့ ပျော်ပါးလှသော ကိုယ်ဖော့

ဗျာဖြင့် သက်ဆင်းလိုက်လေ၏။

သူသည် မြင့်မားလှသော စည်းရိုးကြီးကို ပျော်ပါးလျှင်မြန်စွာ ခုန်ဖျံကျော်လွှားလိုက်သည်။

ဤနေရာ ဤဒေသ၌ အချိန်ဆွဲနေရန်မသင့်ဟု စိတ်ဝယ် အလိုလိုသိလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာပူရာသို့ ပြေးမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူ့ရုပ်နေသော နံဘေးစည်းရိုးကြီးမှာ ဂရုစိုက်ပုံသွားသည်။

ထိုအခါ ကာရံထားသော သစ်လုံးတိုင်များ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝိက္ခလာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ရလေ၏။ စည်းရိုးကြီးမှာ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

စစ်ခန်းသည် အတော်အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဤမျှလောက် ထူထဲခိုင်ခံ့သော ခြံဝင်းထန်ကြီးဖောက်ထွင်းလိုက်သူသည် တော်ရုံတန်ရုံသူမဟုတ်ကြောင်း စစ်ခန်း နားလည်လိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းလည်း ကိုယ်ဖော့ပညာ အကောင်းသားပါလားကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက်က မင်းမလွတ်နိုင်ပါဘူးလူငယ်ရာ”

ရယ်သံကြီးနှင့်အတူ ပေါက်သွားသော ဝင်ပေါက်ဝ၌ မားမားကြီးရုပ်နေသော အမျိုးသားကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

စစ်ခန်း၏စိတ်ထဲဝယ် မထူးတော့ပြီမို့ ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားကို ထုတ်လျက် ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

အမျိုးသားကြီးက သူ့ကို လုံးဝမရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ကဲ ... မင်း ငါ့ကိုယှဉ်ပြိုင်မလို့လား ကောင်လေး”

“ဟုတ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စစ်ခန်းသည် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်ပြီးသည်အထိ ထိုအမျိုးသားကြီးကို လုံးဝမထိသေးချေ။

စစ်ခန်းက အင်နှင့်အားနှင့် တိုက်နေသလောက် အမျိုးသားကြီးသည် လက်ပုတ်လျက် ဘယ်ညာယိမ်းနဲ့ ရင်း အသာအယာပဲ ရှောင်တိမ်းနေလေ၏။

အမျိုးသားကြီးသည် အပြုံးမပျက်ဘဲ အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

သူ့ထံသို့ ဝင်လာသည့် ဓားဦးကို အပြားလိုက် လက်၌နှင့်

လှမ်းတောက်လိုက်သည်။

ခားဖျားမှာ ရွှန်းခါမှုလှိုင်းတစ်ခုသည် ခားရိုးမှတစ်ဆင့် စစ်ခန်း၏လက်သို့ ကူးစက်စီးဝင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ...

စစ်ခန်း၏လက်မှာ ကျဉ်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။

လက်ထဲမှခားပင် လွတ်ကျသွားမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် ...

စစ်ခန်းသည် လျင်မြန်စွာပင် ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူသည် ဘယ်ဘက်သို့အယောင်ပြုလျက် ညာခြေဖြင့် ကန်

လိုက်၏။

စစ်ခန်း၏ခြေဖျားသည် ထိုလူ၏ဘယ်ဘက်ခားထင်သို့

တန်းဝင်သွားလေ၏။

သို့သော် ...

သူက လုံးဝရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုချေ။

သို့သော် ...

ခားထင်နှင့်ထိကာနီးမှာပင် သူ၏လက်တစ်ဖက်က စစ်ခန်းကြွက်သားဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ကုပ်ဆွဲရန် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စစ်ခန်းသည် ကန်ချက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်လည်စွပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်သို့ တိုးပြီး တစ်ချက်ကန်သွင်းလိုက်၏။

သူက စစ်ခန်း၏ခားကိုထိထားသောလက်ဖမိုးကို မိမိရရချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

စစ်ခန်း မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိ။

လက်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်သွားရကာ လက်တွင် ထိုင်ထားသော ခားလည်း လွတ်ကျသွားတော့၏။

သို့သော် ...

စစ်ခန်းသည် လက်မလျှော့သေးပေ။

ကိုယ်တွင်းရှိ အတွင်းအားကို စုစည်းလျက် သူ၏ရင်ညွန့်ကို ခတ်လက်လှန်ကာ ကန်လိုက်လေ၏။

စစ်ခန်းသည် သိသိသာသာကြီးပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေ

။

ကန်ချက်သည် ... ရည်ရွယ်သောနေရာကို တိတိကျကျ

ရောက်ရှိသွားသော်လည်း ကန်လိုက်သော ရင်ညွန့်နေရာက မာကျော
မနေဘဲ ကောက်ရိုးရှည်များကို ကန်လိုက်ရသလို အိမ်နဲ့ ဝင်သွားပြီး
စပရိန်ကဲ့သို့ ပြန်လည်ကန်ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

ခြေတစ်ဖက်ရှိ အကြောတစ်နေရာကို ဖမ်းပိတ်ခြင်းခံလိုက်
ရ၏။

ခြေမျက်စိမှာပင် အကြောကြီး အပိတ်ခံလိုက်ရပြီ ဆိုက
တည်းက စစ်ခန်း၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေလျှော့လိုက်သော ပူဖောင်း
လို ပျော့အိ၍ မြေပြင်ပေါ် ပုံလဲကျသွားလေ၏။

“က ... မင်း ငါ့ကို နိုင်သေးရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်း
ခံရတာလဲကွာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အမျိုးသားကြီးက စစ်ခန်းကို ကုပ်ပိုး
အသာကိုင်မြှောက်လိုက်ပြီး ပေါက်နေသော ခြေစည်းရိုးပေါက်မှ ခြေတွင်း
သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လိုက်လေ၏။

ခြံအတွင်းပိုင်းရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် လျင်မြန်သော
အဟုန်ဖြင့် အိမ်မြင့်ကြီးဆီသို့ စစ်ခန်းကိုဆွဲပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

တစ်ရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သော ခန်းဆောင်များကို ပိတ်ပြင်ပြင်မမြင်ရ
လောက်အောင် မြန်ဆန်လှ၏။

အတန်ကြာသော် ...

ရပ်တန့်သွား၏။

ဤနေရာသည် ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်တစ်နေရာ
ဖြစ်၏။

အမျိုးသားကြီးက သူ့ကို ခုံတစ်ခုပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး
အစ်ဖက်လှည့်ကာ လျှောက်သွားရင်း စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးကို ရေ
သောက်သလို မော့ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်း လာရမယ့်အချိန်လည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်ပြီး
ခင်းတို့ ချိန်းတဲ့ရက်လည်း မရောက်သေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
စောစောရောက်လာတာလဲ”

တည်ငြိမ်ပြီး အသံဩဇာ အပြည့်အဝပါသောလေသံဖြင့်
...လိုက်၏။

သူသည် အမျိုးသားကြီး၏စကားကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် ... ငါမေးနေတာကို မင်းကြားရဲ့လား၊ အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ မင်းရောက်လာတာလဲ၊ ပြောလေကွာ”

အမျိုးသားကြီးသည် သူ၏ပန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပထမမေးခွန်းကိုပင် ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဘာကိုမျှ စဉ်းစားခြင်းမရှိပါ။

သူစဉ်းစားမိသည်မှာ ဤနေရာကလွတ်အောင် မည်သို့မျှ ပြေးနိုင်မည်မဟုတ်မှန်းကို နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သူ့အား ထိုလူက အကြောပိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ...

အမျိုးသားကြီး၏လက်တစ်ဖက်က သူ့ပန်းကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လာသောအခါ နာကျင်လှသောဝေဒနာလို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် ... ပိတ်ထားသောအကြောတို့သည် ပြန်ပွင့်သွားသည်ကို

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးလည်ပတ်မှုက သက်သေခံလျက် ရှိ၏။

သူက ဝမ်းသာသွားမိ၏။

သူ့အတွက် လှုပ်ရှားမှုပြုနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားမေးနေတာတွေ ကျုပ် တစ်ခုမှနားမလည်ဘူး”

တည်ကြည်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သော သူ့အသံလည်း အခန်း

ဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွား၏။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျားမေးတဲ့မေးခွန်းကို ကျုပ် မဖြေတတ်ဘူးလို့ ပြောသဘာ”

ပထမ သူပြန်ဖြေလိုက်သောစကားသံကို မရှင်းဟန်ဖြင့် ထပ်၍မေးလိုက်ရာ သူကလည်း အစကနဦးအတိုင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်

ပြန်

သူ၏အဖြေစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အမျိုးသားကြီး၏မျက်နှာမှာ အံ့သြမှုတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းသွား၏။

“မင်းဟာ ... သူတို့လွတ်လိုက်တဲ့လူ မဟုတ်လား”

မသင်္ကာသောလေသံဖြင့် ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

သူ သဘောပေါက်သွားသည်။

အမျိုးသားကြီးမေးသော မေးခွန်းများတွင် တစ်စုံတစ်ခု လွဲချော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူက သဘောပေါက်မိသည်။

သူ့အား တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် မှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ရိပ်စားမိလာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှမသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း ကျွန်တော် လုံးဝမသိပါဘူးခင်ဗျာ”

အလွန်ယဉ်ကျေးသောစကားဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သော လူ၏စကားသံကို အံ့သြစွာနားထောင်နေသော အမျိုးသားကြီးက ...

“ဒါဖြင့် ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကိုရောက်လာတာလဲ မင်း ဘယ်ကလဲ ... ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောနေတာပါ။ အခု ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားမေးတဲ့မေးခွန်းထဲမှာ သတ်မှတ်ချိန်ဆိုတဲ့ အချိန်မတိုင်မီ ရောက်လာတို့၊ တစ်ပါးသူတစ်ယောက်ရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့်

ရောက်လာတာတို့ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ အခု မင်း ... ဒီတိုရောက်လာတဲ့ကိစ္စက”

“ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ အခု ဒီနေရာကိုလည်း ဘယ်နေရာဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ထဲကို ဝင်ဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီတိုရောက်လာတာပါ”

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားသော အရိပ်အယောင်များအပြင် မယုံသင်္ကာမှုတို့ပါ ပေါ်လွင်လာ၏။

ထိုအခါ ...

“ဟ ... နေစမ်းပါဦး၊ စုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ကို သွားတာ ဒီတိုရောက်လာရတယ်ဆိုတော့ မင်း ... မျက်စိကန်းနေတဲ့သူလည်း ဟေ့တ်ပါဘူး”

စစ်ခန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စုန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မျက်စိကန်းနေတာနဲ့ အတူတူပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနယ်သားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး စုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ကို ဖြတ်လမ်းကလာရင်း မောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာဖို့ လမ်းမှားသွားလို့ပါ”

ယခုမှပင် ...

ထိုလူမှာ သဘောပေါက်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် —

သူ မရှင်းသောအချက်တစ်ချက်ကို ကောက်ကောင်ကာ မေးခွဲလိုက်ပြန်၏။

“အဲဒီစုန်ကျွန်းအကျဉ်းထောင်ထဲကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ မိုးကြောင်မိုးဝက် ဝင်လာတာလဲ”

“အဲဒါကလည်း ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ဖို့ပါ”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်းလုဆန်ပါ”

စစ်ခန်းသည် မေးသမျှမေးခွန်းတို့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အဖြေပေးလျက်ရှိ၏။

“ကျွန်းလုဆန်ဆိုတာ”

မဆုံးသေးသော ထိုလူ၏မေးခွန်းကို စစ်ခန်း ကြားဖြတ်ဖြေသို့က်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဓားပြဗိုလ်ကျူးပါပဲ”

သူ၏အဖြေကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုလူသည် စစ်ခန်းကို လေးစားသောမျက်လုံးများဖြင့် ပြူးကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကယ်ဖို့အတွက် အခုလို တစ်ယောက်တည်း ခြောက်လလုံးလုံး ကြိုးစားတဲ့သတ္တိနဲ့ဖွဲ့ကိုတော့ ခိုင်ပြီးသဘောကျသွားပြီဟေ့”

ထိုလူက လက်နှစ်ဖက်ကို ကျေနပ်အားရရွာ လှဲ့၍ အခန်းသွင်းဝယ် ခေါက်တုံလူးလာ ဆက်၍လမ်းလျှောက်လေသည်။

“အင်း ... မှားတော့ မှားနေပြီ”

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်သံကို စစ်ခန်း ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါ ... ဘယ်သူလဲဆိုတာရော မင်းသိလား”
သူ့ရင်ဘတ်ကိုသူ ပုတ်ပြလျက် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

တိုလူသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီး ဆက်မေး
လိုက်သည်။

“ဒီနေရာကိုရော လေ့လာမိသေးလား”

“လေ့လာဖို့နေနေသာသာ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ထောက်ပြီး
အသတ်ခံရမယ့်ဆဲဆဲမှာ မနည်းအသက်လုတိုက်ခိုက်ခဲ့ရလို့ ကိုယ်
ရောက်နေတဲ့နေရာကိုတောင် ခြံဝင်းအပြင်လား အထဲလားလို့ မတွေ့
နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

“နောက်တော့ကော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့မှ ပြီးရရှိသေးတယ်
ခင်ဗျား ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်ကြရာကနေ အခု ဒီရောက်တဲ့အထိ
ပါပဲ”

“ဒါဆို ဒီနေရာ ဒီဒေသနဲ့ ငါ့ကို မင်း လုံးဝမသိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မင်း ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားပေတော့”
ထိုလူ၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ...

စစ်ခန်းမှာ မိမိနားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေ
သည်။

သူသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ ...

စားပွဲပေါ်ရှိ သူ၏ခင်းတိုကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကို
တဆိတ်လောက် မသိရဘူးလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သိပါရစေ”

ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပေးရင်း မေးလိုက်၏။

“အမယ် ... အရေးထဲမှာ မင်း ဘာမှသိဖို့မလိုဘူး၊ ငါ့မျက်
စိအောက်က မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

သူသည် လုံးဝတုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ပေါ့ပါး
စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

“ဟေ့ ... ဒီညဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ တွေ့ကြုံခဲ့
တဲ့ လူတွေရဲ့ အကြောင်းအားလုံးကို မင်းအတွက် အိပ်မက်တစ်ခုလို
သဘောထားဖို့ မမေ့နဲ့၊ ဒါမှ မင်း ... လူ့လောကထဲမှာ အန္တရာယ်

၆၆ ❖ ဝိုးထောင်သူ

ကင်းပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်မယ်ဆိုတာ အမြဲ သတိရနေ ကြားလား
အမျိုးသားကြီးက စူးရှနက်နဲသော နောက်ဆုံးအမှာစကား
သည် စစ်ခန်း၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့
သည်။

အခန်း (၄)

ကယ်တင်ရှင်

ခြံဝင်းအပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် စစ်ခန်းက ခေတ္တရပ်နား
လိုက်၏။

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးက စောစောကလောက် မမှောင်
တော့ချေ။

အရုဏ်ချိန်နီးလာပြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလင်းရောင်က
အရှေ့ဇိမ့်မှ သမ်းလာပြီဖြစ်၏။

မူဝဲကြယ်၏စူးရှသည့်အလင်းရောင်ကို လှမ်းမြင်ရခြင်း
ကြောင့် စစ်ခန်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်မိ၏။

“အင်း ... ဒါဟာ စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်ကြီးရဲ့ တောင်
ဘက်ဘေးဖြစ်ရမယ်”

သူ့စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

မြို့တွင်းဘက်သည် အကျဉ်းထောင်ကြီး၏မြောက်ဘက်၌
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခုတ်ကြယ်ကိုကြည့်ရင်း သူ၏ခြေလှမ်းများကို စတင်
လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူသည် အတန်ကြာလျှောက်သွားခြင်းကြောင့် မြို့စွန်းရှိ
စုန်ကျန်းရောတန်ကြီးကို ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

“ဟာ ... ရောက်ပြီ၊ ဒါဆို ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာဟာ မြို့စွန်းက
အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးပဲ”

သူသည် လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် ခဏထိုင်၍
အပန်းဖြေလိုက်သည်။

ခဏသာနားလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှချက်ချင်းထလိုက်ပြီး ဈေး
လမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မကြာမီမှာပင် ...

စုန်ကျန်းဈေးအတွင်း ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသည့် လမ်းညွှန်
အသေးအမွှားလေးများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သော် တစ်ပတ်ကျော်က သူ
ငှားရမ်းခဲ့သည့် အိမ်ကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

စုန်ကျန်းမြို့လမ်းများသည် လွန်စွာရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော်
လည်း အလှေအကျင့်ဖြစ်နေပြီး သွားလာနေကျဖြစ်သည့် စစ်ခန်းအဖို့
အခက်အခဲမရှိသွားလာတတ်လေ၏။

သူ အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ မိုးပင်လင်းလော့မည်ဖြစ်၏။

ပထမဆုံး ...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပေကျံညစ်ပတ်နေသည့် ချွံ့ဇွက်
များကို ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် သတိရလိုက်သဖြင့် အိမ်တံခါးကိုပင်
ဖွင့်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ရေအိုးထဲမှရေတိုခပ်၍ ခေါင်းမှလောင်းချိုးလိုက်
လေ၏။

မကြာမီမှာပင် ...

ပေရေညစ်ပတ်နေသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သန့်ရှင်း
သွားပြီး နောက်ကျိနေသည့် ဦးခေါင်းသည်လည်း လန်းလန်းဆန်း
ဆန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ...

သူသည် အိမ်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်
လေ၏။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေတ္တလဲလျောင်းလိုက်ရင်း တစ်ညလုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို ခါးဆန့်အနားယူလိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ၏ဦးခေါင်းထဲ အတွေးမျှင်များဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် ...

အမျိုးသားကြီးထံသို့ အတွေးများက စုပြုံ ရောက်ရှိနေသည်။

“ဟာ ... သိပြီ သိပြီ”

စစ်ခန်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရုတ်တရက် ထ၍အော်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပြီ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်က ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အန်းစီရီပဲ၊ ဟုတ်ပြီ ... သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဒိန်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရတဲ့အန်းစီရီပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှု သိုင်းကွက်တွေဟာ ထူးထူးခြားခြား အစွမ်းထက်နေတာကိုး”

မှန်သည်။

ထိုအမျိုးသားကြီးသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလက သိုင်းလောကသားတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထူးခြားသော သိုင်းဇညာရှင်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်၏။

ထိုအန်းစီရီဆိုသော အမျိုးသားကြီးသည် မည်သို့ပင် လျှို့ဝှက်စွာ ဇာတ်မြှုပ်နေသော်လည်း သူ၏တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာသွင်ပြင်က လူတိုင်းမှတ်မိနေသော မျက်နှာတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ...

အန်းစီရီတွင် သိုင်းလောကအတွင်း၌ မည်သည့်သတင်းအစ အနုမျှ မကြားရဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ကပင် ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းမှာ ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ဖူးရသော ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တစ်ခါသာ တည်းခိုခန်းတစ်ခု၌ ပုံတူပန်းချီကားကို မြင်မိခဲ့ရာမှ မျက်နှာထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီလူကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဇာတ်မြှုပ်နေတာပါလိမ့်”

ဟု စစ်ခန်း တွေးနေမိ၏။

သို့သော် ...

သူ၏အတွေးကို ကြာကြာမတွေးအားပါ။

စုန်ကျန်းမြို့ထဲသို့ထွက်၍ အခြားပြုဖွယ်၊ စုံစမ်းဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်စဉ်းမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့စပြုပြီဖြစ်သော စောစောက ဝတ်စုံကိုပင် ပြန်၍ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။

အရုတ်ဦးရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာတော့မည်ဖြစ်၏။

စုန်ကျန်းမြို့တွင်းဆီကို ထွက်လာခဲ့၏။

ယခုလို လျှောက်လာရာမှ သူ၏ဝမ်းမိုက်တစ်ခုလုံးမှာ တကြုတ်ကြုတ်မြည်ပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။

သူသည် ဟာနေသောသူ၏ဝမ်းကို ဖြည့်တင်းရမည်ကို စဉ်းစားမိ၏။

စုန်ကျန်းဈေးထိပ်မှ နတ်စည်းစိမ်စားသောက်ဆိုင်သည်

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဖွင့်နေပြီကို သူသိ၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် ယင်းစားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်အောင် ခပ်သူတ်သူတ်လျှောက်လာခဲ့၏။

သူသည် ဆာလောင်နေသော ဝမ်းအတွက် အစာဖြည့်ရန် ဇောနှင့် လျှောက်လှမ်းနေခြင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းအတဲခတ်မိဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ...

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေခြင်းကြောင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရန်သာ စိတ်စောနေမိလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဆူညံသော မြင်းခွာသံများက သူ၏အနောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူသည် အနောက်ဘက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းနံဘေးသို့ ဆင်း၍ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

အသာစောင်းငဲ့၍ မြင်းစီးသမားများကို ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မြင်းစီးသမားအားလုံးမှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး မြို့စားမင်း၏ အထူးတပ်သားတို့ ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စုန်ကျန်းမြို့၏မြို့စောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ပါရှိလေသည်။

“ကျုပ်တို့တော့ ကျူးလုဆန် လွတ်သွားတဲ့အတွက် တော်တော် အလုပ်များဦးမှာပဲဗျို့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒီစားပြေမိလ်ကို ကယ်ထုတ်သွားတဲ့လူတွေကလည်း အတော်ကို အစွမ်းထက်တဲ့ သိုင်သမားတွေပဲဗျ”

စစ်ခန်းမှာ ထိုစကားများကြောင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပင် ဖြစ်ရ၏။

ထိုတပ်သားတို့သည် သူသွားမည့် နတ်စည်းစိမ်စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ... သူသည် စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လှမ်းသွား၏။

သူသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် စောစောစော မြင်းစီးတပ်သားတစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူက ထိုလူစုနှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးမည့်စားပွဲကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ... သူသည် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို လှမ်းမှာလိုက်လေသည်။

စစ်ခန်းသည် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို မှာကြားလိုက်ပြီး အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် မြို့စောင့်တပ်သားတို့၏ပြောစကားတို့ကို စားစွင့်လိုက်မိ၏။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့တော့ ကျူးလုဆန်ဟာ ဒီစုန်ကျန်းမြို့ထဲက သွက်သွားဦးမယ် မထင်ဘူး”

တပ်ဖွဲ့ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်တို့ မြို့စောင့်တပ်တွေက အခုဆို မြို့လေးဘက်လေးတန်ကို အဝင်အထွက်ကအစ သေချာစစ်ဆေး

နေကြတာမို့ ဒီကောင့်အဖို့ ထွက်ပေါက်မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

“ကျုပ်တို့ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ကလည်း အခုဆို မြို့ထဲမှာ နေရာ
မလပ်ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာဖွေနေကြပါပြီ”

မှုခင်းတာဝန်ခံဟု စာတန်းတံဆိပ်ကပ်ထားသည် တပ်ဖွဲ့ဝင်
၏အားတက်သရော ပြောဆိုလိုက်သော စကားသံဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် ကျူးလုဆန်နှင့်မိတ်ဆွေဖြစ်လာပုံကို ပြန်
လည်တွေးလိုက်မိ၏။

သူသည် လောင်စမ်း တောင်တန်းဒေသဘက်သို့ ခရီးထွက်
စဉ်က ဖြစ်၏။

ကျူးလုဆန် ကြီးစိုးလှုပ်ရှားနေသောနေရာပင် ဖြစ်လေ
သည်။

စစ်ခန်းသည် ယင်းဒေသသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ရာ တစ်နေရာ
ကိုအရောက်တွင် တောပုန်းလူဆိုး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို
အလူးအလဲ ခံခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကျူးလုဆန် ရောက်လာပြီး သူ့ဘက်မှ ကူညီတိုက်ခိုက်ခဲ့

ချန်သူ့လက်တွင်းမှ ကယ်တင်ခဲ့၏။

ရရှိလာသော ဒဏ်ရာများကို သူ၏စခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွား
ပြီး တောတွင်းမှ ဆေးဝါးတို့ဖြင့် ဂရုတစိုက်ကုသခဲ့သည်။

စစ်ခန်း၏ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းမှ သူ့သွားလိုရာခရီးသို့
လိုက်ပို့ပေးခဲ့ဖူးရာမှ စစ်ခန်းသည် ကျူးလုဆန်ကို စတင်သိရှိလာရ
ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင် စစ်ခန်းသည် မြို့မှ ဆေးဝါးပစ္စည်းများမှ
အစ လိုအပ်သောအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို သွားရောက်ပို့
ဆောင်ရာမှ ကျူးလုဆန်နှင့် ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သွေးသောက်ညီရင်း
အစ်ကိုကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခဲ့ကြသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ချင်းကမူ လုံးဝတူညီ
ခြင်းမရှိဘဲ ကွဲလွဲနေခဲ့ကြ၏။

စစ်ခန်းသည် စဉ်းစားနေရ၏။

ကျူးလုဆန် လွတ်သွားသည်မှာ ယမန်နေ့ညက သူ အနီးစီ
ရီနှင့် တွေ့ဆုံနေချိန်တွင် လွတ်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိ
လေ၏။

၇၈ ❖ စိုးထွန်းသူ

သူလွတ်လျှင်လွတ်ချင်း မည်သည့်နေရာကို သွားနိုင်မည် နည်း။

“ဟုတ်ပြီ”

စစ်ခန်းသည် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်းက အား တက်သရော ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ...

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လွန်စွာ စိုးရိမ်သည့် ဟန်ပန်များ သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ရုတ်ခြည်း ပေါ်လွင်လာလေ၏။

“အင်း ... ခုကွပါပဲ”

ဟုတ်သည်။

စစ်ခန်းသည် သူ၏တွေးတောမှုမှာ ကျိန်းသေရမည်ဟု တွက်လိုက်မိ၏။

ကျူးလုဆန်သည် တစ်နေ့တွင် ရုပ်ဖျက်လျက် ရန်စားမြို့ တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၍ တည်းခိုဆောင်တစ်ခု၌ ခိုအောင်းနေထိုင် ရင်းမှ အောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် အရက်တစ်အိုး သောက် မိရာမှ အမူးလွန်ကာ ရမ်းကားရင်း နောက်ဆုံး ... သတိလက်လွတ်

ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

သူ့အား အရက်မူးနေစဉ် လာရောက်ပမ်းဆီးခဲ့သူမှာ မှုခင်း နှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဝူရယ်ကြူး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

“ဝူရယ်ကြူး ... ကျုပ်လွတ်မြောက်လာတဲ့တစ်နေ့ ခင်ဗျား ဘို့တင်မကဘူး တစ်မျိုးလုံးကို မျိုးဖြုတ်ပစ်မယ်ဟေ့”

ဟူ၍ မခံရပ်နိုင်သောဒေါသဖြင့် အမြဲမပြတ် ကြိမ်းဝါးလာ သောကြောင့် စစ်ခန်း သိရသည်မှာ သူ၏တွက်ဆချက်အရဆိုလျှင်-

အမှတ်ကြီးသူ၊ ရန်ငြိုးကြီးသူ၊ ဒေါသကြီးသူ ကျူးလုဆန် တစ်ယောက် ထောင်မှလွတ်လျှင်လွတ်ချင်း ပထမဆုံး သွားမည့်နေ

ရာ မည်သည့်နေရာဖြစ်မည်ကို သိပ်စဉ်းစားတွေးတောစရာမလိုဘဲ ဆွေးဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

နောက်ထပ် ပေါ်ပေါက်လာမည့် အမင်္ဂလာသတင်းဆိုး ဆွေအတွက် စစ်ခန်းစိုးရိမ်သွားရခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် ထိုင်ရာမှ ဆက်မနဲ ဆလိုက်၏။

ပြီးလျှင် မြန်ဆန်သောအဟုန်ဖြင့် ဆိုင်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်
သွားလေတော့၏။

သူ၏ဦးတည်ရာမှာ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဂူရယ်ကြွေး
၏အိမ်ဆီသို့ပင် မဟုတ်ပါလော။

အခန်း (၅)

အထင်မှား အမြင်မှား

စုန်ကျွန်းမြို့၏အရှေ့ဘက်ရှိ ချန်စားမြို့လေးကို သွားရာ
တစ်ဖက်ပေါ်၌ဖြစ်သည်။

တစ်ဟုန်းထိုး ပြေးလွှားလာနေသော စစ်ခန်း၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် နံနက်ခင်းလေပြည်ဝယ် မြူမှုန်စလေးများ လွင့်ပါးနေဟန်ဖြစ်
သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချန်စားမြို့အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

ချန်စားမြို့သည် စုန်ကျွန်းနယ်အတွင်းရှိ မြို့ငယ်ကလေး
တစ်မြို့ပင် ဖြစ်၏။

မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဂူရယ်ကြွေးသည် -- ဤချန်စား

မြို့သူမြို့သားများ၏ကြည်ညိုလေးစားမှုကို အထူးခံရသော လူတို့ ယောက်ဖြစ်သည်။

ဥရယ်ကြူး၏နေအိမ်သို့ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ခန့်က စစ်ခန်း သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ရှာဖွေစရာမလိုဘဲ တိုက်ရိုက်ရောက်ရှိအောင် လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏အကြံမှာ ဥရယ်ကြူးနှင့် သူ၏မိသားစုတို့ကို သတိပေးစကားပြောပြီး အိမ်သို့လာရာလမ်းမှ ဆီးကြို၍ ကျူးလှဆန်ကို စောင့်ဆိုင်း၍ ဖျောင်းဖျားများချပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကူညီမည်ဟူသော အကြံဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အိမ်ကြီး၏ရှေ့မျက်နှာစာ ဝင်းတံခါးဝသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ဝင်းတံခါးမကြီးရှေ့၌ ရပ်လျက် အထဲမှအစောင့်များကို အော်ဟစ်ခေါ်လျက် ဝင်ခွင့်တောင်းခံနေမိသည်။

“ဗျို ... ကျွန်တော် စုန်ကျန်းမြို့က လာခဲ့တဲ့သူပါ။ အရေးတကြီးကိုစွန့်နေလို့ ဆရာရယ်ကြူးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပြုကြပါ”

အထပ်ထပ်အခါခါ အော်ဟစ်ခွင့်တောင်းနေသော်လည်း အထဲမှ လုံးဝတုံ့ပြန်သံကို မကြားရချေ။

စစ်ခန်းသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တံခါးကို ဖြစ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

မိုးချွန်းသံတမျှသော ပြုလဲသံကြီးနှင့်အတူ တံခါးရွက်ကြီးသည် ပြုလဲကျသွားသည်ကို အံ့သြဖွယ်မြင်လိုက်ရသည်။

တံခါးဝ၌ အစောင့်သုံးယောက်မှာ ခူးထောက်၍ တစ်ဖုံ၊ ဘဲခါးတိုင်ကိုခို၍တစ်နည်း၊ ပက်လက်လန်လဲ၍တစ်သွယ် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အသက်ပျောက်နေကြသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... သွားပြီ၊ သူ ငါထက်ဦးသွားပြီထင်တယ်”

ဟု တီးတိုးရှေ့တံလိုက်မိသည်။

“အို ... ဒီလူတွေ ဘယ်တုန်းက ...”

စကားသံမှာ လည်ချောင်းဝ၌ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

အားလုံး လှံတိုတစ်ချောင်းစီဖြင့် ထိုး၍ အသတ်ခံထားရပြန်

သည်။

စစ်ခန်းသည် ဂေဟာထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူသည် ခပ်ဟဟဖြစ်နေသော အခန်းဆောင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ မိမိ၏မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ ... ဝူရယ်ကြူး”

ဟု နှုတ်မှလည်း လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

သူ့မြင်လိုက်ရသောအရာကား မူခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဝူရယ်ကြူး လက်စွဲတော်စားရှည်ကို လက်၏ဝဲဘက်မှ ကိုင်လျက်ရှိပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က နောက်ပြန် တိုင်တစ်တိုင်ကို ဖက်တွယ်ထားပြီး တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏နံဘေး ခုတင်ခြေရင်းဝယ် ဝူရယ်ကြူး၏ဇနီးဟု ထင်ရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖက်လျက် လဲကျသေဆုံးနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်ကျသလို တစ်စက်စက်ကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သော အခါ သွေးစက်များကျလျက် အိုင်ထွန်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယင်းသွေးစက်ကျရာ နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာတွင်...
“ဟင်”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။ အကြောင်းမှာ ... ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ခါးမှနေပြီး လှုံဖြင့် ထိုးဖောက်လျက် အမိုးမျက်နှာကြက်၌ သံမှိုဖြင့် ရိုက်ထားသလို ကပ်နေအောင် ထိုးစိုက်ထားသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရက်စက်သည်မှာ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်လှချေသည်။

ယခု ကျူးလှဆန်သာ သူ၏မျက်စိရှေ့တွင် ရှိမည်ဆိုပါလျှင် ထက်ထဲ၌ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ရွှမ်း”

တစ်စုံတစ်ခုသော အသံသည် စစ်ခန်း၏အကြားအာရုံဆီသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် တွေ့ဝေခြင်းမရှိဘဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ခြေထမ်းများဖြင့် အနောက်ဘက်ခန်းကိုကူးသည့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် လှံတိုတစ်ချောင်းသည် သူ၏ရင်ညှစ်
တည့်တည့်သို့ တန်းဝင်လာသည်။

သူသည် လက်ထဲ၌ အဆင်သင့်ကိုင်ထားသောစားနှင့် ပယ်
ထုတ်လိုက်သဖြင့် ပထမပစ်လွှတ်လိုက်သော လှံချက်များ လွတ်သွား
သော်လည်း ဒုတိယဝင်လာသော လှံရှည်မှာ ဝို၍မြန်ဆန်လှသော
ကြောင့် မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဝမ်းဗိုက်တည့်
တည့်ကို စိုက်ဝင်လာတော့သည်။

လှံချက်သည် မြန်ဆန်လှသော်လည်း ဝမ်းဗိုက်ကိုရှက်ထား
ပြီး နောက်ကို တစ်လှမ်းမျှ ခုန်ဆုတ်လိုက်သဖြင့် ထုတ်ချင်ပေါက်မ
သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

လှံ၏ထိပ်သုံးလက်မကျော်ကျော် ဝင်သွားသော ဝမ်းဗိုက်မှ
သွေးများ တရဟောစီးထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ရှေ့မှတိုက်ခိုက်ရန်မူလာသူကို ကြည့်လိုက်သော
အခါ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တိုင်း”

ရုတ်တရက် ...

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း ရှေ့မှရန်သူကို လက်
ထဲမှ ဓားရှည်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ၏ဓားသည် မိန်းကလေးထံသို့မရောက်မီ လမ်းတစ်ဝက်
မှာပင် ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဦး”

ဓားကျသွားသံကို အကြားအာရုံတွင် သူ နောက်ဆုံးကြား
လိုက်ရလေတော့သည်။

သူ၏နားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အသံတို့ကို ကြားနေရ
သည်။

သူသည် မျက်စိကိုအားယူ၍ ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ... ငါ အခန်းတစ်ခုသဲကို ရောက်နေပါလား”

သူသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်ဆက်စပ်
တွေးတောနေမိ၏။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်တွင် လှံချက်မိပြီး ဒဏ်ရာမှ သွေးထွက်လွန်
ကာ သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့ပုံကို မျက်လုံးထဲတွင် တရားရေးဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ...

အခန်းသံသို့ အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက် သူ့အနားသို့ရောက်ရှိလာသည်ကို စစ်ခန်း တွေ
မြင်လိုက်ရသည်။

“အို ... ရှင် မထနဲ့ဦးလေ၊ ရှင့်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်
မဟုတ်လား”

စစ်ခန်းသည် အသံရှင်မိန်းကလေးကို မော့၍ ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း”

စစ်ခန်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သူ့ ဓားဒဏ်ရာရအောင် လှံနဲ့ထိုးနှက်

တိုက်ခိုက်ခဲ့သော မိန်းကလေးမှန်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

သို့သော် ...

ယခုအခါ မိန်းကလေး၏အသွင်အပြင်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှ
သည်။

သူ့အား ရန်ပြုမည့်အရိပ်အယောင်ထက် စိုးရိမ်ကြင်နာနေ
သည့်ပုံစံက ပို၍ပေါ်လွင်နေသဖြင့် ဧဝေဝေါဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ကျွန်မ မသိလို့ ရှင့်ကို တိုက်ခိုက်မိတာပါ”

မိန်းကလေး၏စကားသံကြောင့် ပို၍အံ့ဩသွားရပြန်လေ
သည်။

“မင်း ... ငါ့ကို သိလို့လား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ့အခန်းတွင်းသို့ လူရိပ်တစ်ခု ထပ်မံဝင်ရောက်လာပြန်
သည်။

“သူ ... သတိရပြီလားဟေ့”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသေးအခါ ...

စစ်ခန်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ... ကျူးလုဆန် ကျူးလုဆန် မဟုတ်လား”

“တိတ်စမ်း ဟေ့ကောင် ... ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ဘူး သူ၏စကားမဆုံးမီ ဒေါသသံဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အေးဟစ်လိုက်သော ကျူးလုဆန်၏အသံကြောင့် စစ်ခန်း မျက်လုံးဖြူသွားရသည်။

“ဘာပြောတယ် ... ခင်ဗျား မသတ်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကိုတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို မသတ်ခဲ့ဘူး”

ကျူးလုဆန်၏အဖြစ်ကို သူ လုံးဝကျေနပ်ခြင်း မရှိနိုင်ပါ။ “ဒါ ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သက်သက်လိမိတာ”

ထိုအခါ ...

ကျူးဝေဝေက ကြားဝင်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုစစ်ခန်း၊ မှုခင်းနှိပ်နင်းရေးတာဝန်နဲ့

ကျွန်မအစ်ကိုကြီး မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သက်သေပြုပါတယ်” ညီမဖြစ်သူ၏စကားသံအဆုံးတွင် ...

“ငါသာ တကယ်လို့ အဲဒီအိမ်က လူတွေကို သတ်မယ်ဆိုရင် ခင်းကို အခုလို ကယ်လာပါ့မလားကွ”

ကျူးလုဆန်၏စကားက သူ့ကို ရှုပ်ထွေးသွားစေသည်။

“ကျုပ်ကို ကယ်ခဲ့တာလား၊ ကျုပ်ကို မသေအောင် သတ်ခဲ့တာလား”

သူ၏မေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသော ကျူးဝေဝေမှာ ဖျာဖျာ သလဲဖြစ်သွားပြီး ...

“အို ... ဒါက ဒီလိုပါ၊ တစ်အိမ်လုံး အသက်ရှင်လျက်နဲ့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘဲ အသက်မဲ့နေတဲ့အလောင်းတွေကြားမှာ လှုပ်

ရှားသွားလာနေတဲ့ အစ်ကို့ကို ကျွန်မအနေနဲ့ လူသတ်သမားပဲလို့ထင်ပြီး တိုက်ခိုက်မိခဲ့တာပါ။ နောက်ဆုံး အစ်ကို လဲကျသွားမှ လူသတ်

ကောင်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးကျူးရောက်လာပြီး အစ်ကိုဟာ သူ့ရဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုလို့ ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ထမ်းပြီး ဒီနေရာကို ခေါ်လာရတာပဲ”

သူသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာ ... ကျုပ်ကိုတောင် လူသတ်ကောင်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ် ဟုတ်လား”

ကျူးလုဆန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တယ်”

“ဒါတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေပဲလား၊ ခင်ဗျားတို့ ညာနေ တာလား”

သူ၏စကားကြောင့် ကျူးလုဆန်၏မျက်နှာသည် တင်းမာ ခက်ထန်သွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... တော်တော့၊ မင်း အသက်မသေချင်ရင် မျက်စိအောက်က မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

ထိုအခါ ...

ကျူးဝေဝေက ကြားဝင်၍ ...

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ သူ့မှာ ကျွန်မ ကြောင့်ရတဲ့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားနိုင်ပါ့မလဲ”

ညီမဖြစ်သူ၏ဖောင်းဖျော့ဆိုမှုကြောင့် ကျူးလုဆန်မှာ

အိမ်အရှိန်ကို ပြန်သတ်လိုက်ပြီး စစ်ခန်းကိုကြည့်ပြီး ...

“မင်းက ... ဒီနယ်မှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ စုန်ကျွန်းမြို့က ရပ် တွက်တစ်ခုမှာ အိမ်ငှားနေတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ အိမ်ငှားနေတာလဲ”

စစ်ခန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကယ်ဖို့ ရောက်လာတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ...

ကျုပ်က ဒီနယ်မြေကို သိပ်မကျွမ်းကျင်တော့ အကျဉ်းထောင်ကို ရောက်မသွားနိုင်ဘဲ လမ်းမှားသွားပြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆို

...

စစ်ခန်းသည် သူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ရှည်လျားစွာ ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျူးဝေဝေက နံဘေးမှခုံကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြီး

“ကဲ အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်ဆွေဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့
အပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာကို အဲဒီဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ
ရပ်တွေကို တွေးကြည့်ရင် သိပ်သိသာနေတယ်”

ကျူးလုဆန်၏မျက်နှာ၌ ကျေနပ်နှစ်သက်သည့် အပြုံးတစ်
ခု ပေါ်လွင်လာလေ၏။

“နေပါဦး၊ အဲဒီမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အနီးစီရီအစစ်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ငါ တစ်သက်လုံး မှတ်မိ
တယ်”

စစ်ခန်း၏စကားအဆုံးတွင် ကျူးလုဆန်သည် တည်ကြည်
လေးနက်သည့်လေသံဖြင့် ...

“အနီးစီရီဟာ သူ့မိန်းမကိုသတ်ပြီး ခြံထဲဝင်လာတဲ့လူနဲ့
တောင် ရန်သူလိုသဘောမထားဘဲ ပြန်လွတ်လိုက်ပုံကိုကြည့်ရင်
ဒီကိစ္စထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ သူ့မှာရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးဝေဝေ၏မျက်နှာသည် ကွက်မဲ
ပျက်သွား၏။

သို့သော် ...

သူမသည် ချက်ချင်း ထုခွေးပေါ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲပါ ... ဒီလူကြီးနဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ခဏထားလိုက်ပါဦး။

အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံသယရှင်းပြီး
မဟုတ်လား”

ဟု စကားကို ဝင်ရောက်လက်စသတ်လိုက်၏။

သို့သော် ...

စစ်ခန်းစိတ်ထဲတွင် ကျူးဝေဝေနှင့် အနီးစီရီသည် တစ်နည်း
မဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

စစ်ခန်းမှာ အလွန်ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“ဒီကိစ္စကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့

ဗုရယ်ကြူးရဲ့အိမ်ကိုသွားရတာလဲ”

ဟု ကျူးလုဆန်ကို မေးလိုက်၏။

သူက လက်ကားပြလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ

အိမ်ကိုသွားတဲ့ကိစ္စမှာ သူ့ကိုသာလျှင် ညှဉ်းပျက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က ဝူရယ်ကြူးကို ကြိုးတုပ်ပြီး အကျဉ်းထောင်ရှေ့ထဲ
အလံတိုင်မှာ ဇောက်ထိုးလုပ်ပြီး ဆုံးမဖို့ပဲ။ ဒါမှလည်း သိုင်းလောက
မှာ ငါ သိက္ခာမကျဘဲ ဆက်နေနိုင်မှာပေါ့”

ကျူးလုဆန်က စကားဆုံးသည်နှင့် နှမဖြစ်သူဘက်လှည့်၍
“ညီမလေး ... အစ်ကိုကြီး စားစရာတစ်ခုခု သွားဝယ်လိုက်
ဦးမယ်”

ဟုပြော၍ အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားတော့
သည်။

အခန်း (၆)

ပိစ္ဆာညီနောင်

စစ်ခန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေ

...

“အင်း”

သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်၏။

“ဘာတွေများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ ... အစ်ကိုစစ်ခန်း”

ကျူးဝေဝေက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စစ်ခန်းက ...

“ဪ ... ကျွန်တော့်အလင်မှားမှုအတွက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို

အစ်ကိုကို ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲလို့ဆို

... တွေးမရလို့ပါ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဒီကအစ်ကိုတို့ဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုမှားယွင်းတဲ့ကိစ္စလေးဟာ ဘာမှစာမခွဲလောက်ပါဘူး”

စစ်ခန်းက ကျူးဝေဝေကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျူးဝေဝေ ... ကျွန်တော် ဓားကို အရေးအကြောင်းဆီ အသုံးပြုရအောင် ကျွန်တော့်နံဘေးမှာထားပေးပါ”

ကျူးဝေဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အခန်းထောင့်ရှိ ခုံထိုင်တွင် တင်ထားသောဓားကို သွားယူလိုက်ပြီး စစ်ခန်းကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဤတွင် လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေးလာလေ၏။

“ဒုတ်”

ကျူးဝေဝေက အံ့အားသင့်သွား၏။

စစ်ခန်းမှာလည်း ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူမ လှမ်းပေးသောဓားသည် သူ့လက်ထဲရောက်ရမည့်ဆဲဆဲမှာပင် နံဘေးပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော ကျာပွတ်၏ ယူငင်

ဆွဲလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

သို့သော် ...

ဓားကို အပြင်သို့ဆွဲထုတ်မသွားဘဲ အရှိန်ဖြင့် မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ မျက်နှာကြက်တွင် ဓားသည် စိုက်ဝင်လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဝိုး”

တိုးညှင်းလှသောလေသံကလေးနှင့်အတူ ကျာပွတ်မှာ မြေဘစ်ကောင်ပမာ ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

စစ်ခန်းသည် အိပ်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“အစ်ကိုစစ်ခန်း ... သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နေမြဲတိုင်းသာနေလိုက်ပါ”

သူ့

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် စစ်ခန်း၏ခုတင်ကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ...

ပြတင်းပေါက်မှ ရိပ်ခနဲ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီး အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပေါ့ပါးညင်သာစွာဖြင့် လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက် လာ၏။

ထိုလူ၏ကိုယ်ပေးပညာမှာ အစွမ်းထက်မြက်လှကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်သော ဝတ်ရုံရှည်ဖြင့် လှမ်းမြို့ထားပြီး သူ၏မျက်နှာသည် သရဲတစ်ကောင်မျှ ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသေးဘဲ ကျူးဝေဝေကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ပါးစပ်လှုပ်သည်ဆိုရုံမျှလှုပ်ကာ ...

“လာတော့ဟေ့ ... ဝင်ခဲ”

သူ၏ခေါ်သံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ထပ် အရိပ် သဏ္ဍာန်တစ်ခု တိုးဝင်လာပြီး ...

ထိုနောက် ...

“ဝုန်း”

အသံမှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွား၍ ခန္ဓာကိုယ်

သန်မာထွားကျိုင်းပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်များ ပြည့်နှက်နေ သော လူတစ်ဦး ဝင်လာ၏။

ထိုလူသည်လည်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား ဦး လက်တွင်းမှ လှဲတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

စစ်ခန်းသည် ပထမ ကျာဗွတ်ရှင်၏ဓားကို မျက်နှာကြက် အနီးတွင် ပစ်စိုက်လိုက်ပုံကို မြင်လိုက်ရကတည်းက မှုခင်းနှိမ်နင်းရေး ဘဝန်ခံဂူရယ်ကြူး၏သား သေဆုံးနေပုံကို မျက်လုံးထဲ၌ မြင်လိုက် ၏။

ထို့နောက် ...

စစ်ခန်း၏အတွေးများမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးသွားလေတော့ သည်။

ဤလူများနှင့် ဆက်နွယ်နေသော ပြဿနာရပ်သည် စွန် ညွန်းမြို့ထဲ၌ မည်သို့ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူ မသိရပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ညီလေး ... ဒီမိန်းကလေး ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်း သေချာ

ပြည့်စမ်း”

လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ကျာပွတ်ကို ဆတ်ခနဲ မြှောက်ပြီး ကျူးဝေဝေဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်ရင်း နောက်မှပါလာသည့် လှိုင်းကို သိုင်းသမားအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

လှိုင်းကိုင်သိုင်းသမားသည် ကျူးဝေဝေကို သေချာစွာ နှိပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... မင်း ... ကျူးလှဆန်ရဲ့ညီမ ကျူးဝေဝေ မဟုတ်လား”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

စစ်ခန်းသည် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်၍ ကျူးဝေဝေ၏ရှေ့တွင် ဝင် ရောက်ကာကွယ်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ ... ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာပြီး ရမ်းကားနေကြတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော ထိုလူနှစ်ဦးမှာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟ ... အသားလွတ်ကြီးပါလား၊ တို့က မေးရမယ့်စကားကို မင်းက ပြန်မေးနေတော့ တို့က ဘာပြန်ပြောမှာလဲ ဟား ဟား ဟား”

ဒုတိယဝင်လာသူက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
သူ၏လှောင်ပြောင် ပြောဆိုမှုကြောင့် စစ်ခန်းမှာ ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားတို့ ဒီက မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းယ်ထင်တယ်”

ရုတ်တရက်ပြောရသဖြင့်သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူ့မှားသွားကြောင်း စစ်ခန်း သတိရလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သူ့နံဘေးရှိ ကျူးပေဝေနှင့် ထိုလူနှစ်ဦးသည် တစ်နည်းနည်းနှင့် ပတ်သက်နေမည်ကို ရိပ်စားလိုက်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပထမ ဝင်လာသူ ဘုရားပွတ်ကိုင် သိုင်းသမားကြီးသည် နံဘေးမှ စားပွဲနံကို လက်ထဲမှ ဘုရားပွတ်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း၍ ရိုက်ချလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာမဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်တို့ ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ မြန်မြန်ထွက်သွားရမှာက မင်းပဲ”

“သူဟာ ... ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုလည်း မမှားဘူး။ ကျွန်မဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲကနေ ရှင်တို့ နှင်ထုတ်စရာ ဘာမှမလိုပါဘူး။”

ကျူးဝေဝေက ခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် တင်းမာစွာ ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒီမှာ ... မင်း သူတို့ကို သိသလား?”

စစ်ခန်းက ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။

သူမ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။

မှန်သည်။

ကျူးဝေဝေအနေဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကောင်းစွာသိပါသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးက ဟိုစွတ်နယ်မှ မိစ္ဆာညီနောင်ပင် ဖြစ်လေ

သည်။

ကျာပွတ်ကိုကိုင်ဆောင်သူမှာ အစ်ကိုကြီးကျောက်ပုဖြစ်

သည်။

လှံတံကိုင်ထားသူမှာ ညီဖြစ်သူ ကျောက်ကုပင် ဖြစ်လေ

သည်။

ယင်းမိစ္ဆာညီနောင်၏အမည်ကို ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် သူမက စစ်ခန်းကို ပြောပြလိုက်၏။

စစ်ခန်းသည် ထိုလူနှစ်ဦး၏အမည်ကို ကြားဖူး၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကျူးဝေဝေက မိစ္ဆာညီနောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... မိစ္ဆာညီနောင် ရှင်တို့ ဒီက မြန်မြန်သာ ထွက်သွားပေတော့။ တိုကုဆာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်တို့ရဲ့ ဆရာကြီးကို ပြောလိုက်။ အချိန်ကျရင် ကျွန်မ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်လို့”

ကျောက်ပုက လေသံကိုနိမ့်၍ ...

“ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်တို့ အခုပဲ သွားပါတော့မယ်”

ထိုအခါ ...

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ။ တိုကုဆာမရောက်ခင် ဒီမိန်းကလေးကို သုတ်သင်ဖို့က ကျွန်တော်တို့ ဘာဝန်မဟုတ်လား”

ကျောက်ပုမှာ ညီဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်

ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကဲ သွားကြမယ်”

ဟု ညီဖြစ်သူကို ဟောက်ခမ်းပြောဆိုရင်း ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ကျူးဝေဝေမှာ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်တို့ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ အကောင်ဆုံးပဲ၊ ရှင်တို့အတွက်လည်း အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ်၊ ခဏကြာရင် အစ်ကိုကြီး ကျူးလုဆန် ပြန်ရောက်လာရင် ရှင်တို့အားလုံး အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

သို့သော် ...

ကျောက်ပုက အားပေးတရ ရယ်လျက် ...

“ဟား ဟား ဟား ရယ်စရာစကားတွေ ပြောမနေနဲ့ ကျူးဝေဝေ၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုကြီး ပြန်လာရင်လည်း အိမ်ထဲကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခြံဝမှာ ကျုပ်ရဲ့လူတွေက ဖမ်းဆီးထားပြီးသား ဖြစ်မှာပါ”

“ရှင် ... တကယ်မသွားဘူးလား”

သူမက ကျောက်ပုကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မသွားနိုင်ဘူး၊ မင်းကို သုတ်သင်ပြီးမှ သွားနိုင်မယ်”

“ရှင်အသက်ကို ဒါထက်ပိုပြီး နေချင်သေးတယ်ဆိုရင် ထွက်သွားပေတော့”

ကျောက်ကုသည် မှဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... စကားသိပ်မများနဲ့ ... ရော့”

“ဝုန်း”

ပြင်းထန်ပြီး အားပါလှသော တိုက်ကွက်ပင်ဖြစ်၏။

ကျောက်ပုသည် လှံတံရှည်နှင့်ကျူးဝေဝေ၏ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ တန်းခနဲ ဝင်လာသည်ကို ငုံ့လျက် လက်ဖဝါးတစ်ချက်တည်းဖြင့် တောင်လိုက်သောအခါ သူ့အားနှင့်သူ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ပြောင်းပြီး အမိုးမျက်နှာကျက်ဆီသို့ ထောင်တက်သွားပြီး အိမ်အစိုးတန်းကြီးတစ်ခု၏သံယက်မကြီး ပြုတ်ကျလာလေ၏။

ကျူးဝေဝေသည် ကျောက်ကုကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာကျောက်ကု ရှင် ဒီကမြန်မြန် ထွက်သွားပါ၊ ဒါ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ”

သူ၏စကားကို အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ကျောက်ကုသည်

လက်ထဲမှ လှံတံကိုမြှောက်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ...

“ဝုန်း”

ပြင်းထန်သော အားကြီးတစ်ခုသည် အနောက်ဖက်တံခါး
ရွက်နှင့်အတူ ကျောက်ကု၏ကျောပြင်ဆီသို့ ကျလာသည်။

ကျောက်ကုမှာ အနောက်ဘက်မှ လေဟပ်သံ ကြားလိုက်
ရသဖြင့် နောက်သို့လှမ်းကာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်
လည်း လုံးဝအချိန်မရတော့ဘဲ တံခါးရွက်ကြီးနှင့်အတူ ရှေ့သို့စိုက်
ဆင်းလာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“အား”

နာကျင်စွာ အော်ရင်း သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် နံဘေးမှ သူ၏
အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျာပွတ်မိစ္ဆာကျောက်ပုကိုပင် မခေါ်နိုင်တော့ဘဲ ပြ
တင်းပေါက်မှ ခုန်ကျော်ကာ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

သို့သော် ထူးခြားသည်မှာ သူ၏ကျောပေါ်တွင် တံခါးရွက်
ကြီးမှာ ပြုတ်မကျဘဲ ကပ်လျက် ထမ်းပိုးထားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့်
ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တံခါးဝမှထွက်ပြေး၍ သိပ်ဝေးဝေးမရောက်ခင်မှာပင်
အပြင်တံခါးမှ လူရိပ်တစ်ခုသည် ရိပ်ခနဲပြေးလိုက်သွားပြီး ရှေ့မှပြေး
နေသော ကျောက်ကုကို လှမ်းကိုင်ဆွဲလှည့်လိုက်ရလေသည်။

ယခုမှပင် ...

ကျောက်ကုသည် တံခါးရွက်ထမ်းထားရသည်ကို သဘော
မခါက်စွာ မြင်ရတော့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ...

တံခါးရွက်နှင့်၎င်း၏လက်မောင်းဆုံရိုးတစ်ခုလုံး ဖောက်
သွင်းစိုက်ဝင်နေသော ဝါးစိပ်ချွန်လေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

နောက်မှပြေးလိုက်သွားသူက သူ၏လက်ထဲမှ ပါလာသည့်
ချောက်ထပ်ဝါးချွန်တစ်ခုဖြင့်ပင် ထိုးကာ အောက်ဘက်မှ ခြေဖြင့် ခတ်
ဘင်လိုက်သည်တွင် လေထဲတွင် တံခါးရွက်ကြီးမှာ ပျံတက်လျက် အိမ်
ရှေ့သစ်ပင်ကြီးတွင် ချိတ်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ကျန်ပျဉ်ချပ်ကြီးတွင် ကျောက်ကုသည် ကပ်လျက်ပါသွား
ပြီး ချက်ချင်း အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ အသက်ပျောက်သွားသည်ကို
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျောက်ကုအား သတ်လိုက်သူက သူ၏မျက်နှာကို အိမ်
ဘက်သို့ မြန်စွာလှည့်လိုက်သည်တွင် ...

“ဟာ ... ကျူးလှဆန်”

ကျောက်ပု၏ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ကြောက်လန့်တကြား
အော်လိုက်မိသည်။

သူမသည် အစ်ကိုဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

သူမ၏ပဝါရှည်ကို လိပ်လျက် ချိုင်းကြားထဲသို့ ညှပ်လိုက်ပြီး
နောက်မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော စစ်ခန်းကို ပြုံးပြသည်။

စစ်ခန်းကတော့ ပြန်လည်၍ ပြုံးပြနိုင်စွမ်းမရှိအောင် ဖြစ်
နေမိသည်။

“ဘယ်များ ထိခိုက်သွားသေးလဲ အစ်ကိုစစ်ခန်း”

လက်ရှိအနေအထားကို ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ သဘောထား
ကာ စစ်ခန်းကို စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူမက စစ်ခန်းမဖြေခင် ကြားဖြတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒီစကားက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားက မေးရမယ့်

အထားပါ။ တစ်ချိန်လုံး နောက်မှ ကြောက်တတ်တဲ့ သိုးငယ်လေးလို
အိပ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့လူက ဘာမှထိခိုက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

မိန်းကလေးက သူ့ဘက်လှည့်ကာ ...

“ဟိုမှာ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာပြီး စားစရာတော် ပါလာတယ်၊

အထနေရင် စားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ... ကောင်းပါပြီ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဘယ်နယ့်ဧည့်သည်တော်ကြီး တစ်
ယောက် စားချင်စိတ် လုံးဝမရှိတော့ဘူးလား”

စူးရှသော ရယ်မောသံနှင့်အတူ ပြောလိုက်သော ကျူးလှ

အနိစ္စကားကြောင့် ကျောက်ကုမှာ လက်ငြိမ့်ကိုင်ထားသော ကျောပွတ်
အင်္ကျီတစ်ဆတ်တုန်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ရှိနေလေ၏။

ဤသည်ကိုမြင်လိုက်ရသော ကျူးလှဆန်မှာ ...

“ဟား ဟား ဟား”

ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောရင်း တဖြည်းဖြည်း တံခါးနား

ဆောက်လာ၏။

ကျူးလှဆန်က ကိုယ်ကို ဆင်းမနေလှည့်၍ ...

“ကဲရော ... ညီမလေး ဒီစားစရာတွေ ယူထားလိုက်စမ်းလက်ထဲမှ စားစရာထုပ်များကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ...

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော ကျာပွတ်ရှင်ကျောက်ပုသိမ်တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ကြောက်ကန်ကန်ဖြင့် ဆုတ်ရာ အုတ်နံရံရှေ့ကျောပြင်မှာကပ်သွားပြီး ဆုတ်စရာလမ်းမရှိတော့ဘဲ နံရံသို့ တက်ကိုင်လုံး ဝင်သွားမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း ကျာပွတ်သိုင်းသမားကြီးရဲ့ မင်းဟာ သိုင်းအဖွဲ့ကြီးမှာ အထူးအားထားရတဲ့ လက်ရွေးစင်အဖွဲ့ဖြင့်သိုင်းသမားကြီးဖြစ်နေပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်နေရတာလဲ သူငယ်ချင်း ... ဟား ဟား ဟား”

ကျူးလုဆန်က ခပ်ခိုခိုလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ... ဘာမှမကြောက်မနေနဲ့ အပြင်ကိုသာ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

လက်နှစ်ဖက်ကိုသပ်လျက် သူက ခေါ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တုန်လှုပ်ချောက်ချားသောလေသံဖြင့် ခယစ္စာ တောင်းခံရင်း ကျောက်ပုက ပြန်ပြော၏။

“ဒီမှာ ကျောက်ပု ... ကျုပ် အခု အပြင်ကိုသွားတုန်းက ဆမ်းမှာ ခင်ဗျားတို့ သိုင်းသမားနှစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရသေးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငရဲပြည်အထိ ပို့လိုက်ပြီးပြီ။ အဲဒီကို မင်းလည်း သိုက်သွားဖို့ သင့်တာပေါ့”

သူ၏စကားကြောင့် သူ စားစရာများ သွားသယ်စဉ် လမ်း၌ နေထိုင်သူနှစ်ဦးနှင့် တိုက်ခိုက်ခွဲရသေးကြောင်း အားလုံးသိလိုက်ကြရလေ၏။

“အဲဒီနှစ်ယောက်မသေခင် အန်းစီရီဆိုတဲ့ သိုင်းသမားကြီးရဲ့ အညော်ကို မပီမသပြောရင်း သေသွားကြတယ်။ အခုလည်း ငွါစိတ်ထဲမှာ မင်းတို့ဟာ အန်းစီရီနဲ့ ဆက်စပ်နေမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဟုတ်သယ်မဟုတ်လား ပြောစမ်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မှန်တဲ့အတိုင်း အကုန်ပြောပြဖို့မယ်။ ကျွန်တော်တို့မိစ္ဆာညီဖောင်ဟာ အန်းစီရီရဲ့ ကြေးစားများအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ကြတာပါ”

၁၁၄ ❖ ဦးကျော်သူ

ကျောက်ပု၏ပြောဆိုမှုသည် လိမ်ညာပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာလှ၏။

“မိတ်ဆွေကြီးကျူး... ခင်ဗျားကို စုန်ကျန်းအကျဉ်းတော်ထဲက ကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါ”

ကျောက်ပု၏စကားကြောင့် သူ တွန့်ခဲနေဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သိပါတယ်”

“အန်းစီရိပ် ကယ်တင်တာ မဟုတ်လား”

ကျောက်ပု၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော စစ်ခန်းနှင့် ကျေးဝေဝေတို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြပြီး သူ့ထံသို့ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ အစ်ကိုကြီးကို လာပြီးကယ်ထုတ်ခဲ့သူဟာ အန်းစီရိပ်ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက သူ မျှော်စရာမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပေမယ့် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ နေရာစပ်စပ် ပြန်မှန်းကြည့်မိရင် သူဟာ အန်းစီရိပ်ဖြစ်ရမယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကျူးဝေဝေက နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူအား ကြည့်လိုက်သည်။

သူမနှုတ်မှလည်း မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးကို ကယ်တင်ခဲ့ရတာလဲ”

ကျူးလုဆန်က ...

“အစ်ကိုကြီးလည်း လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စဉ်းစား၍မရစဉ်မှာ ကျောက်

ပု ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာကိုသိတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျူးဝေဝေက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အဓိကအကြောင်းက တိုကုဆောက်စွပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ သူ့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ့် ညီမဖြစ်သူကို တားဆီးနိုင်မယ့်

သူတို့ဟာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကယ်တင်ပေးခြင်းပဲ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည့်အခါ သူမသည် မချီပြုံး တစ်

နက်ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ သူပြောတဲ့စကားဟာ မှန်ပါတယ်၊

အဲဒီမှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုစစ်ခန်းတို့ ဘာမှဝင်မစွက်ဖက်ပါနဲ့လို့

ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်မနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေပါတယ်”

ကျူးလုဆန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို အစ်ကိုကြီး ဝင်မရှုပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ညီမအနေနဲ့ အနားစီရီရဲ့ အကြောင်းကိုရော သိလား”

“ကျွန်မ အကုန်လုံးသိပါတယ်၊ စိတ်ချပါ”

ညီမဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘာကိုမှ ဆက်ပြီး စောဒေကမတက်တော့ဘဲ ကျောက်ပုဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဝူရယ်ကြူးရဲ့ မိသားစုကို အနားစီရီဟာ ကြေးစားလူသတ်သမားငှားပြီး သတ်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ညီနောင်ကို ငှားတာလား”

ကျောက်ပုက ခေါင်းကို ပျာပျာသလဲခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မပါဘူး”

ကျူးလုဆန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်း သေသေရာရာ ပြောနော်၊ မှန်မှန်ကန်ကန်ပြော၊ လိမ်ပြောမယ်မကြံနဲ့”

သူသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ကျောက်ပု၏လည်ပင်းကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ဒီပြဿနာကို သည်း မသိပါဘူး”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြီးရော”

ကျောက်ပုသည် မမှန်သောစကားကို ပြောရုံမည့်သူမဟုတ်ဘဲ သိသဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။

“ကျူးလုဆန် ... အနားစီရီရဲ့ အိမ်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုလုပ်နေတဲ့ မိန်းမသေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများထူးခြားမှုရှိလဲ ပြောပါ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေခဲ့သည့် စစ်ခန်းက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်ပု မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ... အနားစီရီရဲ့ ဇနီးပဲ၊ အဲဒီမိန်းမကို

သတ်သွားတဲ့သူကို တိုကုဆောက်ကိစ္စနဲ့မှားပြီး လွတ်လိုက်တဲ့အတွက် အနီးစီရိုကို သူ့သမီးက စိတ်ဆိုးပြီး သူ့အမေကိုသတ်သွားတဲ့ လူ သတ်သမားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစားရှာဖွေနေတယ်။

ကျောက်ပု၏စကားကြောင့် စစ်ခန်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“နေပါဦး၊ ဒီကိစ္စဟာ အပြင်လောကမှာ သိတဲ့လူ လုံးဝမရှိ

လောက်အောင် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါကို မိတ်ဆွေက ဘယ်လို သိနေတာလဲ၊ အဲဒီအမျိုးသမီး အသတ်ခံရမှုက အနီးစီရို အထူးလျှို့ ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီတရားခံဟာ ကျူးလွန် ဆန်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

ဟု အားတက်သရောမေးလိုက်၏။

“ဟေ့ အပိုတွေမေးမနေနဲ့၊ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွား တော့”

ကျူးလွန်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် ကျောက်ပု သည် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာဖြစ်သွားပြီး ရပ်နေသောနေရာမှ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်နွေးနေရတာလဲ၊ က ... မြန်အောင် ဘျှပ်လုပ်ပေးမယ်”

ကျောက်ပုဆန်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ပု၏ခါးကို ဆတ်ခနဲ ပြေး၍ ကန်ထည့်လိုက်ရာ ...

“ဒုန်း”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ ကျောက်ပု အ လွင့်ထွက်သွား၏။

အိမ်နှင့်အတန်ဝေးသောနေရာသို့ လွင့်ပြီး ကျသွားလေ သည်။ ကျသည့်နေရာမှ ထပြေးရန် ကျောက်ပု ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... မင်းရဲ့ အဖေကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူသွားစမ်း”

ကျူးလွန်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကျောက်ပုသည် လက်ထဲရှိ ကျာပွတ်ဖြင့် နောက်ပြန်လှည့် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ညီဖြစ်သူ ကျောက်ကုအား ကျာပွတ်နှင့် ဆွဲပွတ် တာ ဆွဲယူထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

ဆွေးနွေးဖွဲ့

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခု၏အတွင်းတွင်ဖြစ်သည်။

ဤဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးသည် စုန်ကျွန်းမြို့အနောက်ဘက်
အနီးစီရိ၏အိမ်ကြီးထဲမှ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

တောက်ပထိန်လင်းစွာ ထွန်းထားသော မီးဆိုင်းကြီးများ၏
အလင်းရောင်သည် ဧည့်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းလျက်ထားသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီး၏အလယ်တွင် လွန်စွာလှပသောသစ်ကြေး
လက်ရာမြောက်လှသော ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် အနီးစီရိသည် ခန့်ညားစွာ ထိုင်
လျက်ရှိသည်။

သူ၏ရှေ့နံဘေးတစ်ဖက်တစ်မျက်တွင် သူ၏အဖွဲ့သားများ

ငြိမ်သက်စွာ နူးထောက်ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အနီးစီရိ၏ရှေ့အနီးတွင် ခုံးတန်းတစ်ဖက်လေးလုံးကို ချ
ထားသည်။

ထိုခုံးတန်းအသီးသီးပေါ်တွင် လူစေတက်စေ ထိုင်လျက်ရှိ
သည်။

သို့သော် ...

ဘယ်ဘက်ခုံးတန်းပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တစ်နယ်တကျေး
မှ လာရောက်ခဲ့ကြသည့် ဧည့်သည်တော်များဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဂျပန်ပြည်ရှိ ချယ်ရီကျွန်းသားများဖြစ်
သည်။

သူတို့ မည်သည့်ကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိနေကြသည်ကို မသိရ
သေးပါ။

အနီးစီရိ၏ညာဘက်ခုံးလေးလုံးတွင်မူ သူ၏လက်ရုံးများ
ပမာ အားကိုးရသော သူဌာန်ရှိသည့် သိုင်းသမားကြီးသုံးဦး ထိုင်
နေကြသည်။

ထိုသုံးဦးကား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံပိုင်ရှင်

စွန့်ခွာပိုင်းသမားကြီး ယုံစိမ် ...

အလွန်ထွားကြွင်းသန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထား
သော သံလက်သီးဝမ်းစွေ ...

ဝိနိဝိနိပါးပါးခန္ဓာကိုယ်နှင့် စာပေသမားဟန်ရှိသောသိုင်း
မားကျွမ်းလှတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တစ်ယောက်မှာ အနီးစီရိ၏သမီးဖြစ်သူ အနီးနှိုင်းနှိုင်း
တို့ပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ကိုယ့်လူတို့ မင်းတို့အနေနဲ့ ကျုပ်ဆီမှာ သစ္စာ
အခုထိ တာဝန်ကိုဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်ကြပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ မကြာ
သောအချိန်ကာလမှာ ကောင်းစားတော့မှာ ဧကန်မလွဲပါဘူး။ ဒီအ
မှာ ကျုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိစွာ အမှုထမ်းခဲ့ကြတဲ့လူတွေကို ထိုက်ထိုက်
သလို ချီးမြှောက်ပြီး နေရာကောင်းပေးဖို့ ကျုပ်စီစဉ်ထားတယ်။
... တို့များ ဆွေးနွေးစရာကိစ္စတွေရှိသေးတဲ့အတွက် အခန်းအ
ဘက်မှာ ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြပေတော့”

အနီးစီရိ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

“ကောင်းပါပြီ ... ဆရာကြီး”

ခူးထောက်ထိုင်နေကြသူများသည် ပြိုင်တူပင် ထရပ်ကာ
အနီးတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲဝယ် တစ်ဖက်လေးယောက်နှင့် အလယ်တွင်
အနီးစီရိသည် ထိုင်လျက် အစည်းအဝေးကို စတင်၍ကျင်းပလေ၏။

“ရောင်းရင်းကြီးဘက်က လိုအပ်တဲ့သတင်းတွေ အတော်
နူးနူးစူးစူး စုစည်းပြီးပြီလား”

ထိုစကားကို ချယ်ဒီကျွန်းသားကိုယ်စားလှယ်ကြီးတစ်ဦးက
အတင်မေးမြန်း လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အနည်းအကျဉ်းတော့ စုမိနေပါပြီ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး
အပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့သတင်းကို ဂျပန်ပြည်က ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို
သူသွားပေးမယ့် သူက သိပ်မကြာတော့တဲ့အချိန်မှာ ရောက်လာ
တော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က လိုသေးတဲ့အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေရတာ
ပဲ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး

သတင်းပို့ရမယ်ဆိုတာ နာကြားလိုက်စေလိုပါတယ်”

ချယ်ရီကျွန်းကိုယ်စားလှယ်က အနီးစီရိုကိုမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မကြာသောကာလအတွင်းမှာ အရေးတော်ပုံအားလုံး အောင်မြင်အောင် အကောင်အထည်ဖော်ပါမယ်။ လောလောဆယ်မှာ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံစားလို့မရသေးတဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတင်းပေးမယ့်သူကို တွေ့ဆုံပြီး သူ့ဆီထဲ သတင်းကိုရတာနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို ကျုပ်ဆီ ထားတဲ့အချက်အလက်ကလေးတွေ ပြန်ကြားပေးပါမယ်”

အထက်ပါစကားရပ်တို့ကို အနီးစီရိုက ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီကျွန်းကိုယ်စားလှယ်များနှင့် အနီးစီရိုမှအပ ယင်းစကားစုကို မည်သူမှ နားလည်ခြင်းမရှိ။

“ကောင်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေဟာ ချယ်ရီကျွန်းဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သစ္စာခံယူမှုအတွက် မိတ်ဆွေဟာ အချည်းအနီး မဖြစ်စေရပါဘူး စိတ်သာချပါ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး အောင်မြင်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မိတ်ဆွေတို့လည်း အောင်မြင်ပါစေ”

အပြန်အလှန်ပြောဆိုကြပြီးနောက် ဧည့်သည်တော် ချယ်ရီကျွန်းသားကိုယ်စားလှယ်တော်များသည် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းမှ အသီးသီးထွက်သွားကြလေတော့သည်။

အနီးစီရို၏ဘယ်ဘက်ခုံများမှ လူမရှိတော့သော်လည်း ညာဘက်ခုံတွင်မူ စောစောကလူများအတိုင်း သူ့ခုံနှင့်သူ့ခိုနေကြတုန်းဝင် ဖြစ်သည်။

အနီးစီရိုသည် ထိုလူသုံးယောက်အား ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“လောလောဆယ်တော့ သွေးသောက်ကြီးတို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေကြမိဦး၊ မကြာခင်မှာပဲ အရေးပေါ်လာမှာပါ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့တစ်တွေ စုစည်းပြီး လုပ်သင့်တာ လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဖေဖေ ... ကျွန်မအနေနဲ့ မေမေကိုသတ်သွားတဲ့ တရားခံတို့ လိုက်ရှာချင်တယ်၊ ဒီတရားခံကို ဖေဖေ လွှတ်လိုက်တာဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ လွှတ်လိုက်တာလဲ၊ အခုထိ သမီး တွေးလို့မရဘူး”
သမီးဖြစ်သူက မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် အနီးစီရိုကို

ပြောလိုက်သည်။

အနီးစီးရိမှာ သမီးဖြစ်သူကို ငှဲစောင်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေရင်းမှ ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် အုံ့သြဇာမိတယ်၊ ဖေဖေဟာ အဲဒီလူကို ပထမ ဖေဖေနဲ့ ဆက်သွယ်မယ့် သတင်းပေးတစ်ယောက်လို့ ထင်မိလို့ပဲ၊ နောက်မဟုတ်မှန်းသိတော့လည်း ကိုယ့်ဇနီးကို သတ်သူအဖြစ် လက်စားမချေဘဲ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်မိပြန်တယ်၊ ဒါကို ဖေဖေ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

အမှန်မှာ ...

အနီးစီးရိသည် ဇနီးဖြစ်သူအား သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်သင်ချင်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သေဆုံးသွားသူ စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ဦးဖြစ်နေသော ဇနီးသည်အပေါ် စိတ်ကုန်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ့ကိုယ်စား သတ်ပေးသော ကျူးလုဆန်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသေးသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဖုံးကွယ်လိုသောကြောင့် ယခုလို ဝေခလည်ကြောင်ပတ် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီကိစ္စမှာ ဒီလူကို သမီးကိုယ်တိုင်ရှာပြီး လက်စားချေချင်အတယ်၊ ဒါမှလည်း သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိခင်အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေမှာဖြစ်ပါတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် မိခင်အပေါ်မှာ တာဝန်မဲ့ရာရောက်ပြီး သိုင်းလောကမှာ သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူသည် သမီးဖြစ်သူ၏စကားမှာ မှန်ကန်လှသဖြင့် ဘာမျှ ဖြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“သမီး ... ဒီလူကိုရှာပြီး တိုက်ခိုက်သတ်သင်ချင်တယ်၊ ခွင့်ပြုပါ ဖေဖေ”

သမီးဖြစ်သူ၏တောင်းခံချက်ကို ဘာမျှအဖြေမပေးသေးဘဲ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ခေတ္တငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခွင့်ပြုသင့်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ခွင့်ပြုဖို့ သင့်ပါတယ်” သံလက်သီးဝမ်းစွေက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

ဟူသော မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု အခန်းထဲ
လှစ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

ထိုလူရိပ်ကား ကျောက်ပုပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ညီဖြစ်သူ ကျောက်ကုကို ထမ်းကာ ပြေးဝင်လာ
အန်းစိရီ၏ရှေ့၌ ကျောက်ကု၏အလောင်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အန်း
၏ရှေ့၌ရပ်လျက် မောပန်းသောလေသံဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားစကား
ပြောလိုက်၏။

ကျွန်လူများမှာ ကျောက်ပုနှင့်အန်းစိရီတို့ ပြောလိုက်
စကားများကို ဂရုစိုက်မိခြင်းမရှိဘဲ ကျောက်ကု၏ရုပ်ပျက်ဆင်းပု
အလောင်းကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်စွာ ငေးမောနေမိကြလေသည်။

အန်းစိရီမှာ ကျောက်ပု၏စကားကို ကြားရသောအခါ ခုန်
နာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး စိတ်ထဲမှလည်း ကျူးဝေဝေ၏သိုင်းပညာ
မှာ မသေးလှကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

“မိတ်ဆွေကျောက်ပု ... ကျောက်ကု ဒီဖြစ်ရပ်မှာ
ဖြစ်လာတာလဲ”

သံလက်သီးဝမ်းစွေက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး အန်းစိရီ ... စုန်ကျွန်းထောင်ကြီးက ကယ်တင်ခဲ့
တဲ့ ကျူးလုဆန်ရဲ့ လက်ချက်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့က သူ့ဆီကို ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”
ယုံစိမ်က လှမ်းမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့သွားတာက ကျူးလုဆန်ဆီ မဟုတ်ဘူး၊
ဆရာကြီးလွတ်တဲ့ ကျူးဝေဝေဆီကို သွားတာပါ”

“သူက တိုက်လိုက်တာလား”

စာပေသမားဟန် ဝတ်ဆင်ထားသော ကျွမ်းလုက မေး
ဆိုက်သည်။

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ညီမငယ်ကို မချေမငံပြန်လည်
ဆတ်ဆံမိလို့ ကျူးလုဆန်ရောက်လာတာနဲ့ဆုံပြီး အခုလိုဖြစ်သွားရ
တာပါ”

ကျောက်ပုက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ပြီး မျက်နှာမှာ
သိသောအားရစွာဖြင့် အန်းစိရီ၏သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“နောက် သူတို့ဆီမှာ သခင်မကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ စစ်ခန်းဆီ
တို့လူကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူဟာ အခုအချိန်မှာ ဒဏ်ရာပြင်အပြင်

ထန်ထန်ရထားလို့ ကျူးမောင်နှမက စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်”

ကျောက်ပု၏ဆုတောင်း ပြည့်စုံသွားချေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီလူ တကယ်ရှိနေသလား”

အန်းစီရီ၏သမီးက အားတက်သရော မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ သမီးဖြစ်သူ၏မျက်နှာမှာ လက်စားချေလိုသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။

သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူဘက်လှည့်ပြီး ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ဖေဖေ သမီးကို သွားခွင့်ပြုပါ။ သမီး မကြာခင် ပြန်လာပါမယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ခွင့်ပြုချက်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကာ သူ၏လူများကို စုရုံးပြီး ကျူးမောင်နှမအဖို့ သို့ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်နေကြလေသည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်သောအဖြစ်ကို အန်းစီရီမှာ တားဆီးခြင်း

ပြုလိုက်နိုင်ဗေ။

သူ၏စိတ်ထဲ၌လည်း စစ်ခန်းနှင့်ကျူးမောင်နှမ မည်ကဲ့သို့

အဝါင်းပတ်သက်သွားသည်ကို စဉ်းစား၍မရပါ။

ထို့အပြင် ...

စစ်ခန်းမှာ မည်သည့်အတွက် ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သည်ကိုလည်း တွေးတော၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အခန်း (၈)
လှည့်ကွက်

ကျူးလုဆန်နှင့်ကျူးဝေဝေတို့ မောင်နှမ၏အိမ်ဂေဟာ
လေးထဲတွင် ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ကျူးလုဆန်ဝယ်လာသော အစားအစာများကို
စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကျူးလုဆန်၏အောင်မြင်သောအသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ ညီမလေး ... လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဒေသ၊ သူတို့ရဲ့ အဖွဲ့
အစည်းတွေမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နာမည်ကျော်ကျော် ဘယ်လောက်ပဲ
သတ္တိရှိရှိ ငါ့ရဲ့ ရှေ့မှောက်ရောက်လာရင် ဦးညွတ်တောင်းပန်ကြရတာ

များတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... စစ်ခန်းကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါလားကွ”

ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသော ကျူးဝေဝေက ...

“အို အစ်ကိုကြီး ... တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ဒါက
အစ်ကိုစစ်ခန်းကို တကယ့်မိတ်ဆွေလို သဘောထားတယ်ဆိုရင်
ဒီတော့မျိုးကို ပြောဖို့ လုံးဝမသင့်တော်ပါဘူး။”

ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူအား ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်လေ
သည်။

ကျူးလုဆန်သည် ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... စစ်ခန်းတို့များ တယ်ပြီး ကံကောင်း
အလား”

ကျူးလုဆန်၏စကားကြောင့် သူမမှာ မျက်နှာမထားတတ်
အောင် ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါ နောက်
ဆောင် မဟုတ်ဘူးနော်”

စစ်ခန်းမှာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ အောက်သို့ ဆက်
ခွန်ဆင်းလိုက်၏။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး တင်းခနဲ နာသွားသော်လည်း မာ
ကိုတင်း၍ ကျူးလုဆန်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ကျူးလုဆန် ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဝူးထောက်ပြီးတော့
မတောင်းပန်နိုင်ဘူး။ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်နဲ့ ဝူရယ်ကြူးရဲ့အိ
သားတွေကို ခင်ဗျားမသတ်ဘဲ ကျုပ်သတ်တယ်လို့ အထင်မှာ
စွပ်စွဲမိခဲ့တဲ့အတွက်တော့ ကျုပ် တလေးတစား ဝမ်းနည်းစွာ တောင်း
ပန်ပါတယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းကို ငုံ့လျက် ဦးညွတ်မိလိုက်
စဉ်မှာပင် ဝမ်းဗိုက်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် ၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုံ့
ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ ညွတ်ခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

သို့သော် ...
ကျူးလုဆန်သည် လွန်စွာလျင်မြန်လှချေ၏။
ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲ လဲကျလာသော စစ်ခန်းကို ဆွဲယူပွေ့
ထားလိုက်၏။

သူတို့အနီးသို့ ကျူးဝေဝေကလည်း လှစ်ခနဲရောက်လာ
ဝိုင်းဝန်းဖေးမပြီး ခုတင်ဆီသို့ သယ်ဆောင်လာ၏။

မောင်နှမနှစ်ယောက်တွဲ၍ စစ်ခန်းကို ပက်လက်လှန်တင်
လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ၏အိတ်ထဲမှ ဆေးထုပ်တစ်ထုပ်အား ထုတ်
လိုက်သည်။

ပြီးမှ ...
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား၍ အရက်အိုးတစ်လုံးကို ယူလာပြီး
အရက်နှင့် စစ်ခန်း၏အနားပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”
အရက်၏တန်ခိုးသတ္တိကြောင့် အနာသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်
သည်။

ကျူးဝေဝေသည် အနာကို ဆေးကြောသုတ်သင်လိုက်လေ

“ကဲ ... ဆေးထည့်မယ်နော်၊ ဒီဆေးဟာ နေပူဝောင်က
တက်ကြီးတစ်ပါးက ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးပဲ၊ ဒီဆေးထည့်ပြီးလို့
သို့လေးနာရီမှာ နောက်ထပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန်မလှုပ်ရှားဘဲ
လောကီကြီးဟဲ့ အနာဖြစ်ဖြစ် ကျက်သွားလေ့ရှိတယ်”

မကြာမီမှာပင် ...

ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းခြင်းအမှု ပြီးသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အထိ နံဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေသော ကျူးလုဆန်သည် တည်ကြည်လေးစားသောအသံဖြင့် ...

“ငါဟာ တကယ်တော့ လူသတ်မီးရှို့ ဓားပြတိုက်နေတဲ့ ဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အပြစ်နဲ့ ကလေးငယ်တွေနဲ့ မိန်းမတွေကိုတော့ အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက် ကွယ်တတ်ပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေမယ့် အပြစ်မျိုးနဲ့ နာကျင်စေမယ့် အလုပ်မျိုးကို လုံးဝမလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါကို မယုံကြည်ထားစမ်းပါ စစ်ခန်း”

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားကို စိတ်ချရအောင် ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး စုန်ကျန်းအထူးထောင်ကြီးထဲက ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အနီးကပ်ကျပ်ထက် အရင်ဦးပြီး ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်တင်ခဲ့သလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ကျူးလုဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ပထမတော့ သိပ်ကို အံ့သြမိတယ်၊ ခုကို လာကယ်ရာမှာက တစ်ယောက်၊ လာကယ်တဲ့လူက တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ တော်တော်ကို အံ့သြမိတယ်”

“ဘယ်သူ လာကယ်မယ်လို့ ထင်သလဲ”

စစ်ခန်းက မေးလိုက်၏။

“ငါ့ညီပဲ လာကယ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ မင်းကိုတော့ ငါ မစဉ်းစားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ကယ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အထဲမှာ မင်းလည်း ပါနေတဲ့အတွက် မင်းကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သူ ဘယ်လိုပြောပြီး လာကယ်ခဲ့သလဲ အစ်ကိုကြီး”

ကျူးလုဆန်က ဝင်ပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ညဘက်မှာပဲပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့အချုပ်ခန်း အစောင့်ကင်းရေးအဖွဲ့လည်း လဲတဲ့အချိန်မှာ ဒုတိယဝင်ရမယ့် ကင်းသားပုံစံနဲ့ သူ ဝင်တာပဲ၊ နောက် ... အချုပ်ခန်းသော့ကို ဖျက်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို နောက် လိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီး ခေါ်တာနဲ့ အစ်ကိုကြီးလည်း ဘာမှမေးတော့ဘဲ ထွက်လိုက်လာရင်းက ထောင်အပြင်ဘက်လည်း

ရောက်ရော သူက ရှေ့ကသွားနေရာကနေ ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှည့်ပြီး ဟောဟိုမှာ ခင်ဗျားညီမ ရှိနေတယ်ဆိုပြီး ညီမလေးရှိရာကို လာပြပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြောင်း ကျူးဝေဝေက သိလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ...

“ဟိတ် ... အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူလဲ၊ ဝင်ခဲ့စမ်း အထဲကို”

လှမ်းပြောလိုက်သော စကားသံဆုံးသည်နှင့် ...

“အေးပါ၊ ကျုပ်ကလည်း ဝင်မလို့လာခဲ့တာပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်လျက် လာလာသည်။

အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... သံလက်သီး ဝမ်းစွေပါလား”

စစ်ခန်း၏နှုတ်မှ အလိုလိုထွက်သွားသော စကားသံ ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရောက်လာရတာလဲ ဦးလေး”

ကျူးဝေဝေက ကောင်းမွန်စွာ မေးလိုက်၏။

“လာရတဲ့အကြောင်းက ဟောဒီက ကျူးလုဆန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ”

“ဘာများပါလိမ့် ပြောပါဦး”

ကျူးလုဆန်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မနေ့က မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံကို မင်း မသတ်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မသတ်ဘူး”

သူက ဖြေလိုက်သည်။

“အေး ... ဒါပေမဲ့ မင်းသတ်တယ်ဆိုပြီး သိုင်းလောကမှာ ချစ်စက်ဆုံး လူသတ်ကောင်တစ်ယောက်အဖြစ် စွဲချက်တင်ဖို့

အင်အားရှိ ကြိုးစားနေတယ်”

သံလက်သီးဝမ်းစွေက တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်၏။

အမှန်မှာ ...

ဤဖြစ်ရပ်မှာ အနီးစီရီ၏စေခိုင်းမှုသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူ၏သမီးဖြစ်သူ ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့လျှင် ကျူးစေ
ဝေတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေစေရန် အစ်ကိုဖြစ်သကို သူ့ထံသို့ လှည့်
စားခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သိုင်းပညာထက်မြက်သော်လည်း ဒေါသကြီးတတ်လျှင်
စဉ်းစားမှုကင်းသော ကျူးလုဆန်မှာ ယင်းစကားကို ကြားလိုက်
သည်နှင့် ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်ပြီး လိုက်လာမည်ကို ကြိုတင်သိရှိထား
ဖြစ်သည်။

အန်းစီရီ၏တွက်နည်းသည် လွန်စွာမှန်လှ၏။
သူသည် ဒေါသတကြီးဖြစ်လာ၏။

“တောက် ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူကြီးပဲ၊ ကျုပ်ကို
တိုင် သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးရှင်းမယ်”

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ... စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး စဉ်းစဉ်းစား
စား လုပ်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝူရယ်ကြူးတို့အဖြစ်မှာ သူက အသိ
ဆုံးသူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ”

ဝမ်စွေက ဝင်၍ထိန်းသိမ်းပေးသောစကားကို ဆိုလိုက်
သော်လည်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို လူသိနေလို့ သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို ငါ့အပေါ်
အံ့ခွဲ ကြီးစားတာဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲ ... ပြောနေတာ ကြာတယ်၊ ခုပဲ
သွားစို့”

“ကျွန်မအနေနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးကို မသွားစေချင်ဘူး”
ညီမဖြစ်သူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။
သို့သော် ...

သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
“မသွားလို့မဖြစ်ဘူး ညီမလေး၊ တကယ်လို့သာ ဒီလိုသွား

နိုင်ရင် သိုင်းလောကထဲက ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ပျောက်ကွယ်
ပြေး အခုမှ ပြန်ပေါ်လာတဲ့သူကို အရှုံးပေးရာလည်း ရောက်မယ်၊

ငါ့ရဲ့သိက္ခာနဲ့နာမည်ကလည်း အရက်စက်ဆုံး လူသတ်သ
အဖြစ်နဲ့ ပျက်စီးရလိမ့်မယ်၊ ငါသွားမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့သတ္တိတွေဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့သတ္တိတွေ
မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်တာကို ပြောတဲ့လူကို ထိုက်တန်တဲ့ ဆုံးမမှုပေး

တဲ့ နွေးထားတဲ့ သတ္တိတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ထားတယ်၊
အဲဒါဆုံးဖြတ်မှုဟာ သိပ်ကိုမှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုပဲ”

မီးလောင်ရာလေပင့်သကဲ့သို့ ဝမ်းဇွေက ဝင်ရောက်၍ သူ့အား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... လာ သွားကြစို့”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ့နောက်မှ ဝမ်းဇွေက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

အိမ်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ဝမ်းဇွေပါလာသော မြင်းပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား တက်လိုက်ကြကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းလျှက် ထွက်သွားသည်။

စစ်ခန်းသည် ကျူးဝေဝေကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျူးဝေဝေ ... ခင်ဗျားလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အနီးစီရီဆိုတဲ့ သိုင်းသမားကြီးဟာ သိပ်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဉာဏ်လည်း အင်မတန်များတယ်။ ဒီတော့ ကျူးလုဆန်အတွက် စိုးရိမ်စရာပဲ”

ကျူးဝေဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်၊ လိုက်သွားပြန်ရင်လည်း အစ်ကိုစစ်ခန်းအတွက် စိတ်မချဘူး”

စစ်ခန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ညီမ၊ အရေးကြီးတာက ခေါင်းအစ်ကိုကြီးပါ”

“ကဲ ... ဒီလိုလုပ်မယ်၊ အစ်ကိုကိုပါ ကျွန်မ ခေါ်သွားမယ်” စစ်ခန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က လမ်းမှကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်သေးတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားရင် ဒုက္ခနာတ်သွားမှာပေါ့”

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် စစ်ခန်းအား မည်သို့မည်ပုံထားမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတွေ့လိုက်၏။

မှန်သည်။

ကျူးဝေဝေသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုက်၍ကြည့်ရှုနေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ ကောင်းတယ်”

ဟု နှုတ်မှ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့တံလိုက်၏။

သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လင်းထိန်၍ ကြည်လင်သူ

လေတော့၏။

အခန်း (၉)

ရန်ငြီး

ကျူးဝေဝေသည် အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြူးရှင်စွာ ဝင်လာလေ

သူမသည် စစ်ခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ အစ်ကို ... ကျွန်မ အစ်ကိုကို တစ်နေရာမှာ မြန်မြန်

နှုတ်ထားပေးမယ်၊ တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မကြာခင်မှာပဲ အစ်ကိုကို

သတ်မယ့်လူတစ်ယောက် ဒီကို ရောက်လာနိုင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်လေ

သည်။

စစ်ခန်းသည် မျက်လုံးထဲတွင် ကျူးဝေဝေ၏လှုပ်ရှားလိုက်

သည် လွန်စွာလျင်မြန်လှသဖြင့် ငေးမောသွားမိ၏။

စစ်ခန်းနှင့်ရပ်လျက် စကားပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် ဆ
စနဲ့ အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး စောစောက ကျောက်ကုန်းထဲ
ချက်ဖြင့် အိမ်မျက်နှာကြက်တွင် စိုက်လျက်ရှိသော စစ်ခန်း၏အ
ပါ ဆွဲနှုတ်၍ ပေါ့ပါးညင်သာစွာ သူ့ရှေ့သို့ လှလှပပလေး ပြန်ကု
သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ရော ... ဒီခားကိုယူထား၊ လိုရမယ်ရပေါ့ ... ဟုတ်လ
စစ်ခန်း၏လက်ထဲသို့ ခားကို ထိုးထည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

စစ်ခန်းသည် သူ၏စိတ်ထဲမှ မရှင်းလင်းသည့် အချက်
ချက်ကို မေးလိုက်မိ၏။

ကျူးဝေဝေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“အန်းစီရီရဲ့အိမ်မှာ အစ်ကိုသတ်ပစ်လိုက်တဲ့ မျက်နှာ
လုံး ဖြူဖွေးနေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့သမီးက လာသတ်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို ... သူ့အမေအတွက် လက်စားချေဖို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတာ သူသိလို့လား”

“ကျောက်ပုဆိ သွားတယ်လေ၊ တယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့ညီသေ
တာကို ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီအိမ်ကလူတွေကို တစ်
သောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လှည့်တိုက်ပေးမှာပဲ”

ကျူးဝေဝေ၏စကားကို စစ်ခန်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“အဲဒီတော့ ဟိုမိန်းမရဲ့သမီးဆိုတာက”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်းစီရီရဲ့သမီးပဲပေါ့”

သူမက စစ်ခန်း၏စကားကို ဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်လေ

“သူ လာမယ်ထင်သလား”

သူမ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... လာနေပြီလို့ ထင်တယ်၊ ကဲပါလေ ...

...လာမလာ ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားမှ တော်ရုံကျမယ်
...လား၊ ကဲ ... လာအစ်ကို ဒဏ်ရုံဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ

...ပြင်း ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလို့မရဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် စစ်ခန်းကို တွဲဖက်၍ ကွပ်ပျစ်

...ဆွဲထုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

အိမ်ရှေ့သို့ တွဲ၍ထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့
ခေါ်လာကာ သစ်ပင်အောက်သို့အရောက်တွင် ...

“ဒီသစ်ပင်ပေါ်က ခွဆုံကြားမှာ အစ်ကိုကို ကျွန်မ တင်ပေး
ထားမယ်၊ အောက်မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ အသံမပြုနဲ့နော် ကြား
လား”

“ကြားပါတယ်”

သူ ဦးခေါင်းညိတ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ကဲလာ ... ညီမကို ဖက်ထား”

စစ်ခန်းကို နောက်ကျောတွင် ပိုးလျက် သစ်ပင်ကြီး၏ပင်
စည်ကို မှောက်တစ်ကောင်သဖွယ်ခုန်၍ ထွက်နေသော ကျူးဝေဝေ
အား ကိုယ်ဖော့ပညာ လွန်စွာမှ ကောင်းမွန်ကြောင်း သိသာလှသည်။

သစ်ပင်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် အရွက်များ စိပ်လှသော
ခွဆုံကြားတွင် မှေးမှိလျက် သူ့အားချပေးထားပြီး ...

“ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးရဲ့သတင်းကို လိုက်ပြီး စနည်းနာလိုက်
ဦးမယ်၊ အစ်ကို အပေါ်မှာနေခဲ့နော်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မ မှာသလို

ဘာပဲတွေ့တွေ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောက်က အသံမကြားအောင်နေပါ။
အစ်ကိုကိုတော့ ညီမကို ကတိပေးပါ”

စစ်ခန်းက သစ်ပင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အောက်က အသံမကြားအောင်
နေပါ့မယ်”

ကျူးဝေဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ကျွန်မ စိတ်ချပြီ”

ထိုစကား၌ စိတ်မချတချခုနှင့် စစ်ခန်းကိုပြုံးလျက် တစ်ချက်
ညှိလိုက်ပြီး သစ်ပင်အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။

အချိန်သည် ညနေစောင်းပြီးပြီမို့ နေဝန်းနိသည် အနောက်
ဘက်သို့ ယွန်းနေချေပြီ။

သစ်ပင်ကြီးခွာကြား၌ထိုင်ရင်း ဝမ်းဗိုက်မှအနာကို တဖြည်း
ဖြည်းဖြင့် အတွင်းအားသုံးလျက် သွေးကြောလေးများ ပြန်ဆက်စေ
သွေးပြန်ကြောကြီးမှ သွေးမျှင်ကြောလေးများထဲသို့ မှန်မှန်နှင့်
ဖြန့် ဖိးဆင်းပေးရန် ထိန်းသိမ်းပေးလျက် ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ဆိုလျှင် ...

အနာသည် ကျက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဆေး၏အစွမ်းဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ပကတိ
အသားအတိုင်း ပြန်လည်ကျက်စေသည်။

ဆေးကိုထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားသဖြင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း
ငြိမ်သက်စွာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားပေးထားလိုက်သည်။

လမင်းသည် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ထိန်ထိန်သာနေပြီ ဖြစ်
သည်။

စစ်ခန်းသည် အတွင်းအား အာရုံထိန်းစိုက်မှုမှ ခေတ္တရပ်တန့်
ချိန်၌ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ပက်လက်လှန်နေသော သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ လရိပ်သည်
သစ်ရွက်များကြားမှ ထိုးဖယ်ဆင်းသက်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်းရွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်၍ လာ
သည်။

ကြားရသော မြင်းရွာသံများကို သတိထား၍ ကြည့်မည်ဆို
လျှင် အတော်များမည့် မြင်းစီးတပ်ပင်ဖြစ်မည်။

တဖြည်းဖြည်း သူပုန်းနေသော သစ်ပင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်
လာသည်ဟု သိလိုက်ရပေသည်။

ထိုအခါမှ ...

စစ်ခန်းသည် ပုန်းနေရာမှ သစ်ပင်အောက်သို့ အသာခြောင်း
ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ...

မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်လျက် မျက်နှာဖုံးအနက်များ စွပ်
ထားသော မြင်းစီးအဖွဲ့သည် အနည်းဆုံး သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်
မှန်းရသည်။

အမှန်စင်စစ် ဤမြင်းစီးအဖွဲ့သည် ကျူးမောင်နှမအိမ်သို့
လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ပုန်းနေသော သစ်ပင်ကြီးအောက်မှဖြတ်လျက် အိမ်ကို
ဖြည့်၍ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယခုလာသူများ၏အဓိက ဦးဟည်သောရန်သူမှာ သူပင်ဖြစ်
ကြောင်း မကြာခင် သိရလေ၏။

မြင်းစီးလာသူများ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော မီးတုတ်
အဖွဲ့ မီးရောင်များသည် ထိန်ထိန်ဦးလျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို

အလင်းရောင်ပေးနေလေတော့၏။

ဤမြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူမှာ အုန်းခွဲရောင်ကြေးအား နိနီရဲသော မြင်းကိုယ်ချပ်ကကြိုးတန်ဆာကို ဆင်ယင်စီစဉ်လာသူဖြစ်ပုံရ၏။

အခြားသော မြင်းစီးတပ်သားများမှာ မျက်နှာဖုံးကို ခြစ်တပ်ထားကြသော်လည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော ထိုလူသည် လုံးဝမျက်နှာဖုံးမတပ်ဘဲ နဂိုမျက်နှာနှင့်ပင် လိုက်လာခဲ့လေသည်။

နံဘေးတပ်သားများလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော မီးတုတ်အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို လှမ်းလှိုက်ရ၏။

“ဟင် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

မှန်သည်။

အသားမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီး သွယ်လျလျ မျက်နှာချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမျက်နှာမျိုးကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်”

သူသည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ တွေးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါမြင်ဖူးတာ သူတော့မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ သိပ်တူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ”

မှန်သည်။

ယင်းမိန်းကလေးသည် အန်းစီရီ၏သမီးဖြစ်၏။

သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသော အမျိုးသမီး၏သမီးဖြစ်သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်းလှသောကြောင့် စစ်ခန်းမြင်ဖူးသည်ဟု ထင်နေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဟေ့ ... အိမ်ကို သေသေချာချာ ဝိုင်းထားနော်၊ ထွက်လာတာလည်း ဂရုစိုက်ကြည့်”

မိန်းကလေးက ပြတ်သားသောအသံနှင့်အတူ သူမ၏လူထုကို လက်ထဲ၌ရှိသော ဓားလွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းအမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ငါ့ယောက်လောက်က အိမ်ထဲဝင်ကြည့်၊ နေရာမလပ်ဘောင် စေ့စေ့ကြည့်နော်”

ပါးစပ်မှ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည်ကို မိန်းက သစ်ရွက်များကြားမှ ကြည့်နေမိ၏။

“ဆင်း ... ငါ့ကို လာရှာတာပါလား”

၁၅၄ ❖ မိုးထုပ်သူ

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြပါဘူး သခင်မလေး”

အထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ရှာဖွေသူများ ပြန်ထွက်လာကြ

သတင်းပို့၏။

မိန်းကလေးသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နံဘေးမှလူ၏လက်ထဲရှိ မီးတုတ်ကိုယူ၍ အိမ်ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

သူမ၏လူများကိုလည်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြု၍ သူမကဲ့သို့ လုပ်ရန် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကျန်လူများကလည်း လက်ထဲ မီးတုတ်များကို အိမ်ဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ကြ၏။

မကြာမီပင် အိမ်တစ်ခုလုံးကို မီးတောက်များက ဝါးလိုက်လေတော့သည်။

မီးတောက်များသည် မိုးယံသို့တိုင် တိုးဝှေ့ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသည်။

“ဘယ်ဘက်ကထွက်ထွက် မလွတ်စေနဲ့”

မိန်းကလေးသည် လှမ်းအော်၍ ပြောရင်း ခဏစောင့်ကြည့်နေသည်။

ခုယ်ပီထွန်းမှ စာသား (၈) ❖ ၁၅၅

အိမ်လေးအား မီးတောက်များက ဝါးမျိုးလျက် အိမ်၏သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ကုန်သောအချိန်၌ ...

“အနီးအနားတွေမှာ ပုန်းခိုလို့ရမယ့်နေရာတွေ မှန်သမျှ ရှာကြစမ်း”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။

စစ်ခန်းရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ခုန်သွားမိ၏။

သူပုန်းကွယ်နေရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်သော ထိုမိန်းကလေး သူ့ကိုမြင်သွားပြီဟု စိတ်ထဲမှ ထင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သစ်ကိုင်း တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသည်ကို သတိမပြုမိပေ။

အကယ်၍ ...

ဤသစ်ကိုင်းနေရာသို့ ဂရုစိုက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သစ်ပင်ကြီး၏သစ်ကိုင်းတို့သည် ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း အေးထူးခြားခြား သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတည်း လှုပ်ရှားနေသည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပေ၏။

စစ်ခန်းသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့အခြေအနေကို သူ့
သတိပြုမိ၏။

သူသည် တုန်ယင်နေသည့်လက်ကို အသာပြန်ထိန်းလျက်
နေရာရွေ့ရန်ပြင်လိုက်၏။

“အဲဒီမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးဆက်နေပါ။ သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေ
ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ဆက်နေပါ”

ပူနွေးရှိန်မြဲနေသည့် အထိအတွေ့တစ်ခုသည် စစ်ခန်း၏
လက်ဖမိုးပြင်ဆီသို့ ခံစားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည့်အခါ ကျူးဝေဝေ၏လက်
တစ်ဖက်သည် တုန်ယင်နေသည့် သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို အသာ
အယာ ဆုပ်ကိုင်ထားပေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာပဲနေခဲ့ဦး”

လို့နောက် ...

ပေါ့ပါးညင်သာစွာ သူ့နံဘေးမှ အရိပ်ကလေးတစ်ခု လွင့်
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး မီးလောင်နေသည့် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်လျက်
သူမ၏လူများကို မှောင်ထဲ၌ပါမကျန် လိုက်ရှာရန် အမိန့်ပေးနေသည့်

အိမ်ကလေး၏နောက်နားသို့ ကပ်လျက်ကျသွားသည့် ကျူးဝေဝေကို
အိပ်ပင်ပေါ်မှ စစ်ခန်း မြင်လိုက်ရ၏။

နောက်ဘက်မှ လေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ

အိမ်ကလေးသည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

မျက်နှာတူစွာမှ သူမ၏လူများလည်း အော်ဟစ်၍ပြေးလာ

ကြပြီး ကျူးဝေဝေကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။

မိန်းမပျိုသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

သူမသည် ကျူးဝေဝေကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်

“ဒီစကားက ငါက မေးရမယ့်စကားပါ”

သူမစကားကြောင့် မိန်းမပျိုမျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ဒီက အစ်မက ကျူးဝေဝေ

အိပ်ပါတယ်”

“ညည်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အိမ်ကို မီးရှို့ရတာလဲ”

ခက်ထန်သည့်မျက်နှာထားနှင့် ခပ်မာမာလေသံကို ...

သုံးလျက် ကျူးဝေဝေက မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။”

ပုံမှန်အနေအထားမဟုတ်သော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး လေ သုံးကိုထိန်းလျက် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ညည်းရှာတဲ့လူကို ရှာလို့မတွေ့ တာနဲ့ ပါအိမ်ကို စီးရုံတယ်ဆိုတာဟာ ငါ့ကို စော်ကားတာနဲ့ အတူတူ ပဲ”

ကျူးဝေဝေစကားဆုံးသည်နှင့် ...

“ဟိတ်”

မိန်းမပျိုသည် လက်ဦးမှုကို ရယူနိုင်ရန်အတွက် လက်ထဲမှ အသင့်ကိုင်ထားသည့်ခွေးဖြင့် ကျူးဝေဝေ၏လည်ပင်းတည့်တည့်ကို လက်ပြတ်သိုင်းကွက်နှင့် ရုတ်တရက် ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့၏။

ခွေးချက်သည် ဇွန်စွာမှလျင်မြန်လှပြီး တိကျလွန်းသဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျူးဝေဝေ ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ဟု စင်စစ် ထင်လိုက်မိ၏။

သို့သော် ...

သူထင်ထားသကဲ့သို့ သေချာသော ဓားချက်မထိရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားခြင်းကို မိန်းမပျိုသည် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားကာ သူမ နောက်သို့ရောက်နေသော ကျူးဝေဝေကို လက်ပြန်ခွေးချက်တစ်ချက် သူတ်ထည့်လိုက်ပြန်၏။

ထိုခွေးချက်သည် သိပ်မပြင်းထန်လှသဖြင့် ကျူးဝေဝေမှာ အေးဆေးညင်သာစွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်၏။

ကျူးဝေဝေက သူမကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ညည်းက အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာလို့

အေးခူရတာလဲ”

မိန်းမပျို၏မျက်နှာပေါ်စိတ်လုံး မည်းမှောင်သွားသည်။

“သေရမှာကြောက်တဲ့လူစားထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး၊ ကဲ ...

...”

သူမသည် လက်တစ်ဖက်မှခွေးဖြင့် ဝင်ရတ်လိုက်သကဲ့သို့ တစ်ဖက်မှ ခွေးအိမ်ကိုမြှောက်ပြီး ကျူးဝေဝေ၏ခါးလည်ကို ခြစ်ရိုက်ချလိုက်၏။

ဤတိုက်ခိုက်မှုမှာ ကျူးဝေဝေ သိပ်အထင်မသေးရပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

မိန်းမပျို၏စားဖျားသည် ကျူးဝေဝေ၏နဖူးဆီသို့ တစ်
တန်းမတ်မတ် စိုက်ဝင်လာရာ မျက်နှာနှင့်ထိရန် နှစ်လက်မလောက်
အလိုတွင် ကျူးဝေဝေသည် လုံးဝရှောင်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ဓားကိုထိ
ထားသောလက်နှင့် ခါးဆီသို့ ဖြတ်ရိုက်လာသော ဓားအိမ်ကိုင်ထောင့်
သော လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး သူ၏လက်နှင့်သူ လှဲရိုက်ပေးလိုက်၏။
“ဝုန်း”

ဟူသောအသံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး မိန်းမပျို၏စားအိမ်
ကြော့လွင့်စဉ်သွား၏။

သို့သော် ...

မိန်းမပျိုသည် တစ်ဆက်တည်းပင် တစ်ဖက်မှ ဓားထိ
ထားသောလက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီး ကျူးဝေဝေ၏ငယ်ထိပ်တည့်တည့်
ခုတ်ချလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ကျူးဝေဝေ၏လက်တစ်ဖက်သည် ဝေခနဲ လွင့်စဉ်တည့်
သွားပြီး သူ၏ပေါ်ရှည်မှာ ဓားကိုရစ်ပတ်မိသွားပြီး အရှိန်ဖြင့် ပဝါး

တို့ခနဲထွက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားရာမှ အောက်သို့
ထော့မိ ကျူးဝေဝေသည် ပဝါဖြင့် လှမ်းကာ ရစ်ပတ်ဆွဲယူလိုက်ပြန်
သည်။

မိန်းမပျိုမှာ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။
သူမ၏စားကိုလက်တစ်ခုလုံးမှာ ကျည်ခနဲဖြစ်သွားပြီး
လုံးဝမလှုပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

“ဒီမှာ အနီးနိုင်းနိုင်း ... ညည်းအဖေက ညည်း ဒီကိုလာမယ်
ဆိုတာ သိသလား”

မိန်းမပျိုသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိ၏။
“ရှင် ကျွန်မကို သိတယ်ဟုတ်လား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ ညည်းတင်မဟုတ်ဘူး ညည်းအဖေ အနီး
ဆိုကိုပါ သိတယ်၊ အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောမ
သားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ညည်းအဖေကို ပြောလိုက်ပါ၊ တိုကုဆောက်ကိစ္စ
ကို မမေ့ပါနဲ့”

“ကျွန်မအဖေကို သတ်သွားတဲ့လူကို ရှင် ဘယ်မှာဝှက်ထား
သလဲ”

မိန်းမပျိုလေးက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျူးဝေဝေ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဒီကိစ္စမှာ ညည်းကိုယ်တိုင် မိခင်ကို မုန်းတီးနေတာ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ... ညည်းလက်နဲ့ သတ်ချင်နေတဲ့အခါမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အခုလို သတ်သွားတဲ့လူနောက်ကို လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်လား”

သူမ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် မိန်းမပျိုနှင့်တကွ နောက်မှ ပါလာကြသော နောက်လိုက်တို့ပါ အံ့ဩလျက် တုန်လှုပ်လေ၏။

အန်းနိုင်းနိုင်းသည် သူမ၏အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို သိခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် မိခင်ဖြစ်သူကို သတ်ပစ်အောင် မုန်းတီးနေခြင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရခြင်း ဖြစ်၏။

“အေး ... နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောမယ်၊ ပြဿနာတစ်ခု ပြေရှင်းတဲ့နေရာမှာ အစအဆုံး မသိဘဲနဲ့ ကိုယ်ကချည်း မှန်တယ်

ထင်ရဘူး၊ ညည်းရဲ့ လတ်တလော ဆုံးဖြတ်ချက်မှားယွင်းခြင်းဟာ စစ်ခန်းဆိုတဲ့လူရဲ့ အသက်ကို ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်”

မိန်းမပျိုသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေရာမှ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူမသည် လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်ဆင်စဉ် ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ညည်းရဲ့ ဓား ယူသွားဦး”

ကျူးဝေဝေ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည့် ဓားကို မိန်းမပျိုလေးသည် ကျင်လည်စွာ ဖမ်းယူလိုက်ရင်း သူမ၏နောက်လိုက်တို့ကိုခေါ်၍ ထွက်သွား၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုကြည့်ရင်း စစ်ခန်းမှာ မိမိပုန်းနေရာ အန္တရာယ်ကင်းရင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆုတ်သို့ ဆင်းမည်အပြုစဉ် ...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါ၍ အကြောများ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

ထို့အပြင် ...

ခြေလက်တို့မှအစ ခန္ဓာကိုယ် လုံးဝလှုပ်ရှားမရတော့ဘဲ ကျူးဝေဝေအား လှမ်းအော် အကူအညီတောင်းရန်ပင် အင်အားမရှိတော့ချေ။

မိမိကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပင်မသွေးလည်ပတ်မှု အကြောတို့ကို ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

သူ့အား မည်သူက ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို သိခင်၍ ခေါင်းလှည့်လျက် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း လုံးဝလှုပ်ရှားမရတော့သည့် အခြေအနေကိုသိ၍ မိမိစိတ်ထဲ လျော့ချလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ကလေးတစ်ဦးသဖွယ် မ၊ယူသွားခြင်း ဖန်လိုက်ရ၏။

သစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်းလိမ့်မည်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း မ၊ယူခဲ့သူသည် အောက်သို့ မဆင်းဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်၏ကိုင်းပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်ရာ ... ရင်ထဲတွင်

အေးခနဲတစ်ချက်ဖြစ်မိသည်။

ကျူးဝေဝေသည် အန်းနိုင်နိုင်နှင့် သူ့နောက်လိုက်တို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ...

“အင်း ... အစ်ကိုစစ်ခန်းအတွက်တော့ စိတ်ချသွားပြီ”

ဟု နှုတ်မှ တီးတိုးရှေ့တံရင်း စစ်ခန်း ပုန်းအောင်းနေသော သစ်ပင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကျူးဝေဝေသည် အံ့အားသင့်မိ၏။

စစ်ခန်း ဘယ်ရောက်သွားသနည်း။

သူ၏အရိပ်အယောင်ကိုမှပင် မတွေ့ရပါ။

စစ်ခန်းသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ပြေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့တွင် လှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် ဒဏ်ရာများ ပျောက်ဆင်းသေးသည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဆိုလျှင် ...

၁၆၆ ❖ နိုးကျော်သူ

တစ်နဲ့တစ်ယောက်က သူ့အား ဖမ်းဆီးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်စေ
စစ်ခန်းအား ဖမ်းဆီးသွားသူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်စွ
သစ်ပင်ပေါ်မှ အောက်သို့ဆွဲချ၍ အတူတူ ယှဉ်တွဲဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်
ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ...

ဖြစ်နိုင်စရာအချက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ခုန်
ကျော်ကူး၍ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

စစ်ခန်း ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် ဤမျှ အကွာအဝေးကို လိုက်
လံခုန်ကူးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဖမ်းဆီးခေါ်သွားသူကလည်း အကြောပိတ်၍ ဖမ်းသွား
မည်သာဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဤအတိုင်းသာ ဖမ်းသွားမည်ဆိုလျှင် စစ်ခန်းသည် သူမကို
အကူအညီတောင်းမည် ဖြစ်၏။

ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ဖမ်းခေါ်သွားခြင်းကို ခံရသည်မှာ

သူယ်ရီကျွန်းမှ စားသောက် (၁) ❖ ၁၆၇

စစ်ခန်းအနေဖြင့် လုံးဝလှုပ်ရှားမရအောင် အကြောပိတ်ခံထားရ၍
ဖြစ်မည်။

လှုပ်ရှားမှုမရှိသော လူသေကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်အား
အလွယ်တကူ သယ်ပိုးခေါ်ဆောင်သွားသူသည် အင်မတန်အစွမ်း
ဆက်သော အတွင်းအားရှိင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု တစ်ဆက်
တည်း တွေးမိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ကျူးဝေဝေမှာ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး သစ်ပင်
အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မထင်မှတ်သောမိတ်ဆွေ

စစ်ခန်းသည် သူ့အား သယ်ဆောင်ပြေးလွှားနေသူ၏ထောင့်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သောနေရာဒေသများကို မှတ်ထားနိုင်လောက် မှတ်သားရင်း လိုက်လာခဲ့ရာ ...

စုန်ကျန်းရေကန်ကြီးနံဘေးမှဖြတ်၍ တဖြည်းဖြည်း မြို့အနောက်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဟု သိလိုက်ရ၏။

ဤနေရာသည် မည်သည့်နေရာနည်း။

သူ၏မှတ်ဉာဏ်ကို အလုပ်ပေးကာ တွေးတောလိုက်တာသည်။

ဟုတ်သည်။

သူ လမ်းမှား၍ရောက်ခဲ့သော ညက ရောက်ဖူးခဲ့သော

နေရာများဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ့အား သယ်ဆောင်လာသူသည် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးပင် မဖွင့်တော့ဘဲ ခြံဝင်းကြီးကို စွေခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

ခြံလယ်မှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြေးဝင်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ ဖြတ်လိုက်၏။

စစ်ခန်း ကောင်းစွာသိလိုက်လေ၏။

“ဒါဟာ ... အနီးစီရီနဲ့ အိမ်ကြီးပဲ ငါနဲ့ အနီးစီရီ ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောခဲ့ကြသေးတာပဲ”

မိတ်ထဲမှ ရှေ့တံရင်း အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ အခန်းသည် မှောင်မည်းလှ၏။

သူ့အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူက သူ့ကို ထိုအခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး အခန်းအလယ်ရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း”

သူ့အား ဖမ်းဆီးလာသည် ခုတင်ပေါ်ပစ်ချခဲ့ပြီးနောက်
အခန်းတံခါးကို ကျွင်းခနဲနေအောင် ပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွား
လေ၏။

စစ်ခန်း၏ဝမ်းဗိုက်မှဒဏ်ရာသည် သက်သာလာစေမည်
သတိထားမိ၏။

သို့သော် ...

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အပြင်းအထန်လှုပ်ရှား၍ မနေ
သော စည်းကမ်းမှာမူ ယခု ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မလှုပ်ရှားသော် လည်း
သူ့အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူ၏လှုပ်ရှားမှုများသည် သူ့အ
ထိခိုက်လေမလားဟု စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့ပြင် ...

ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ထိုအချက်ကို စဉ်းစား၍မရဘဲဖြစ်နေ၏။

ထို့ပြင် ...

အဖြစ်အပျက်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

အန်းစီရီ၏သမီးဖြစ်သူက စစ်ခန်းကို သွားရောက်သုတ်သင်
ဆွဲဟုဆို၏။

အကယ်၍ ...

စစ်ခန်းအား သွားရောက်သုတ်သင်ခဲ့သော် ကျူးလုဆန်နှင့်
ညီဖြစ်သူ ကျူးဝေဝေတို့ တွေ့မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျူးမောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူ၏
သမီးမှာ လုံးဝယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

စစ်ခန်းမှာ ဒဏ်ရာရနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဂရုစိုက်
ဆော့မလိုပါ။

ထို့ကြောင့် ...

ဒေါသကြီးပြီး ဆင်ခြင်မှုနည်းသော ကျူးလုဆန်ကို ဤအုပ်
ဗွေ သံလက်သီးဂမ်းရွေကို စေလွှတ်၍ ခွဲထုတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ...

စီစဉ်သလိုလည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ဝမ်းရွေနှင့်ရောက်ရှိလာသော ကျူးလုဆန်အား လွယ်လင့်

အတူ ထောင်ချောက်ဆင်၍ ဖမ်းဆီးထားပြီးနောက် သမီးဖြစ်သူ၏

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အခြေအနေကို စိတ်မချသဖြင့် နောက်လိုက်သွားခဲ့ရာ သူရောက်သောအခါ အခြေအနေမှာ သမီးဖြစ်သူ ပြန်လည်ထွက်သွားချိန်ဖြစ်သဖြင့် အကူအညီမပေးရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး သစ်ပင်ပေါ်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော စစ်ခန်းကို ပမ်းခါးခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

စစ်ခန်းမှာ မိမိ၏ဒဏ်ရာနှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ပျောက်မှပျောက်ပါတော့မလားဟု စိုးရိမ်နေမိ၏။

ဤမည်းမှောင်နေသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲ၌ အချိန်မည်မျှ ဆက်လက်ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံနေရဦးမည်နည်း။

နောက်ဆုံးတွင် ...

သူသည် ဘာမျှမစဉ်းစားတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်သို့ အသာလိုချင်လိုက်လေတော့သည်။

မြီဝင်းထံသို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာသော မြင်းရွာသံများသည် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

ချယ်ရီထွန်းမှ အေးသား (၁) ❖ ၁၇၃

အားလုံး၏မျက်နှာများသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

ရှေ့ဆုံး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသူသည် အနီးစီရိ၏သမီးဖြစ်သည်။

သူမစီးလာသောမြင်းကို အစေခံတစ်ယောက်က ဆွဲယူ၍ ဆင်းဆည်းသွားသည်။

မိန်းမပျိုသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ တန်းပြီးဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

အနီးနိုင်နင်းသည် သူမ၏အခန်းဆောင်ဆီသို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“သင်မလေး ... ပြန်လာပြီလား”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လှမ်းမေးလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

သူမသည် အသံရှင်အား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမအား ငယ်စဉ်မှပင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာသော

ဦးကြီးကျိုးမှန်း သိလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုပဲ ပြန်ရောက်လာတာပါ ကြီးကြီးကျီး”

“ကိစ္စကော အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လား”

ကြီးကြီးကျီး၏အမေးစကားကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ
မအောင် ဖြစ်သွားရ၏။

သို့သော် ...

ကြီးကြီးကျီးကို သူမ မလိမ်ချင်၍ အမှန်အတိုင်းပင် အဖြေ
ပေးလိုက်သည်။

“မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး ကြီးကြီးကျီး”

“တကယ်တော့ ဒီလူဟာ အခန့်မသင့်လို့ မေမေနဲ့တိုက်ခိုက်
မိကြတာလို့ သိရပါတယ်၊ တမင်တကာ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း
လည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး”

ကြီးကြီးကျီးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားဟာ သိပ်မှန်တဲ့စကားပဲ၊ ဒါ
လိမ်တဲ့စကား မဟုတ်ဘူး”

ကြီးကြီးကျီး၏စကားကြောင့် အနီးနီးနင်းမှာ အံ့အားသင့်
သွားရ၏။

“ဒီကိစ္စကို ကြီးကြီးကျီးသိလား”

ကြီးကြီးကျီးသည် ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်ဖြင့်
ခန်းကလေးကို ငေး၍ကြည့်နေ၏။

“ပြောပြစမ်းပါ ကြီးကြီးကျီးရယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ
ငြင်းသွားမှာပါ၊ မဟုတ်ရင် ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ
စိတ်ထဲမှာ အဆင့်သင့်ဖြစ်နေရမှာ”

ကြီးကြီးကျီးသည် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး
နောက် ...

“ပြောပြပါမယ်၊ ကြီးကြီးကျီးသိသလောက်တော့ သေသေ
ဇာဇာ ပြောပြမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြီးကြီးကျီးရယ်”

အနီးနီးနင်းသည် လိုချင်တာကို ရသွားသည့် ကလေးငယ်
အာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် ဓားရှည်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်တင်
လိုက်ပြီး စုတင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဤသည်ကို မြင်လိုက်သော ကြီးကြီးကျီးက ...

“သခင်မလေး ... အရင်က ဓားလွတ် မကိုင်တတ်ပါဘူး။

ဓားအိမ်နဲ့ကိုင်တာ မဟုတ်လား၊ အခု ... ဘယ်နှယ် ဓားလွတ်ကြီး
ဖြစ်နေရတာလဲ”

အန်းနိုင်နင်းနင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“တိုက်ပွဲမှာ ဓားအိမ်ပျက်စီးသွားတယ် ကြီးကြီးကျိုး”

ကြီးကြီးကျိုး မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး ...

“အို ... မထိတ်သာ မလန့်သာကွယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ဒီလောကီ

တောင် ဖြစ်ရသလား”

“ကဲပါ ... ကြီးကြီးကျိုးရယ်၊ ပြောပြစမ်းပါ”

“ကြီးကြီးကျိုး ပြောပြပါမယ်”

ကြီးကြီးကျိုးသည် ခုတင်နံဘေးရှိ ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်

လိုက်ပြီး စကားစလိုက်၏။

“သခင်မလေး ... ရှုကုန္တယ်ကို သတိရသေးလား”

ကြီးကြီးကျိုး၏အမေးစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ

အန်းနိုင်နင်းနင်း၏မျက်နှာသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောဆီ
များ ပေါ်လွင်လာလေ၏။

“ဒီအကြောင်းကို ဘာလို့ပြောရတာလဲ ကြီးကြီးကျိုးရယ်”

မှန်သည်။

သူမတွင် ရှုကုန္တယ်ဆိုသော ချစ်သူတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြသောစုံတွဲဖြစ်၏။

မကြာသော နှစ်သစ်ကူးချိန်၌ လက်ထပ်တော့မည့် ချစ်သူ

ဓား ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူတို့၏ချစ်ရေးလမ်းသည် မဖြောင့်တန်းခဲ့ပေ။

တစ်ညတွင် မိခင်ဖြစ်သူ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်၏လက်ချက်ဖြင့်

ရှုကုန္တယ် သေဆုံးသွားခဲ့ရ၏။

ရှုကုန္တယ်၏အလောင်းကိုပင် ဘယ်မှာ မြှုပ်ထားမှန်း မည်

သွား ... မိခင်ရဲ့ ...

ရှုကုန္တယ်ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ... လက်ခံကြာမှ အန်းနိုင်

နင်း၏မိခင်က သမီး၏ချစ်သူကို သူ့သတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း

သွေးစွန်းနေသောဓားကို သက်သေပြု၍ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့လေ

သည်။

သို့သော် ...

၁၇၈ ❖ ဖိုးထောင်သူ

မိခင်အရင်းအချာဖြစ်နေ၍ မပြစ်မှားရဲခဲ့ပါ။

ယခုတော့ ထိုအဖြစ်တို့ကို ကြီးကြီးကျီးကျီးက ပြန်မေးလိုက်သောအခါ ပြီးခဲ့သော အတိတ်ဇာတ်လမ်းသည် ရင်နာဖွယ် သတိထားဖြစ်ရပြန်၏။

“မေ့ထားလို့မဖြစ်ဘူး သခင်မလေး၊ သခင်မလေးရဲ့အသေဆုံးမှုဟာ အဲဒီရှုကနွယ်အလောင်းကနေ စတင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ... သူသတ်ခဲ့တဲ့ ရှုကနွယ်ရဲ့အလောင်းက သူ့ကို သတ်လိုက်တာပဲ သခင်မလေး”

“အို ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး ကြီးကြီးကျီးကျီး”

“သေချာနားထောင်ရင် ရှင်းလာမှာပါ”

ကြီးကြီးကျီးကျီးက စကားဆက်လိုက်၏။

ချယ်ရီကျွန်းမှ စာသား (၀) ❖ ၁၇၉

“သခင်မလေးရဲ့မိခင်ဟာ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ယောက် ခြေတော့ တယ်သူမှ မသိအောင်မြှုပ်ထားတဲ့ ရှုကနွယ်ရဲ့အလောင်း မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို မကြာခဏ သွားကြည့်ပုံရတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်လား ကြီးကြီးကျီး”

ကြီးကြီးကျီးက ခေါင်းညိတ်၏။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သေဆုံးမယ့်ညမှာ သူဟာ သူ့သတ်ပစ်ပြီး မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ မြဲကြီးရဲ့အနောက်ဖက် မြက်ရှိုင်းတော အောက်တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး ကြည့်တယ်၊ အဲဒီမှာ လမ်းမှားပြီး အောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ် ...”

“အဲဒီမှာတင် သခင်မဟာ ရှုကနွယ် အသက်ပြန်ရှင်လာ အယ်ထင်ပြီး ဓားနဲ့ တိုက်ခိုက်ရာကနေပြီး အဲဒီလူက သူ့အသက်ကို ကြွယ်တဲ့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သခင်မ သေဆုံးသွားရတာ”

အနီးနင်းနင်းသည် အံ့သြသွားရ၏။

“အို ... ဒါဆို ဟိုလူက ဘာအဖြစ်မှ မရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... သခင်မလေး၊ သူ့မှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိဘူး”

သူ့အသက်သူ ကာကွယ်လိုက်တာပဲ ဒီလိုမှ မကာကွယ်ရင်လည်း သူ့
သေရမှာပဲ”

“ဒါဆို ... ကျွန်မ သွားပြီး ရန်ပြုမိတာ ကျွန်မရဲ့အမှားပဲ
ပေါ့”

ကြီးကြီးကျီး ကျီး ကျီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်မလေးရဲ့ အမှားလို့ ပြောရမယ်”

သူမက သက်မတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“သူနဲ့တွေ့ပြီး မတိုက်ခိုက်မိတာကိုပဲ ကံကောင်းတယ်ဆို
မှာပဲ”

အန်းနိုင်နိုင်၏စကားကြောင့် ကြီးကြီးကျီး ပြုံးလိုက်
သည်။

“အဲဒီလူငယ်ကို အခုနေတွေ့ရင် သခင်မလေး ဘာလုပ်
မလဲ”

“တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

ကြီးကြီးကျီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြော၏။

“သူ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေတယ်”

အန်းနိုင်နိုင်နင်းမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားမိလေတော့
သည်။ ထိုလူကို သူမ သတ်ဖို့ လိုက်ရှာ၏။

ထိုလူက ယခု သူနေသော အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေ
သည်။

သူမသည် ကြီးကြီးကျီးအား မယုံသင်္ကာမှုကလုံးဖြင့် ကြည့်
ဆိုက်မိ၏။

ကြီးကြီးကျီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်ပြလိုက်မိ
သည်။

“ကြီးကြီးကျီး တကယ်ပြောတာပါ သခင်မလေး”

“သူ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“သခင်မလေးတို့ ပြန်မရောက်ခင်ကပဲ”

“သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကြီးကြီးကျီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“သခင်ကြီး ဖမ်းလာတာပါ၊ သခင်မလေးတို့ ထွက်သွားတာ
နဲ့ ဟိုကိုရောက်ရင် သခင်မလေးအနေနဲ့ ကျူးမောင်နှမကို မနိုင်နိုင်

နဲ့ သခင်ကြီးက တွက်မိတယ်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျူးလူဆန်ကို

တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဒီကို ခေါ်ယူဖမ်းဆီးထားပြီး သခင်မလေးနောက်ထဲ
သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားတာပဲ။ ပြန်လာတော့ အဲဒီသူငယ်ကို အကြောင်း
ပိတ်ပြီး ဖမ်းလာတာ တွေ့ရတယ်”

အန်းနိုင်နိုင်းသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီးလျှင်
“သူ့ကို ဘာလို့ ဖေဖေက ဖမ်းလာတာလဲ”

“ဖမ်းလာတာကတော့ လာမယ့် တိုက်ဆာပြဿနာမှာ အဲ
သူငယ်ကို အသုံးချမလို့ ထင်တယ်”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းပြီး ...

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ့မှာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရထားတယ်”

“ဒါတော့ မသိဘူး၊ အဲ ... သခင်မလေး ခဏ အနားယူလိုက်
ပါဦး”

ပြောဆိုပြီး ကြီးကြီးကျီးကျီးသည် အခန်းတွင်းမှ လှည့်ထွက်
သွားလေတော့သည်။

အခန်းထဲ၌ မည်းမှောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ဆွဲဖွင့်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ...

အခန်းထဲသို့ ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်လာသော ခြေသံတစ်သံ

ကြားလိုက်ရ၏။

စစ်ခန်းသည် အမှောင်ကို ကျင့်သားနေပြီဖြစ်၍ ခြေသံရှင်

ခေါင်းမောကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

သူ၏ခုတင်နံဘေးသို့ ဖြူးဖြူးသွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး

ထွက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ရှင် သွေးကြောပိတ် ခံထားရတယ် မဟုတ်လား”

စစ်ခန်း၏ပါးစပ်ထဲဝယ် အာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ

သည်။

“ရှင် သတိတော့ရနေတယ် မဟုတ်လား”

အန်းစီရီ၏သမီးဖြစ်သူက ယပ်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဂါ”

အခန်းထဲတွင် မီးတိုင်တစ်တိုင် လင်းလာ၏။

“ရှင် သွေးကြောပိတ်ခံထားရတယ် မဟုတ်လား”

စစ်ခန်းက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“တောက်”

သူသည် ရင်ထိတ်သွားမိ၏။

မိန်းကလေး၏လက်သည် သူ၏မျက်နှာရှေ့သို့ ရိုင်း

ရောက်လာ၍ ပိတ်ထားသော အကြောနေရာများကို လက်ညှိ

ထောက်လိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ

ခြေလက်များမှာ ကောင်းစွာလှုပ်ရှားနိုင်ပြီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ခန်းသည် မိန်းကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ကျွပ်ကို သတ်ဖို့လာတာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အစ်ကို့ကို မသတ်တော့ပါဘူး”

ကျွန်မရဲ့အထင်လွဲမှုကို တောင်းပန်ဖို့ ဝင်လာတာပါ”

သုယ်ရီကျွန်းမှ စာသား (၀) ❖ ၁၈၅

စစ်ခန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာကိုတောင်းပန်မှာလဲ”

မိန်းကလေး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“ဒီက အစ်ကိုက မေမေ့ကိုသတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်

ပြီး ပထမပိုင်းမှာ မေမေ့လို စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကို ရက်

နက်စက်စက်သတ်ပစ်လိုက်ရလေခြင်းဆိုတဲ့ ဒေါသစိတ်နဲ့ ရန်ပြုဖို့

ဆိုက်ရှာမိတာပါ”

“အို ... သူက စိတ်မမှန်ဘူးပေါ့လေ”

စစ်ခန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

သူမက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အစ်ကို့ကို ရန်ရှာခဲ့တာပါ”

“သူက အရင်စပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ”

စစ်ခန်း ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာလည်း အစ်ကို့ကို လူတစ်ယောက်နဲ့ပ

အားပြီး ရန်ပြုတာပါ”

သူ အံ့သြသွား၏။

“ဟင် ... လူတစ်ယောက်နဲ့ မှားတာ ဟုတ်လား ညီမ”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူနဲ့ မှားတာလဲ ခင်ဗျာ”

ဤစကားကို အနီးနိုင်နင်းသည် မဖြေပါ။

အမှန်တွင် ...

သေဆုံးသွားခဲ့သော သူ၏ချစ်သူနှင့် မှားယွင်းခြင်းကို

အား ရှင်းပြမလိုပေ။

“လူတစ်ယောက်၊ လူတစ်ယောက်ပဲဆိုပါတော့၊ အဲဒီထု

မှားပြီး အစ်ကို့ကို ရန်ရှာတာပါ”

ဟု ပြီးစလွယ်ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူမသည် စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလွှဲလိုက်

သည်။

“ကျွန်မနာမည် အနီးနိုင်နင်းပါ အစ်ကို”

မိန်းကလေးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“အစ်ကို့နာမည်က စစ်ခန်းပါ”

စစ်ခန်းသည် ထိုသို့ပြောပြီး စုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်

သည်။

သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဝမ်းဗိုက်မှ ထိခိုက်ခဲ့သောဒဏ်ရာသည် ကျူးဝေဝေ၏ဆေး

ညှိထားခဲ့ရာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ငြိမ်သက်စွာနေမှ ဒဏ်ရာသည်

ပျောက်ကင်းမည်ဟုဆိုသည်။

သို့သော် ...

ယနေ့တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံးလိုလို မိမိက လှုပ်ရှားခြင်း

မသတ်သော်လည်း တစ်ပါးသူ၏လှုပ်ရှားမှုများက သူ လှုပ်ရှားသကဲ့

သို့ဖြစ်ကာနေသဖြင့် ပျောက်မှပျောက်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်နေမိရာမှ

အခုအခါ ဝမ်းဗိုက်မှ ဒဏ်ရာသည် အတော်သက်သာနေကြောင်း

ဆိုလိုက်ရ၏။

အမှန်စင်စစ် ...

အနီးစီရိ၏သွေးကြောပိတ်ထားခဲ့မှုကြောင့် သူ၏ဒဏ်ရာ သက်သာမှုမှာ ပိုပြီး သက်သာရသည်ကို မစဉ်းစားမိသေး။

သွေးလည်ပတ်မှုများမှာ ယခုလို ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ကြောင့် ယခင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်များကိုပင် ပြန်လည်အနယ်ထိုင်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူ၏ဒဏ်ရာသက်သာသည်ကို သူမှအပ မည်သူ့ကိုမှ မသိစေရင်သေးသည်မို့ ဟန်ဆောင်ကာ ...

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

သူသည် မိမိ၏ဝမ်းဗိုက်ကို မိမိဘာသာဖိရင်း အော်လိုက်သည်။

အနီးနိုင်နင်းမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“အို ... အစ်ကို ဒဏ်ရာက ပျောက်မှမပျောက်သေးဘဲ ဘာ

ဖြစ်လို့ ဒီလိုအရမ်းထလိုက်ရတာလဲ”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို စစ်ခန်းကို ဖေးမဆွဲယူထားလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ညီမရယ်၊ ရုတ်တရက်မို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ် သွားမိတာပါ”

“ဒါနဲ့ ညီမရဲ့အဖေက အစ်ကိုကို ဘာလို့ဖမ်းလာတာလဲ”

“ညီမထင်တာတော့ တိုကုဆာကိစ္စလို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

စစ်ခန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒီမှာ ညီမ ... ဒီတိုကုဆာကိစ္စဆိုတာ ဘာကိုပြောလိုက်တာလဲ”

အနီးနိုင်နင်း၏အမေးကို ကြားလိုက်ရသော သူ တွေ့ခနဲ ဘစ်ချက် ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီကိစ္စက ဖေဖေကို လာတွေ့မယ့်ကိစ္စပဲ၊ ဘာကိုဆိုတာ တော့ ညီမ သေသေချာချာမသိဘူး”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျူးဝေဝေလာမယ်ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးသလား”

စစ်ခန်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အရေးကြီးမကြီးတော့ မသိဘူး၊ လောလောဆယ်တော့

အဖေအနေနဲ့ ကျူးဝေဝေလာရင် သူ့ဘက်က လုံခြုံစိတ်ချရအောင်

၁၉၀ ❖ ဝါးထွန်သူ

စွန့်ရဲသိုင်းသမားကြီးယုံစိမ်တို့ကို ခေါ်ထားတာ တွေ့ရတာပဲ”

‘သူမက ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောလိုက်၏။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ ‘

“ယုံစိမ်တို့ကိုဆိုတော့ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ခေါ်ထား
သလဲ ညီမ”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စာပေသမားကျွမ်းလုလည်း ပါတယ်၊ သံလက်သီး”

“ဝမ်းစွေ မဟုတ်လား”

သူမ၏စကားအဆုံးမသတ်မီ စစ်ခန်းက ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူမ အံ့ဩသွားလေ၏။

“အစ်ကို သူတို့ကို သိလို့လား”

စစ်ခန်းက ...

“သိုင်းလောကမှာ အလွန်တစ်ရာ နာမည်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ပဲ သိတာပေါ့”

စစ်ခန်းသည် လွယ်လင့်တကူ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ချယ်ရီထွန်းမှ စာသမား (၈) ❖ ၁၉၁

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ကျူးဝေဝေအတွက် အတော်စိတ်ပူသွား

မိသည်။

ကျူးဝေဝေသည် မည်သည့်အတွက် ဤတိုကုဆာ၏ကိစ္စ

တွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေရသနည်း။

သူသည် မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းကို ကိုယ်စားပြုသနည်း။

ဤကဲ့သို့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများကို အန်းစီရီသည် စုစည်း

ခေါ်ဆောင်ထားပုံကို ထောက်ရှုလျှင် တိုကုဆာ၏ကိစ္စသည် တော်ရုံ

အန်ရှိုက်စွတစ်ခု မဖြစ်နိုင်မှန်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

“အခု အစ်ကို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာတာကလည်း သူ့

နဲ့အတွင်းအင်အားတစ်ခုလို သဘောထားပြီး ခေါ်ဆောင်လာပုံရ

တယ်”

စစ်ခန်းက ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဒီကိစ္စကို ညီမ ဘယ်လိုလုပ်သိခဲ့သလဲ”

အန်းနိုင်နိုင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့လာတွေ့ဖို့ကိစ္စကို ဖေဖေဆီမှာ ခွင့်

ဆောင်းပြီးမှ လာတွေ့တာပါ။ ဖေဖေ ခွင့်ပေးလိုက်လို့လည်း အခုလို

၁၉၂ ❖ မိုးထုပ်သူ

လာတွေ့နိုင်တာပါ။ ဖေဖေက အစ်ကိုကို ကျူးဝေဝေနဲ့ တိုက်ခိုက်နဲ့
ပြောနိုင်လောက်ပါတယ်။ ကဲ ... ဒီကိစ္စကို အစ်ကို သေသေချာချာ
စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။”

ထို့နောက် ...

သူမသည် အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

၂၀၁၄-ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၄၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အေး (ရွက်စိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၄၃ (အေ)၊ ၄-လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်စားပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အခန်း (၁၁)

နားလည်မှု

အနီးစီရိ၏စံအိမ်ဧည့်ခန်းထဲ၌ဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... မင်းတို့သခင်ကြီး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဒီမှာ ကျူး
ဝေရောက်နေတယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်စမ်း”

သူမသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အော်
ကြွလိုက်၏။

ထိုအသံကြားလိုက်ရသောအခါ စစ်ခန်းသည် ဧည့်ခန်းသို့
ထွက်လာလေ၏။

သူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ...

ကျူးဝေနှင့်အနီးစီရိတို့ စကားအခြေအတင်ပြောနေကြ
ညီကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ လူကြီးမင်းအန်း... ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရလာတဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ထားရတဲ့လူနာကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းသွားတာလဲ”

အန်းစီရီက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ကျူးဝေဝေ၊ ကျုပ် မှားသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... မင်း ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဟိုမှာ မင်းရဲ့လူနာ”

ထိုအခါ ...

ဧည့်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်နေသည့် စစ်ခန်းကို ကျူးဝေဝေ မြင်သွား၏။

ကျူးဝေဝေသည် သူ့ကို ချိုသာစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် အန်းစီရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“ဒီလိုဆို ကျွန်မအစ်ကိုကို လွှတ်ပေးပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် အခုပဲ ခေါ်ပေးပါမယ်၊ ဟေ့ ... မိခင်ဆွေကျူးကို ဒီအခန်းထဲကို ခေါ်ခွဲစမ်းပါ”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ထင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူသည် ကျူးလုဆန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျူးလုဆန်သည် အန်းစီရီကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ... ကျုပ်ကို ယုတ်မာတဲ့စိတ်နဲ့ ဖမ်းထားတာ မဟုတ်လား”

အန်းစီရီက တည်ကြည်လေးနက်သောအသံဖြင့် ...

“ဒီမှာ ငါတူ ... မင်းအပေါ် စိတ်မကောင်းရှိခဲ့ရင် စုန်ကျန်းအကျဉ်းထောင်ထဲကတောင် ကယ်မလာဘူး၊ အခုလို ဖမ်းဆီးထားရတာလည်း မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်မှာစိုးတဲ့စိတ်ကြောင့် ဖမ်းဆီးထားရတာပဲ”

ကျူးလုဆန်သည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျား ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အန်းစီရီက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါဆို၊ မင်း သဘောမပေါက်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ငါ့ရဲ့သမီး အန်းစီရီနဲ့ နင်းဟာ အထင်လွဲမှားပြီး စစ်ခန်းကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ

၆ ❖ မိုးထွက်သူ

မင်းရှိနေရင် သိပ်ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမတွေ့ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒါကို တွေးကြည့်ပြီး မင်းကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဒီကိုခေါ်ထားရတာပါ။”

ရှည်လျားစွာ ရှင်းနေသော်လည်း ကျူးလုဆန်၏ဒေါသအရှိန်မသေဘဲ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ယား”

မာန်သွင်းသံနှင့်အတူ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ကျူးလုဆန်သုံးလိုက်သော အတွင်းအားသည် ကြောင့်ခမန်းလိလိပြင်းထန်လှ၏။

အမှန်တွင် ...

အန်းစီရီသည် ကျူးလုဆန်ကို အထင်သေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

အန်းစီရီ၏ဘယ်ဘက်ကို အရောင်ပြု၍ ပေါင်ကြားဆီသို့ နှိပ်စက် ကန်ထည့်လိုက်သည်တွင် သိုင်းလောကတွင် ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာသည့် တိုက်ကွက်မျိုးကို ခည်သူမျှ မတိုက်ခိုက်သည်မို့ အန်းစီရီမှာ

ချယ်ရီလျှန်းမှ ဆာသား (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၇

ခင်လာသောခြေကိုလန့်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေစဉ် ပေါင်ရင်းသို့တန်းပြီး ခင်လာသောခြေသည် ဆတ်ခနဲမပြောက်တက်လာပြီး ညာဘက်နန်းပေါ်ကို ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

ပြင်းထန်လှသောအားနှင့် မာလွန်းသောအရိုးတို့ ထိတွေ့မိလိုက်၏။

အန်းစီရီ တစ်ချက် နောက်ကိုယိုင်သွားသည်။

“မင်းရဲ့လှည့်စားချက်က သိပ်ပညာလှပါတယ် ကျူးလုဆန်”

အန်းစီရီသည် စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဝေ့”

ခဏအကြာတွင် အန်းစီရီ၏ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးတစ်ပွက် နှိပ်ချလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယိုစဉ်မှာပင် ...

အရိပ်တစ်ခုသည် လှစ်ခနဲဝင်ရောက်လာပြီး အန်းစီရီ၏နံ့အားတွင် ရပ်လိုက်၏။

ထိုလူက ...

❖ မိုးကျော်သူ

“အို ... ဖေဖေကို ထိသွားပြီ၊ ရှင် တော်တော်ရက်စက်တဲ့
ပါလား”

ထိုသူမှာ အန်းနိုင်နိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အေး ... မင်းကိုလည်း တိုက်ရမယ်”

ကျူးလုဆန်သည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ကိုရှေ့သို့ဆန်တန်း
လိုက်သောအခါ ကျူးဝေဝေက လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ကျူးဝေဝေသည် သူမ၏လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ
လက်ကို ရစ်ပတ်ဟန်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်မှုမရှိဘဲ ဒီလောက် ကိုယ်
အပေါ် ရှင်းပြနေတာကို ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့မသင့်ဘူး”

သူမ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အန်းစီရီမှာ ဝမ်း
သာသွားသည်။

“လေးစားပါတယ် ဟူမလေး၊ ဦးတို့အပေါ်မှာ ဒီလောက်
အထိ ခွင့်လွှတ်သိတတ်မှုကို လေးစားပါတယ်”

အန်းနိုင်နိုင်းက ဖခင်ဖြစ်သူက ဖေးမလိုက်သည်။

သူတို့နှင့် ရင်ဘောင်တန်းရပ်နေသော စစ်ခန်းမှာ ကျူး

မောင်နှမကိုလည်းကောင်း၊ အန်းစီရီကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှင်း ရပ်
မြဲတိုင်း ရပ်နေသည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုတို့ ပြန်ဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ သွားကြစို့”

ကျူးဝေဝေက စစ်ခန်းနှင့်အစ်ကိုဖြစ်သူတို့ကို ပြောလိုက်
သည်။

ကျူးလုဆန်သည် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေရာမှ ...

“အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊

ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

အန်းစီရီ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါကွယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့

မင်းလည်း ထူပူပြီး မစဉ်းစားမချင့်ချိန်ဘဲ ဖြစ်သွားရတာပဲ မဟုတ်
လား”

ကျူးလုဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးအနီး၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်

တော်လည်း ဘာမှမစဉ်းစားလိုက်မိဘူး၊ အဲဒီအတွက် ဦးလေးကို အနူး

အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း အန်းစီရီကို အရိုအသေပေးလိုက်သည်။
အန်းစီရီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ...
“အခုလို ဦးလေးနဲ့ငါတို့ ကျူးမောင်နှမ နားလည်မှုရလို့”

တာ ဝမ်းသာတယ်ကွ”

ကျူးလှဆန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...
“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”
ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းတွင်းမှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။
“လာလေ ... အစ်ကိုစစ်ခန်း”
ကျူးဝေဝေလ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။
ထိုခေါ်သံကြောင့် စစ်ခန်း သတိဝင်လာပြီး အန်းစီရီကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ...
သူသည် အန်းစီရီကို အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး ...
“ကဲ ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”
အန်းစီရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး ...
“ငါတို့ ငါ့ကို စိတ်မကွက်ပါနဲ့နော်၊ ငါက အခြေအနေအ

စင်းကို သွေးကြောပိတ်ပြီး ခေါ်လာရတာပါ။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်လည်း
ပြဿနာ ပိုရှုပ်ထွေးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းဒဏ်အရာအခြေအနေ
ဘယ်လိုလဲ”

စစ်ခန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ နောက် သုံးလေးရက်ဆို
ပျောက်သွားမှာပါ”

စစ်ခန်းလည်း ထိုသို့ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း
ကျူးဝေဝေ၏နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

“ပြောင်း ... ပြောင်း ... ပြောင်း”

အန်းစီရီ၏လက်ခုပ်သံသုံးချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဧည့်ခန်း
၏အနောက်ဘက်မှ လူသုံးယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် သူ့အား ဦးညွတ်အရိုအသေပေး
ဆိုက်သည်။

သူသည် ထိုလူသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဧည့်သည်တွေကို အပြင်ရောက်တဲ့အထိ တံခါးဖွင့်ပြီး
ဆိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

၁၂ ❖ ရိုးထွန်သူ

ထိုလူသုံးယောက်သည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ပြီး
 အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။
 ထို့နောက် ...
 တံခါးမကြီးကိုသွားပြီး ဆီးကြိုစောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။
 ကျူးလုဆန် ဦးဆောင်၍ ကျူးဝေဝေနှင့် စစ်ခန်းတို့မှာ
 ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ချယ်ရီကျွန်းမှ ထူးသား (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃

အခန်း (၁၂)

မပြောလိုက်ရသော ရင်တွင်းစကား

လဆုတ်ဆယ့်သုံးရက် ...

လရောင်သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား မှေးမှိန်သည့်
 အလင်းရောင်သာ ပေးစွမ်းနိုင်ပေ၏။

ကြယ်ကလေးများ၏မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်သည် ...
 အမှောင်ထုကို အံ့တု၍ ဖက်ပြိုင်နေသည်ဟု ထင်ရပေတော့သည်။

ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းနေသည့် ကျူးလုဆန်မှာ နောက်
 နှလိုက်လာသော ညီမဖြစ်သူနှင့် စစ်ခန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ... မြန်မြန်လာကြလေ”

ဟု စိတ်မရှည်သလို တစ်ချက်အော်လိုက်၏။

ကျားဝေဝေသည် သူမအစ်ကို၏ဒေါသအကြောင်းကို ထားသူဖြစ်၍ စစ်ခန်းအား မျက်စိပြလိုက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ပြေးလိုက် သွားသည်။

စစ်ခန်းမှာ သူမကဲ့သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြု၍ အပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ဝမ်းဗိုက်မှ ဒဏ်ရာကို ကာ ပြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဤလမ်းသည် အိမ်ဝင်တံခါး၏အရှေ့ဖက် ဖြစ်ပုံရလေ သည်။

ယခင် သူထွက်လာခဲ့စဉ်က လမ်းမဟုတ်သည်ကို သူ သင်္ဃိ မြှီမိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောင်ကုန်းအထက် တစ်နေရာတွင် သူ အား ထိုင်စောင့်နေသော ကျားဝေဝေကို တွေ့လိုက်ရမိလေသည်။

“ကြာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ဘယ်လိုများ လှမ်းလာသလဲ၊ လမ်းမှာများ အိပ်ပျော်နေသလားလို့တောင် ထင်မိတယ်”

သူမက အပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်၏။

“ဒါတောင် အစ်ကို ကြိုးစားပြီး လှမ်းလာရတာ၊ ဒဏ်ရာ

ကျောက်မှာစိုးလို့”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

ဟု ပြောပြီး စစ်ခန်းကို တွဲလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူမသည် စစ်ခန်းနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ သစ်မြစ်ဆုံကြီးတစ်ခု အောက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကျားလုဆန် ... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝေ့ကြည့်ရှုရင်း စစ်ခန်းက မေးလိုက်လေ သည်။

“သူ ကိစ္စတစ်ခုခု တစ်နေရာကို ထွက်သွားတယ်”

“သူ့ကို မြို့တွင်းမှာ မြို့စောင့်တပ်တွေနဲ့ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့ဟာ ဝိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာဖွေကြတာကို သူ ဂရုစိုက်ဖို့ ကောင်း သယ်၊ အခု သွားတဲ့နေရာကတော့ ဗီတီရော ရှာဖွေမလား”

စစ်ခန်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးက သူ့နဲ့အတူတူလားကို သူ ရှောင်နိုင်ပါ့ဘယ်၊

ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း မကြာခင် သူ့နောက်ထဲ
လိုက်သွားမှာ”

စစ်ခန်းက ကျူးဝေဝေ၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“လိုက်သွားမယ် ဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို အစ်ကို့ကို ပြောချင်လို့ နောက်ထဲ

နေရစ်ခဲ့တာ”

“ဟင်း”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာချလိုက်မိလေသေး

သည်။

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို့စစ်ခန်း”

စစ်ခန်းက ...

“အစ်ကို ဘယ်သူနဲ့ နေခဲ့ရမလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူမ၏ရင်ထဲ၌

မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

စစ်ခန်းကလည်း သူမ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် ပြန်
ကြည့်နေ၏။

သူမသည် မျက်လွှာကို အောက်သို့ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူမက စကားဆက်သည်။

“ကျွန်မလည်း မထားခဲ့ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ခေါ်သွားလို့လည်း မဖြစ်တဲ့နေရာ မဟုတ်

လား”

စစ်ခန်းက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျူးဝေဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ပြန်တွေ့ကြမယ်

လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

သူမ၏အသံမှာ တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေသည်။

စစ်ခန်းကမူ အဓိပ္ပာယ်မရှိ မြေကို သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်

ချောင်းဖြင့် ခြစ်နေ၏။

“အစ်ကို ဒီမြို့မှာပဲ နေနေမယ် မဟုတ်လား”

၁၈ ❖ ဝိုးထွက်သူ

“အင်း”

သူက တစ်လုံးတည်း အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ အစ်ကို မသိရဘူးလား”

သူက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စပါ။ အဲဒါကို မသိချင်ပါနဲ့

အစ်ကို”

သူမက ချို့နဲ့ သောအသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေတော့

သည်။

သူသည် သိချင်နေသော စိတ်အစဉ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လည်း ရှိပါစေတော့လေ၊ အစ်ကို မသိချင်တော့ပဲ

ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုမှာ ဘယ်နှစ်ရက် ကြာမှာလဲ”

သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“သိပ်တော့ မကြာပါဘူး၊ အင်္ကျီအကြောင်း ပြောပြီးတာနဲ့

ပြန်နဲ့မှာပါ”

သူက သူမအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူ့ကို အင်္ကျီအကြောင်း သွားပြောမှာလဲ”

အယ်လီဗွန်းမှ စားသောက် (၃-အယ်လီဗီ) ❖ ၁၉

သူမက မချိုပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မသိချင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

စစ်ခန်းသည် သူမအား ရိုဝေစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ညီမ ပြန်လာရင် အစ်ကို စကားတစ်ခန်းတော့ ပြောချင် တယ်”

သူမက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ...

“အခု ပြောပါလား”

သူ ခေါင်းခါယမ်းပြီး ...

“ဟင့်အင်း ... အခုပြောလိုက်ရင် ညီမ သွားဖို့ခရီးမှာ အ နှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာစကားမို့လို့လဲ”

စစ်ခန်းက တုန်ယင်လှုပ်ရှားသောအသံဖြင့် ...

“ရင်ထဲက စကားအချို့ပါ”

ကျူးဝေဝေသည် ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်သွားသော အကြောင့် ထိုင်နေသည့် စစ်ခန်းမှာ ကမန်းကတန်း ထလျက် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

သူသည် ကျူးဝေဝေအား မိလာသောအခါကျမှ ...

“ပြောစရာရှိတဲ့စကားကို ညီမပြန်လာမှပဲ ဆက်ပြောမယ် နော် ဟုတ်လား”

သူမက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေရင်းမှ ...

“အစ်ကို ဘယ်မှာနေခဲ့မလဲ”

“စုန်ကျွန်းမြို့မှာ တည်းခိုခန်းတွေ အများကြီးပါ ညီမရယ် တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ တည်းမှာပေါ့”

စစ်ခန်းသည် ကျူးဝေဝေ လက်အစုံကို ယုယရွာ ကိုင်တွယ် ရင်း ...

“အစ်ကို ဆိုဆည်းရာတည်းခိုခန်းကနေ ညီမကို စောင့်ပေး ပါမယ်”

ကျူးဝေဝေသည် သူမ၏ပဝါနောက်တွင် ဆက်ထားသော အဝါရောင် ပဝါစလေးကို ဖြုတ်၍ ...

“ရှေ့ ... ဒါဟာ ညီမရဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့မှ အစ်ကိုပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို ညီမ နားထောင်ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနီးမှ ပြေးထွက်လာသော ကျူးဝေဝေ ကို ငေးမောရင်း စစ်ခန်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

JJ ❖ စိုးထွန်းသူ

အခန်း (၁၃)

သစ္စာဖောက်

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးရောင်လိန်လင်းနေသည်။

မီးရောင်ကြောင့် အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် လမ်းလျှောက်နေသော အန်းစီရီကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏စိတ်အစဉ်ကို အတွေးများက စိုးမိုးထားသည်။

မိမိ သိုင်းလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသည်မှစ၍ ယခုထိ မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်မှအပ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သော်လည်းကောင်း၊ သိုင်းအဖွဲ့စည်းများကို သော်လည်းကောင်း ကောင်းကျိုးမပြုမိခဲ့ပါ။

ထို့အပြင် ...

ယခု ...

တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်၍ ရောင်းစားရန် ကြံစည်နေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

လူမျိုး၊ ဘာသာ အစရှိသည်တို့ကိုပင် လုံးဝထောက်ထားခြင်း မရှိပါ။

သူသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က သိုင်းလောကထဲမှ ထွက်ပြေးကာ ဂျပန်ပြည်ရှိ ချယ်ရီကျွန်း၌ ခိုလှုံနေထိုင်ခဲ့သည်။

ယခု ...

မိမိတိုင်းပြည်ကြီးအား ကျူးကျော်ထိပါးလာမည့် တိုင်းတစ်သား ကျွန်တို့၏အထောက်အပံ့အဖြစ် အထူးလျှို့ဝှက် ထောက်ပံ့ပေးရေးတပ်သားအနေဖြင့် ဤစုန်ကျွန်းမြို့၌ လာရောက်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ...

သူ၏အသက်အရွယ်မှာ ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသေဆုံးသွားခဲ့လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အနီးနီးနင်းမှာ မျက်စိမရှိ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ၏အသိစိတ်တွင် မိမိမှားယွင်းနေသည်ကို နားလည်လိုစိတ်
မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ပြင်ဆင်ရန်အချိန်မှာလည်း လုံလောက်စွာ ရှိသေးသည်
သို့သော် ...

သူ့တွင် အနီးကပ်ဆုံးရန်သူများ ရှိနေ၏။

ထိုရန်သူမှာ တိုကုဆာ၏ကိုယ်စားလှယ်တော် ကျူးဝေ
ပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့အား ယခင်က တိုက်ရိုက်သတင်းပေးသူအဖြစ် လွှဲ
ငှက်တပ်သားတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသော ကျူးဝေဝေသည်
အခါ သူမှတစ်ဆင့် သတင်းများကို ပေးပို့တော့မည်ဟု သိရ၏။

ထိုသို့ သတင်းအပေးအယူကာလတွင် အန္တရာယ်သည်
မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်မည်။

သူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားသောကြောင့် သတင်း
ကို ဂျပန်ပြည်ဘုရင်မြတ်ထံသို့ သူမှတစ်ဆင့် သွားရောက် ပေး
မည်။

ထိုအခါ ...

လမ်းတွင် မြူးချစ်သူရဲကောင်းတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရတတ်
သည်။

ထို့ကြောင့် ...

မိမိ၏အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် အကျော်အမော်
သိုင်းပညာရှင်များဖြစ်ကြသော စွန်ရဲသိုင်းသမားကြီး ယုံစိမ်၊ သံလက်
သီး ဝမ်းစွေနှင့် စာပေသမား ကျွမ်းလူတို့ကို စည်းရုံးခေါ်ဆောင်ထား
ပြီးဖြစ်၏။

မကြာမီမှာပင် ...

တိုကုဆာရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ...

သူသည် ဤကိစ္စကိုကြားမှ ဆက်သွယ်သတင်းပို့သူအဖြစ်
လေ့ပ်နိုင်တော့ဟုဆိုပါလျှင် ...

ဂျပန်တို့၏ဘက်တော်သား ကျူးဝေဝေ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို
လွှဲမသွေ ခံရပေမည်။

သူမနှင့်အတူ ကျူးလုဆန်လည်း ပါလာပေလိမ့်မည်။

၂၆ ❖ မိုးထွေသွေ

ကျွန်းမောင်နှမ၏အန္တရာယ်သည် သေးလှသော အန္တရာယ်
မဟုတ်ချေ။

ဤအန္တရာယ်ကို ရှောင်လျှင် မလွဲမသွေ သူသည် တိုင်းပြည်
၏သစ္စာကို ဖောက်ရချေမည်။

အန်းစီရီ၏မျက်နှာသည် စိုးရိမ်သောကကြောင့် ရှိရင်း
ထက် ပို၍အိုစာနေလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

လျှင်မြန်စွာ ပြေးဝင်လာသော သူ၏ငယ်သားတစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“သခင်ကြီး ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် စာချွန်လာဖို့
တယ်”

ငယ်သားဖြစ်သူက ရိုသေစွာ ဦးညွတ်၍ ပြောလိုက်သ
သည်။

“အခု ... ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေပါတယ် သခင်ကြီး”

“အေး ... ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ။ ငါ ... အခုလာခဲ့မယ်”

ငယ်သားဖြစ်သူသည် သူ့အနီးမှ ခေါင်းညိတ်၍ ထွက်သွား
သည်။

အန်းစီရီ စိတ်ညစ်သွား၏။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးပင်စွာချရင်း ဧည့်ခန်းဆောင်
ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ...

ချယ်ရီကျွန်းသားကိုယ်စားလှယ်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဘာများ အကြောင်းထူးသလဲ မိတ်ဆွေ”

အန်းစီရီက ဟန်ဆောင်ပြုံးရင်း မေးလိုက်၏။

ကိုယ်စားလှယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဂျပန်တပ်မကြီးဟာ အခုဆိုရင် ကန်တန်မြို့ရဲ့နယ်စပ်မှာ
တပ်စခန်းချထားပါတယ်။ မကြာမီရက်အတွင်းမှာ စုန်ကျွန်းကိုရောက်

ဖို့အသွားအလာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကသတင်းတွေရရင် အမြန်ဆုံး
ပို့ပေးဖို့ ဖစ်ဦးစီးမှူးက အမှာတော် ရှိလိုက်ပါတယ်”

ကိုယ်စားလှယ်တော်၏စကားသံကြောင့် အန်းစီရီခန္ဓာကိုယ်

တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“များမကြာမီရက်အတွင်းဆိုတော့ စုန်ကျွန်းမြို့ကို အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်မှာလား၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရောက်ရှိမှာလဲ မိတ်ဆွေကြီး” ကိုယ်စားလှယ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“လိုတော့ လိုပါသေးတယ်၊ ကန်တန်မြို့ကနေပြီး စုန်ကျွန်းမြို့ကို လာရမယ့် ခရီးဟာ ကြားမှာ ဟိုစီခရိုင်တစ်ခုလုံး ခြားနေသေးတယ်လေ၊ ဒီတော့ အလုံးအရင်းနဲ့လာဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပထမဆုံး တပ်မှူးတွေနဲ့ ဂျပန်ဧကရာဇ်တို့ဟာ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဟိုစီခရိုင်ကို ဖြတ်လာရမှာပါ။

အဲဒီအခါမှာ ဒီကလူကြီးမင်းက ဦးဆောင်ပြီး ဒီမြို့ရဲ့တည်ဆောက်မှုသတင်းတွေနဲ့အတူ တုန်မီနယ်စပ်ကနေပြီး လာကြည့်ရမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ အရေးပေါ် အတွင်းစကားဖြစ်လို့ ပေါက်ကြားလို့မဖြစ်ဘူး”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

အန်းစီရီ လွန်စွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။

သို့သော် ...

သူသည် ဟန်မပျက် ၎င်း၏အခက်အခဲကို သွေးတိုးစမ်း၍

တင်ပြလိုက်၏။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဂျပန်ပြည်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အန္တယ်တော်လည်းဖြစ်၊ သိုင်းပညာအရာမှာ အလွန်ထူးချွန်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီမြို့မှာရှိနေတယ်၊ လူကြီးမင်းကို လာပြီး သတင်းပေးသူပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လူကြီးမင်းနဲ့အတူ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်”

အန်းစီရီ၏မျက်လုံးထဲတွင် ကျူးဝေဝေကို ထင်းခနဲ မြင်ယောင်လာသည်။

သွယ်နဲ့ သောဟန်ပန်ဖြင့် နူးညံ့သောမိန်းမသားဖြစ်သော်လည်း ဂျပန်ပြည်ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အားကိုးရဆုံး စိတ်ချရဆုံး သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပျဲမယ်လို့သာ သတင်းပို့လိုက်ပါ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချယ်ရီကျွန်းသား ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုဆို ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။
အန်းစီရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်

သည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ...
တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် ပြေး

လာကာ အန်းစီရီရှေ့တွင် တုန်ခန်ရပ်လိုက်၏။
“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အရေးကြီး ဖြစ်လာ

ရတာလဲ”
သူသည် ဝင်လာသူကို ဆီးကြို၍ ဟောကလိုက်၏။
“ခြံထဲမှာ စွန်ရဲသိုင်းသမားကြီးယုံစိမ်ကို ဘယ်သူလုပ်ကြ

သွားမှန်းမသိဘဲ သေဆုံးနေတာကို တွေ့ရပါတယ် သခင်ကြီး”
သူသည် မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်

မည်သည့်စကားမျှ မမေးနိုင်တော့ဘဲ အလွန်လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့်
ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ခြံဝင်းတစ်နေရာတွင်
များ စုရုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မကြာပါချေ။
ထိုနေရာသို့ အန်းစီရီ ရောက်လာသည်။

ဟုတ်သည်။
မြေပြင်ပေါ်တွင် တစောင်းလဲလျက် အသက်ပျောက်နေ

သော စွန်ရဲသိုင်းသမားယုံစိမ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
“ဒီအလောင်းကို ဘယ်အချိန်က တွေ့တာလဲ”

“အခုလေးတင်ပဲ၊ ဒီနေရာကို ကျုပ်လျှောက်လာရင်း တွေ့

လိုက်ရတာပဲ”
သံလက်သီးဝမ်းစွဲက ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ခြံထဲထိ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး လုပ်ကြံသွားတယ်ဆို

တော့ ...”
မျက်မှောင်ကို တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ပြည်းလေးစွာ ပြော

လိုက်သော အန်းစီရီကိုကြည့်ပြီး ...
“ကျုပ်လည်း အဲဒါကို မခံချင်တာပေါ့၊ ဒီလောက် လူတွေ

များပြီး ဝင်းတံခါးကြီးကိုလည်း သေသေချာချာ ပိတ်ထားလျက်မှ
အခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ အတော့်ကို ရှက်စရာကောင်းတဲ့စွဲပဲ”

ဤစကားသည် မှန်ကန်နေသဖြင့် အနီးစီရီမှာ ဘာမှပြန်
ပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“လူသတ်သမားရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုကော မမြင်လိုက်ကြ
ဘူးလား”

သူ၏လူများကိုလှည့်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မ... မမြင်လိုက်ပါဘူး သခင်ကြီး”

“မင်းတို့ ဘယ်မှာသွားအိပ်နေကြတာလဲ”

ဖြေဆိုသူကို ထပ်မံ၍ ဟိန်းဟောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူမှမအိပ်ကြသေးပါဘူး၊ စောစောကတင် ကျွန်
စကားပြောပြီး သူ ဒီဘက်ကိုထွက်လာတာပဲ၊ ကျွန်နားထဲမှာ ဒီဘက်
က တိုက်ခိုက်သံတွေ ကြားလိုက်ရသလိုရှိတာနဲ့ လာကြည့်တဲ့အခါ
ယုံစိမ့်ကို ဒီအတိုင်း သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေတာကို တွေ့ရတော့တာ”

အနီးစီရီသည် ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ ယုံစိမ့်အ
လောင်းကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်၏။

ရန်သူ၏စားချက်သည် ဘယ်ဘက်လက်ပြင်၌ စိုက်ဝင်သွား
ပြီး ရှေ့ဘက်ရင်အုံမှ ထိုးဖောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အနီးစီရီသည် မည်သည့်စကားကိုမျှမပြောတော့ဘဲ အိမ်
ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် လှမ်းလျှောက်ဝင်သွားတော့သည်။

ကျန်ရစ်သူများသည် ယုံစိမ့်၏အလောင်းကို သင့်တော်ရာ
တစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။

သံလက်သီးဝမ်းစွေနှင့်စာပေသမားကျွမ်းလုတို့သည် သူတို့
၏ရောင်းရင်းတစ်ယောက် ကျဆုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော
မျက်နှာများဖြင့် အလောင်းမြှုပ်နှံရာကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အချိန်သည် သန်းခေါင်ယံကိုကျော်လွန်နေပေပြီ။

ညဉ့်သည် ကွယ်ပျောက်သောနေ့ကို ရှာဖွေရန် အရုဏ်ဦးဆီ
သို့ အပြေးသွားလျက် ရှိ၏။

တစ်ချိန်သောအခါတွင် ဖုံးကွယ်မှုတရားခံသည် မှန်ကန်မှု
ခင်ခွင်၏ဖမ်းဆီးထွေးဝိုက်မှုကို ခံရမည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၄)

ဈာန်ရိက္ခန်းမှတစ်ဆင့်

ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပါးလျားလှသော လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“မတော်လို့ပါခင်ဗျာ”

စစ်ခန်းသည် ရည်စွန့်စွာတောင်းပန်ရင်းမှ ဆိုင်တွင်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ့ခြေလှမ်းသည် အတွင်းသို့ မရောက်ဘဲ မြောက်လက်စကြီးနှင့် နောက်သို့ ယိုင်လျက်ပါသွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တုံ့ခနဲ အဆွဲခံလိုက်သည်။

“ဟာ”

နှုတ်မှလည်း ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်က ကျေနပ်ပြီလို့ မပြောသေးဘဲ ဒီအတိုင်း အထဲဝင်သွားလို့ရမလား”

နောက်မှ တုံ့ဆွဲလိုက်သူက မချေငံသောစကားဖြင့် ပြောထားချေ၏။

စစ်ခန်း၏စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မမျှော်တင့်သောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ ... ညီမ”

မှန်သည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အသွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ခန်းနိုင်နိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့ဩမှု ဖြစ်သွားရသည်။

“အစ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပြုံးစစမျက်နှာဖြင့် စစ်ခန်းကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ညီမရော ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူမ၏အမေးကို မဖြေဘဲ ပြန်လည်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“စားသောက်ဆိုင်ကို လာတာ ... စားဖို့အတွက်ပဲဠေ”

“ဒီလိုဆို ... စားပြီးပြီလား”

သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“အင်း ... အခုပဲ စားပြီးတယ်”

တစ်ဖန် ...

စစ်ခန်းကိုကြည့်လျက် ...

“အစ်ကိုက ခုမှစားဖို့လာတာ မဟုတ်လား၊ ကဲလား ...”

ကျွေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်

လိုက်၏။

ဆိုင်ထဲ၌ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်

ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် စားသောက်စရာများကို မှာလိုက်၏။

သူမသည် စစ်ခန်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကို ... ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေသလဲ”

“ဘယ်ကိုမှ လျှောက်မသွားပါဘူး၊ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေပါ

တယ်”

“ဟို ... အစ်မကျားဝေဝေတို့ မောင်နှမရော ပါမလာဘူး

လား”

“သူတို့ ခရီးသွားကြတယ်၊ မနေ့က ပြန်လာပြီးကတည်းက

ဘစ်ခါတည်း ဆက်သွားကြတာပဲ၊ အစ်ကိုသာ နေခဲ့တာပါ”

မကြာမီမှာပင် ...

စားစရာများကို အငွေတထောင်ထောင်ဖြင့် လင်ဗန်းပေါ်

တွင် တင်၍ယူလာသော စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်တွင်

စားစရာများကို စီစီရီရီချပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စစ်ခန်းက စားစရာများကို အားပါးတရစားနေ

လိုက်လေသည်။

“အခု ညီမမြို့ထဲ ထွက်လာတာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အစ်ကိုရဲ့”

သူမသည် နံဘေးမှ စားပွဲထိုးများကို အကဲခတ်ရင်း ခပ်တို

ပြောလိုက်၏။

စစ်ခန်း ဘာမျှမပြောဘဲ နားစွင့်နေ၏။

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ အစ်ကိုသိလား”

သူမ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ စစ်ခန်း ခေါင်းခါပြီး ...

“ဟင့်အင်း ... ညီမပြောမှ သိမှာပေါ့”

သူမက တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့် ...

“မနေ့ညတုန်းက ခြံထဲမှာ စွန်ရဲသိုင်းသမားကြီး ယုံစိမ် လှင့်

ကြိမ်လိုက်ရတယ်”

သူမ၏စကားက သူ့အား မျက်လုံးပြူးသွားစေ၏။

“ဟင်”

စစ်ခန်းက ပျာပျာသလဲ အမူအရာဖြင့် ...

“ဘယ်သူက အခု လုပ်ကြံသွားတာလဲ”

သူမ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“တရားခံကို အခုထိ မသိရသေးဘူး”

စစ်ခန်းသည် သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဆို ညက ခြံထဲမှာ တော်တော်ယောက်ယက်ခတ်သွား

မှာပေါ့”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေဆိုတာ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ညက တစ်ည

လုံး မအိပ်ပါဘူး”

စစ်ခန်း စကားဆက်လိုက်၏။

“ဟို ... သံလက်သီးဝမ်းခွေနဲ့ စာပေသမားကျွမ်းလုရော

ဘာပြောကြသေးသလဲ”

သူမက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ...

“သူတို့က ဘယ်ကျေနပ်ကြမလဲ”

စစ်ခန်းသည် သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဖြင့် ... ညီမက ခြံ့ထဲကို လာပြီးတော့”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ..

“ဟုတ်တယ်၊ တရားခံရဲ့ သတင်းအစအနကို ထောက်ထား”

နဲ့ပဲပေါ့”

စစ်ခန်းက စားသောက်သည့်ကိစ္စကို နောက်ဆုံး အစသတ်

လိုက်၏။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်ပြီး ထိုဆိုင်တွင်းမှ သူမနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းမသို့ရောက်သောအခါ ...

“ကဲ ညီမ အစ်ကိုသွားတော့မယ်နော်”

အန်းနိုင်နိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ညီမလည်း သွားစရာရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောကာ အသီးသီး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ ခြံစည်းရိုးနေရာတိုင်းတွင် ယခင်ရှိရင်းစွဲ အစောင့်အရှောက်များထက် နှစ်ဆမျှ ပို၍ချထားသည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်၏အလယ်ရှိ စားပွဲတွင် အန်းစီရီအပါအဝင် လူလေးယောက်နေကြ၏။

သူတို့မှာ စားပွဲ၏ထိပ်တွင်ရှိသော အန်းစီရီ၏နံဘေးတွင်

သမီးဖြစ်သူ အန်းနိုင်နိုင်းက ထိုင်လျက်ရှိ၏။

အန်းနိုင်နိုင်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် သံလက်သီးစမ်း

ဈေနှင့် စာပေသမားကျွမ်းလုတို့ ထိုင်နေကြ၏။

အန်းနိုင်နိုင်း၏နံဘေးခုံမှာ လွတ်လျက်ရှိသည်။

ယင်းခုံနေရာ၏ပိုင်ရှင်သည် ယမန်နေ့ညက ဒေဆုံးသွားသော သိုင်းသမားပုဂံစိမ်၏နေရာပင်ဖြစ်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများအပြင် အကောင်းစားအရက်အိုးကို တင်ဆောင်ထားသည်။

သို့သော် ဤစားသောက်ဖွယ်ရာများတို့ကို မည်သူမျှ တို့ထိ နှိင်း မရှိကြချေ။

ဤစားသောက်ဖွယ်ရာများ စားလိုကြသည့် စိတ်ထက် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို သူတို့၏အတွင်းစိတ်များတွင် သိရှိခံစားနေကြ၏။

“ကဲ ... အစောင့်အရှောက်တွေကိုလည်း ပိုပြီး တိုးချထားပါ။ ဘာမှစိုးရိမ်သောက ရောက်မနေကြပါနဲ့၊ စားစရာရှိတာ မြန်မြန် ချက်ကိုင် သုံးဆောင်ကြပါ။”

စားပွဲထိပ်တွင်ထိုင်နေသော အန်းစီရီသည် ပြောဆိုပြီး သူ့ ရှေ့၌ရှိသည့် နှင်းဆီပန်းတံဆိပ် ကပ်ထားသော ... ကောင်း... အရက်အိုးကြီးကို မယူ၍ မော့ချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နေသော စားပွဲခန်းစားမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အန်းစီရီ၏ ကြည့်လိုက် ...

သူတို့ရှေ့မှ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို စားလိုက် ...

အရက်အိုးများကို မော့လိုက်နှင့် တစ်ခဏအတွင်း ... သောက်ပွဲလေးသည် စည်ကားလာခဲ့၏။

“သမီး ... ဒီကနေ့ မြို့ထဲသွားတာ ဘာများထူးခြားခဲ့သလဲ” ဖခင်ဖြစ်သူ၏အမေးကြောင့် တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စား...

သည်ပင် တန်ခဲဖြစ်သွား၏။

သူမသည် ရင်ထိတ်သွား၏။

အမှန်မှာ ...

သူမသည် ယနေ့နေ့ခင်း မည်သည့်နေရာကိုမှ သွားရော... ထောက်လှမ်းခြင်းမရှိဘဲ စစ်ခန်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်တွင် စကားပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ...

သူမသည် ဖခင်ရှိနေ၍သာ ဟန်မပျက် ဝင်ရောက်စားသောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ...

သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အမေးကောင်းကို ဟန်မပျက် ဖြေလိုက်၏။

“ဘာမှတော့ သိပ်ထူးခြားမှုမတွေ့ပါဘူး၊ လူသတ်သမား ဘာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေတဲ့လူကလည်း ဖြစ်တယ်၊ နောက် သူက သာ ကျွန်မတို့ကို သိပြီး ကျွန်မတို့က သူ့ကို သိရတာ မဟုတ်တော့ ဝိုင်းပြီး ရှာရကော်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လမ်းဆုံးရင် ရှာတွေ့မှာပါ”

အန်းနိုင်နိုင်၏ချွန်ကျလက်ကျ စကားကြောင့် အန်းစီရီမှ အစ သံလက်သီးဝမ်းရွေနှင့်စာပေသမား ကျွမ်းလုတို့ပါ ခေါင်းကို အဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ထောက်ခံနေမိကြလေသည်။

“ကဲ ... ရောင်းရင်းတို့ကရော ဘာများထူးသေးလဲ”

အန်းစီရီက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

သံလက်သီးဝမ်းစွေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးလျှင်

“ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှမထူးခြားလှပါဘူး၊ တူမလေးငြော
သွားတဲ့ စကားအတိုင်းပါ။ ရန်သူကသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေ
ကိုယ်က ရန်သူကို မသိရတော့ စုံစမ်းနေရတယ်။ အရာထင်မှာတော့
မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

သူ တွေးတွေးဆဆပင် ပြော၏။

ကျွမ်းလှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... ဒီတော့ ဒီတရားခံကို အတင်းလိုက်ရှာ
လို့ အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းရုံပဲ ရှိမယ်။ တိုကုဆောက်စွ မဖြစ်မခင်
ကျုပ်တို့ ဒီခြံထဲမှာပဲ လုံလုံမြုံခြုံ စောင့်ကြည့်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

ကျွမ်းလှက သူ၏နိဗ္ဗာန်ချက်ကို ဆက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

သံလက်သီးဝမ်းစွေကခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ကောင်းတယ်။ အခုလို ခြံစည်းရိုးရဲ နေ
တိုင်းမှာ လုံခြုံရေးအနေနဲ့ အဖွဲ့လိုက် နေရာချထားပြီးပြီ။ ဒီရန်သူ
ကြောက်စရာ မလိုဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန်းစီရီသည် ထိုလူတို့၏စကားများကို စဉ်းစားဝေဖန်ရင်း
သူ၏မှတ်ဆိတ်မွေး မတို့မရှည်တို့ကို သပ်လျက် ငြိမ်နေသည်။

“ဒါထက် ကျုပ်တစ်ခု မေးပါရစေ ဆရာကြီး”

သံလက်သီးဝမ်းစွေက အန်းစီရီကို စကားပလ္လင်ခံလိုက်
သည်။

“မေးပါ။ ဖြေသင့်ရင် ဖြေပျဲမယ်”

အန်းစီရီက ငြင်းချက်နှင့် ခွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟိုလေ ... တိုကုဆောက်စွဟာ ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့ မသိရဘူး
လား”

သံလက်သီး၏မေးခွန်းကို အန်းနိုင်နိုင်နှင့်ကျွမ်းလှတို့ကပါ
စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

အားလုံးသည် အန်းစီရီ၏ပြန်လည်ဖြေကြားမည့်စကားသံ

တို့ နားစွင့်လျက် ရှိသည်။

“အဟမ်း”

အန်းစီရီသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စမှာ ဂျပန်ဘုရင် မင်းမြတ်ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုဆိုင်ရာ အထူးလျှို့ဝှက်တမန်တော်ပဲ။ ဒီ... ကုဆောင်ဆိုတာ ဒီထောက်လှမ်းရေးတမန်တော်ရဲ့ အမည်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ကျွမ်းလုက ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်၏။

အန်းစီရီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဒီတော့ ... အခုလို တိုကုဆောင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လူပြောင် လူလွဲလုပ်ပြီး လူစားလဲလာနိုင်တယ်လေ။ ဒီတော့ ... ခုလို ကိုယ့်သူ ဟုတ်၊မဟုတ် ... ဇွယ်ရီကျွန်းသားထောက်လှမ်းရေးတမန်တော် ဟုတ်၊မဟုတ် စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါမှာ အမှတ်အသားပစ္စည်းတစ်ခု ပါရမယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီပစ္စည်းဟာ ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာ ကျုပ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ အသိပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိကြပါနဲ့ -

တကယ်လို့ ဒီစကားဟာ ပေါက်ကြားသွားပြီး အပြင်လူတစ် ယောက်က ကျုပ်ဆီကို ဇွယ်ရီကျွန်းသားတမန်တော်တစ်ဦးလို ဟန် ဆောင်ပြီး ရောက်လာခဲ့ရင် သူ့ကိုလည်း ကျုပ် မမြင်ဖူးတော့ ... ဒီပစ္စည်းကို သုံးပြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အန်းစီရီ၏ဆီလျော်သော အကြောင်းပြချက်ကြောင့် အား လုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားကြ၏။

“ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စအောင်မြင်ရေးမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းနှီးရမယ့် အကျိုးအမြတ်က ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထား သလဲ”

ကျွမ်းလုက မေးလိုက်ပြန်၏။

အန်းစီရီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဒါကို ဂျပန်တပ်မှူးကြီးဆီကနေတစ်ဆင့် ဂျပန်မင်းမြတ် ဆီကို တင်ပြပေးပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဒီကိစ္စအတွက် လျှို့ဝှက်တစ်သိန်းစီပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“လျှို့ဝှက်တစ်သိန်း ဟုတ်လား”

စာပေသမား ကျွမ်းလုက လျှို့ဝှက်တစ်သိန်းဆိုသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေ ၏။

“လျှို့ဝှက်တစ်သိန်း ဟုတ်လား”

သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အန်းစီရီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လျှံငွေတစ်သိန်းပါ။ ရွှေဆိုရင်လည်း ငွေဆိုရင်လည်း ငွေ၊ တန်ဖိုးညီမျှတဲ့ရွှေငွေတွေကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ သိထားပါတယ်”

သံလက်သီးဝမ်းစွေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါပေမဲ့ ... တင်ပြပေးပါ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်ကိစ္စကို တင် ပေးမှာလဲ”

ဟု ကြားဖြစ်စင်မေးလိုက်၏။

“တယ်လည်း လောဘကြီးရန်ကော” ဟူသော မျက်လုံးအောက် ဖြင့် သံလက်သီးဝမ်းစွေကိုကြည့်ရင်း ...

“တကယ်လို့ ဂျပန်တွေရဲ့စစ်ပွဲဟာ အောင်မြင်ပြီး ဒီနယ်တွေ သိမ်းပိုက်တဲ့အခါ မြို့စားနယ်စားတွေရဲ့ တာဝန်ပေးအပ်ချီးမြှင့် နေရာမှာ ရာထူးတစ်နေရာရာအတွက်ကို ပြောတာပါလေ”

အန်းစီရီက ပြောပြလိုက်၏။

တစ်ချိန်လုံး နံဘေး၌ ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ထိုင်ပြီး နှုတ် ထောင်နေသော အန်းနိုင်နိုင်းမှာ ‘ဝါး’ခနဲ တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီး

သူတို့စကားများကို စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ...

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ... သမီးအိပ်ခန်းကို ပြန်ပါရစေတော့၊ ဒီကနေ ခရီးနည်းနည်းပန်းသွားလို့ပါ”

သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူကိုလှည့်၍ တောင်းပန်စကားနှင့် ခွင့် ပန်လိုက်၏။

အန်းစီရီက အသာအယာပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပေးလိုက် သောအခါ နေရာမှအသာထ၍ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။ အန်းစီရီက သမီးဖြစ်သူ ထွက်ခွာသွားသောအခါ

“ကဲ ... ဖိတ်ခွေတို့၊ ဖိတ်ခွေတို့ရဲ့သဘောထားဟာ ဒီလုပ် သုံးကို ဆက်ပြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ထဲက သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးကြပြီ သား”

ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော အန်းစီရီ၏စကား အကြောင့် သံလက်သီးဝမ်းစွေနှင့် စာပေသမား ကျွမ်းလုတို့နှစ်ယောက် သိတ်လန့်တကြားဖြင့် အန်းစီရီကိုကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

၅၀ ❖ မိုးထွန်းသူ

“ဘယ်လိုအစီအစဉ်များရှိလို့ ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ အစီရီ”

ကျွမ်းလုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အန်းစီရီမှာ သူ၏အတွင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသော သဘောထားကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေသကဲ့သို့ ဝမ်းစွေနှင့်ကွဲတို့မှာလည်း အန်းစီရီ၏ပြန်လည်ဖြေဆိုသည့်အသံကို နားစွင့်နေ၏။

အန်းစီရီသည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေသော သူ၏သဘောထားမည်သို့ပြောဆိုရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးပြောမယ့်စကားကိုသာ ပြောခမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်က သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပါ။ ဘာမဆို ဆိုးလည်းအထူးကောင်းလည်း အတူတူ မျှဝေခံစားကြရမယ့်လူတွေပါ”

အန်းစီရီ တွေဝေနေသောအဖြစ်ကို သိသဖြင့် ဝမ်းစွေဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းလောကထဲကို ဝင်လာကတည်းက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကူညီစောင့်ရှောက်တာပါ။ ဘာမဆို ယုံကြည်စေချင်တယ်”

ကျွမ်းလုကလည်း အားတက်သရော ပြောဆိုလိုက်သည်။
အန်းစီရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်က ခေါင်းဆောင်နေရာယူထားရတာဆိုတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုဖြစ်မြောက်အောင်မြင်မှု၊ ကျဆုံးမှုတွေဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ မူတယ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ...”

သူ၏စကားက တစ်ဝက်နှင့် ရပ်သွားပြန်၏။

ဝမ်းစွေနှင့်ကျွမ်းလုတို့သည် အန်းစီရီ၏ဆက်မည့်စကားကို မိမိတို့စိတ်ကူးဖြင့် မိမိတို့ပုံဖော်တွေးတောနေကြ၏။

အမှန်မှာ အန်းစီရီသည် သိုင်းလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်စဉ်မှာပင် ဤဝမ်းစွေ၊ ကျွမ်းလုနှင့်သေဆုံးသွားခဲ့သော ယုံစိမိတို့မှာ အထူးချစ်ခင်လှသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။

စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခဏမျှသာ စိတ်ဆိုးတတ်ကြပြီး မကြာမီ ပြန်လည်သင့်မြတ်တတ်ကြ၏။

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်ကြ၏။

ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း အန်းစီရီမှာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို ဆက်တိုက်လုပ်ရှားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကာ ယခုပြန်လည်

ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏မိတ်ဆွေရင်းချာများဖြစ်ကြသော ဇိတ်ဆွေသုံးဦးစလုံး စည်းရုံးခေါ်ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်မှာ ...

ယခင် အန်းစီရီသည် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့စဉ်ကာလကမူ ဝမ်းစွေ၊ ယုံစိမ်နှင့် ကျွမ်းလုတို့မှာ အန်းစီရီကိုလည်း အခင်မင်မပျက် ခင်မင်ခဲ့ကြ၏။

သူ၏ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းလည်း နေ့နောင်ယုက်ဝေဖန်ခြင်းလည်းမပြုဘဲ သီးသန့်နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ဆယ်နှစ်ကျော်ကွယ်ပျောက်နေသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ပြန်၍တွေ့ဆုံရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အန်းစီရီ၏နောက်ဆုံး ဤတစ်ကြိမ်သာ ကူညီပါဟု တောင်းပန်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ယခုကဲ့သို့ တိုင်းပြည်အား ရောင်းစားမည့်ကိစ္စရပ်မျိုးထဲ၌ ပါဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တကယ်တွင် ...

သူ၏ရင်ထဲ၌ရှိသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားကောင်းစိတ်များသည် မီးခဲပြာဖုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဝမ်းစွေသည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာသူငယ်ချင်း ... မင်းနဲ့ငါဆိုတဲ့ ဟိုတုန်းက အခေါ်အဝေါ်မျိုးနဲ့ပဲ ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ ဟုတ်လား”

ဝမ်းစွေ၏ပြုံးရွှင်စွာ ပြောဆိုလိုက်သောစကားကို နားထောင်ရင်း အန်းစီရီသည် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးကြည်နူးသွားမိ၏။

သူသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ အခု ... တို့မှာက လုပ်ငန်းကိစ္စပုံစံနဲ့ ဆရာကြီး၊ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေက စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်ပါဘူး”

အန်းစီရီ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကျွမ်းလုမှာ ...

“ဟား ဟား ဟား ... ကောင်းတယ်ပေ့ ကောင်းတယ်၊ ငါ လည်း သိတ်ကြိုက်တယ်”

ဟု သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝမ်းစွေက အန်းစီရီအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... အခု မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ရမှာ

ဝန်လေးနေတယ် မဟုတ်လား”

တုံတိုးကြီးမေးချလိုက်သော ဝမ်းစွေ၏စကားကြောင့် အနီးစီရီမှာ တုန်လှုပ်သွားရ၏။ အနီးစီရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ ... ငါ”

ဝမ်းစွေသည် အားပေးနှစ်သိမ့်သောအပြုံးဖြင့် ...

“မင်းမှာ တစ်ချိန်တုန်းက ... ဘယ်လိုပဲ မကောင်းမှုတွေ

လုပ်လာလား၊ လူတွေကိုပဲ သတ်လာလား တုန်လှုပ်မှုမရှိခဲ့ဘူး ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးကြား မင်းရှောင်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတိုင်းပြည် နဲ့လူမျိုးကို ရောင်းစားရတော့မယ့်ကိစ္စမျိုးကိုတော့ လက်တွန့် နေမိတယ် မဟုတ်လား”

အနီးစီရီသည် ဝမ်းစွေ၏စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ အတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေကို မကြောက်ဘူး။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ သတ္တိရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်အသက်ကို မပြောနဲ့ ရာနဲ့ချီပြီး သတ်ခဲ့တဲ့ အဆင့်အထိ ငါ လက်မရွံ့ခဲ့ဘူး၊ ဒါတွေကို ငါ အပိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့သိတယ်”

ကျွမ်းလုက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်သည်။

“အေး ... အခု ငါဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ တိုက်ဆာနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြောက်နေတယ်၊ ရင်လေးနေတယ်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မသန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ မင်းတို့ကို ခေါ်ထားပြီး ငါ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပြောဆိုမိခဲ့တာပဲ”

အနီးစီရီသည် ရင်ထဲ၌ ကျိတ်ခဲထားသမျှကို ဖွင့်အံ့၍ သွန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး ... အဲဒါဟာ မကောင်းမှုဆိုတဲ့ အရိပ်မည်းရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မင်းစိတ်တွေ မူမမှန်တဲ့ ကြောက်သွေးဟေ့ဝင်လာတာပေါ့” ကျွမ်းလုကလည်း ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အနီးစီရီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက် ငါ စဉ်းစားမိကယ်၊ ဒါမှာ သမီးလေးကစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ မင်းတို့လို လွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တကယ်လို့ ငါဟာ အခုနေများ သေဆုံးသွားရင် တိုင်းပြည် သစ္စာဖောက်၊ အသားထဲကထွက်တဲ့ လောက်ကောင်ရဲ့ သမီးချိုပြီး ငါ့သမီးလေးဟာ သိုင်းလောကမှာရော လူ့လောကထဲမှာပါ မျက်နှာ

မဖော်ခုံအောင် ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို ငါ သတိထားမိပြီး စိုးရိမ်လာတယ်”

အန်းစီရီ၏ကြေကွဲဝမ်းနည်းဟန် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသော စကားရပ်တို့သည် နဂိုက စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ရိုးသားခဲ့သော ဝမ်းစွေနှင့်ကျွမ်းလူတို့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်

ကျွမ်းလူသည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ ဘာမှလည်း အပြစ်မရှိဘဲ အလွန်နုနယ်တဲ့ တူမလေးအန်းနိုင်းနိုင်းမှာ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုအရိပ်အမည်းကြီးကြောင့် တစ်သက်လုံး လူ့လောကထဲမှာ မျက်နှာမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားစေမယ့်ကိစ္စကိုတော့ ငါတို့ သိပ်စိုးရိမ်မိတယ်”

တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းစွေသည် အန်းစီရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းရဲ့ စနီးဟာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးကို မွေးပြီးကာစ သွေးနုနုမှာ သူ့မျက်စိရှေ့ ချင်းအော်တောင်တန်းက လူစုနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြရင်း ငါ့လက်ချက်နဲ့ လူအတော်များများ သေဆုံးကုန်တယ်၊ ဒါတွေကို တွေ့လိုက်ပြီး သွေးနုနုမို့ သွေးပျက်သွားတာကနေ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတာပဲ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ရှင်းပြလိုက်သော သူ၏စကားသံမှာ တုန်ယင်နေ၏။

အတန်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အားလုံး ငိုငိုသွား၏။

“ကဲ ... ဒီတော့ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးနေလို့ မပြီးဘူး၊ ခင်း ... ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲ၊ ငါလည်း ငါတိုင်းပြည် ငါ့လူမျိုးထက် ဥပန်တွေဆီကရမယ့် လျှံငွေတစ်သိန်းမပြောနဲ့ ဆယ်သိန်းတောင် မမက်တော့ဘူး၊ မင်းကသာ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပါ”

ဝမ်းစွေ ရဲဝံ့စွာ စကားဖြင့် အားပေးလိုက်၏။

ကျွမ်းလူကလည်း ခေတနာခံလိုက်၏။

၅၈ ❖ နိုးထောင်သူ

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းယုံစိမ် သေဆုံးတည်းက စိတ်ဓာတ်ကုန်နေတာ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ လက်ရှိအုပ်ချုပ်သူ လက်ရှိ ငါတို့ဖခင် တိုင်းပြည်ဟာ တူညီမှုတတ် အခွင့်အရေးတွေ ပေးထားလို့ သူများထက်ပိုပြီး အခွင့်ထူးရချင်တဲ့ လောဘစိတ်ကြောင့် ကျော်သူ တိုင်းတစ်ပါးသားတွေကို ငါ ရောင်စားဖို့ ကြံမိတယ်။

တကယ်တော့ ... ငါတို့တိုင်းပြည်ကို ဒီကောင်တွေ လာရင် ငါတို့တော့ လက်သပ်မွေး၊ လိုတာပေးပြီး ကျန်တဲ့ ပြည်ပြည်သားတွေကို ကျွန်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ။

အားလုံးသည် သူ၏စကားကို စူးစိုက်စွာ နားထောင်နေသည်။

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“ငါတစ်ယောက်တည်း ကောင်းစားရုံ ကောင်းစားပြီး တိုင်းပြည်လုံး ကျွန်တော်ခင်းရမယ့် အဖြစ်ကို ငါ ဆက်၍ မလုပ်တော့ဘူး”

ချယ်ရီကျွန်းမှ စားသမား (၃-အုပ်သိမ်း) ❖ ၅၉

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကျွမ်းလုက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ...

“ကောင်းလိုက်တဲ့စကားကွာ၊ သူငယ်ချင်းရယ် ငါတို့လည်း ဝုဏ်ယူပါတယ်”

ဝမ်းရွေက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ...

“ဒါဖြင့် ... တို့အစီအစဉ် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

သူ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ပြီး ...

“ချယ်ရီကျွန်းကိုယ်စားလှယ်တွေရဲ့ သတင်းကို သက်ဆိုင်ရာ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့တွေထံ သတင်းပေးပြီး စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတွေကို အကြောင်းကြားခိုင်းမယ်၊ အခု ဂျပန်တွေ အလုံးအရင်းနဲ့ တပ်ဖျောက်ပြီး ကန်တန်မြို့မှာ စခန်းချနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဆီ သတင်းပို့ပြီး သူတို့ရဲ့ စစ်ဦးစီးကို မျိုးပစ်ရမယ်၊ တို့ အခုနေတဲ့ စန်ကျန်းမြို့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရောက်နိုင်သေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုစီရိုင်တစ်ခုလုံး ကြားခံနေတာကိုး”

ဟု အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်၊ စစ်ဦးကျိုးသွားရင် ဒီကောင်တွေအနေနဲ့

လန့်သွားမှာပဲ။ အဲဒီမှာ တို့ဘက်ကနေ စီးတိုက်ပေးလိုက်ရင် ပြေးထွက်သွားမှာပဲ”

ထို့နောက် ...

ဝမ်းစွေ အားတက်သရောပြောလိုက်၏။

အန်းစီရီ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ဒီသတင်းကိုပေးတဲ့ဟာ

ဂျပန်တွေဘက်က လွတ်ထားတဲ့ တိုကုဆာ ဒီကိုရောက်အောင် အချိန်မှာ သွားပြီး သတင်းပို့ရင် ပိုကောင်းမယ်။ သူ့ကိုပါ တို့ထံတည်း ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

ကျွမ်းလု ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအကြံပိုကောင်းတယ်”

ဝမ်းစွေ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“လောလောဆယ်တော့ ဒီကိုယ်စားလှယ်ကို မသိရတာ ဆိုးတယ်”

တော့ ဆိုးတယ်”

တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြော၏။

သူက ကျွမ်းလုနှင့်ဝမ်းစွေကို တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ငါ့ကို ကြိုတင်ပြီး သူ့လာမယ့်အကြောင်း သတင်းပို့ထားတဲ့ လူက ကျူးဝေဝေပဲ။ သူဟာ ချယ်ရီကျွန်းရဲ့ တပ်သားတစ်ဦးလို့ ကျုပ် သတင်းကြားထားတယ်”

သူ သိထားသမျှကို ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းစွေက ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြပြန်၏။

“ဒါကတော့ တိုကုဆာက အမှတ်အသားပစ္စည်းဖော်ပြနိုင်မှ ဟုတ်မဟုတ် သိရတော့မှာပဲ။ သူတို့မောင်နှမဟာ အခုလောလော ဆယ်မှာတော့ ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်မရောက် ခင်မှာတော့ ဘယ်မှာမှ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်းစီရီက ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သမ်းလျှောက်နေ၏။

ကျွမ်းလုက အရက်အိုးထဲမှ အရက်များကို အကုန်မော့ချ ခုနီး အသားတုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူ၍ စားနေလိုက်လေသည်။

အခန်းထဲတွင် ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးတိုင်များ မှာ အချို့ငြိမ်းကုန်သဖြင့် စောစောကလောက် လင်းထိန်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ လောလောဆယ်မှာ မင်းရင်ထဲမှာပဲ ထားပါ။ တူမလေး အနီးနိုင်းနိုင်းကိုတောင် ဖွင့်မပြောပါနဲ့။ သူက လေးသာသာ ရှိသေးတော့ စကားပြုသွားရင် တို့အကြံအစည် ဖူး သွားနိုင်တယ်”

ကျွမ်းလုက အနီးစီရီကို သတိပေးလိုက်၏။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“စိတ်ချပါ။ ငါ့ဘက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မပေါက်ကြားနိုင်ဘဲ

ဘူး”

ဝမ်းစွေကလည်း ကတိခံလိုက်၏။

“တို့ဘက်ကလည်း စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါတို့အသင်္ဘာ

နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်ပျံ့မယ်”

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

အတန်ကြာမှ ...

အနီးစီရီက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဝေကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... ဒီညတော့ အခြေအနေကောင်းမှာပါ။ လူသင်္ဘာ

ကောင်မပြောနဲ့ ခြံထဲကို ပုရွက်ဆိတ်တတောင် ဝင်လို့မရပါဘူး။ စိတ်

ချလက်ချ အနားယူကြပေတော့၊ ငါလည်း အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ကဲ ... ကောင်းပြီလေ”

ကျွမ်းလု ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ပြီးမှ ...

သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျှန်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တို့ အောင်မြင်ရမယ်”

ပြိုင်တူ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း မိမိတို့

၏အိပ်ခန်းအသီးသီးသို့ လှည့်ထွက်သွားလိုက်ကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးခြင်း

ဝမ်းစွေ၏အိပ်ခန်းနှင့်ကျွမ်းလုတို့၏အိပ်ခန်းသည် အိမ်ကြီး၏အရှေ့ဘက်အဆောင်တွင် ရှိ၏။

အန်းစိရီ၏အိပ်ခန်းသည် တောင်ဘက်အဆောင်တွင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီး၏ညှော်ခန်းကို ဗဟိုပြု၍ အိပ်ခန်းအသီးသီးကို ခွဲစည်းထားသည်။

အပေါ်တည့်တည့်မှကြည့်လျှင် နာရီပုံစံကြီးဖြစ်၏။

အရှေ့ဘက်ဆောင်သို့ ကူးခဲ့ပြီး ပထမဆုံး အခန်းသည် ကျွမ်းလု၏အခန်းဖြစ်၏။

တံခါးကိုဖွင့်လျက် အတွင်းသို့ဝင်ကာနီး ...

“သူငယ်ချင်း ... ဒီညဟာ တို့အတွက် မင်္ဂလာညဖြစ်ပါစေ”
“မင်္ဂလာပါပဲဗျာ”

ကျွမ်းလု၏နှုတ်ဆက်မှုကို ဝမ်းစွေက ပြန်ဖြေရင်း တံခါးပိတ်သွားသော ကျွမ်းလုကိုကြည့်ပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်သည် ထိန်လင်းသော မီးရောင်ကြောင့် လင်းထိန်စွာ မြင်နေရသည်။

မကြာမီမှာပင် ...သူ၏အိပ်ခန်းတံခါးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဖြစ်သည့်ပြင် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ မည်းမှောင်နေသည်။

အပြင်စကြိုလမ်းမှ မီးရောင်အနည်းငယ်သာ ဖွင့်လိုက်သည့် တံခါးမှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ အနည်းငယ် တိုးဝင်နေသည်မှအပ သဲကွဲစွာ မမြင်ရချေ။

ဝမ်းစွေသည် မှောင်ထဲ၌ စားပွဲရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ မီးခတ်နှင့်ဝှမ်းစကိုယူ၍ မီးခတ်လိုက်၏။

ဝမ်းစကို မီးစွဲသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နံဘေးရှိ မီးအိမ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။

အဝါရောင်မီးအိမ်ငယ်လေးကြောင့် အခန်းတွင်းဝယ် လင်းထိန်ကြည်လင်သော အလင်းရောင်က ဖြာကျလာပြီး အခန်းတွင်းပစ္စည်းများကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်လာရတော့သည်။

ပစ္စည်းများသည် နဂိုရှိရင်းစွဲအတိုင်း ခုတင်သည် ခုတင်နေရာ၊ စားပွဲသည် စားပွဲနေရာ၊ ခွေးခြေသည် ခွေးခြေနေရာနှင့် နေရာနှင့်သူ အသီးသီး လက်ရာမယွင်း ရှိနေလေတော့သည်။

ဝမ်းစွေသည် အခန်းတွင်းသို့ အကဲခတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ၏နံဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာ၍ တံခါးမင်းတုန်းက သေချာစစ်ဆေးလိုက်၏။

စိတ်ချရသော အနေအထားကို တွေ့မှပင် ခုတင်ဆွဲအဝတ်ထုပ်ကလေးကို ဘေးသို့ ဖယ်လိုက်ရင်းမှ လှဲချလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လျောင်းလိုက်သောအခါ အကြောအချဉ်တို့သည် ပြေလျော့၍ အတွင်းမှာပင် မျက်လုံးများ မှေးကျလာလေတော့၏။

လိုစဉ်မှာပင် ...

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ထူးခြားသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဝမ်းစွေမှာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

သို့သော် ...

အပြင်ဘက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်ဖြေဆိုသံကိုမှ မကြားရပါချေ။

ထို့ကြောင့် ...

“ဟိတ် ... ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေကွာ”

ဟု ထပ်မံ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

မည်သည့်ဖြေဆိုသံကိုမှ မကြားရသောအခါ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး တံခါးဝသို့ ဖြည်းလေးစွာ တိုးကပ်လာပြီး တံခါးရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူသည် အံ့အားသင့်သွား၏။

အခန်းရှေ့ နံရံပေါ်တွင် တိုကုဆာဟူသော စာလုံးသုံးလုံးကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။

သေချာကြည့်မိသောအခါ ယင်းစာလုံးသုံးလုံးသည် သေချာများဖြင့် ရေးသားထားသော စာလုံးတို့ဖြစ်ကြ၏။

သူသည် ထိန်လင်းနေသည့် စင်္ကြံတစ်လျှောက် ကျိုးကန်တောင်းမှောက်ကြည့်မိ၏။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်မျှပင် မတွေ့ပါ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရှင်းနေသည်။

ချက်ချင်းပင် ...

သူ့အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွမ်းလုအခန်းသို့ သွားရောက်ပြောကြားရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် စောစောက သူ သင်္ဃာမထားမိခဲ့သော အမိုးမျက်နှာကြက်ပေါ်မှ အရိပ်တစ်ခုသည် သူ့နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်ကို သတိထားမိသည်တည်း။

ရုတ်တရက် နောက်ပြန်ဖြင့် ကန်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး”

ခြေသည် လေကိုသာ ကန်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့လှည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်

သော်လည်း နောက်ကျသွားလေ၏။

“အင့်”

ဟူသော ညည်းသံနှင့်အတူ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ပြင်ထဲသို့ ချွန်ထကသော ဓားတစ်ချောင်း ဝင်လာသည်ကိုသာ သိလိုက်ရသည်။

ဝမ်းစွေ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး ပြိုလဲကျသွားလေတော့သည်။

အနောက်ဘက်မှ အရိပ်သည် ဝမ်းစွေ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ခုန်ချသွားလေတော့သည်။

စစ်ခန်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအချိန်တွင် မိုးအတောလင်း
နေပြီဖြစ်၏။

ယခု --

သူတည်းခိုနေသည့် တည်းခိုခန်းသည် စုန်ကျွန်းမြို့၏အစွန်
တွင် ရှိပြီး မထင်မရှား တည်းခိုခန်းလေး တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။
တည်းခိုခန်းမမှာ ဈေးပေါ့လှသလို အခန်း၏ပြင်ဆင်မှု
လည်း လွန်စွာ ညံ့ဖျင်းလှ၏။

မသေမသပ် အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ယိုင်နဲ့နေသော ကျွတ်
ပျစ်လေးတစ်ခုပေါ်၌ ဂုန်နီအိတ်သာသာခန့်ခန့် အခင်းအကျင်းဖြင့် သစ်
သားခေါင်းအုံးလေးတစ်ခုကိုသာ ပေးထားနိုင်သည့် တည်းခိုခန်းဖြစ်
၏။

ညဦးပိုင်းတွင် ခြင်က နှိပ်စက်သည့်အပြင် အခန်းမှာလည်း
ပိတ်လှောင်နေသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ဆင်း၍ အပြင်သို့ ထွက်
ကာ လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။
သူ့အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ညဉ့်လယ်ပိုင်းကိုယ်

ကျော်နေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် ယခုလို အိပ်ရာထ နောက်ကျရခြင်း ဖြစ်၏။
အိပ်ရေးမဝသည့်ဒဏ်ကြောင့် လူမှာ မလန်းဆန်းပေ။

ထို့ကြောင့် ...

အောက်ထပ်စားသောက်ခန်းသို့ ဆင်းကာ အရက်တစ်အိုး
ကို မှာယူ၍ သောက်မည်ဟု စိတ်ကူးနှင့် အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့
လေသည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်ရန် လှေကားရင်းရှိ ပိတ်ထားသော
အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့အရောက်တွင် သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်လှိုင်းထသွား
စေသော အသံတစ်သံကြားလိုက်ရ၏။

“အချိန်က နှစ်ရက်စာ လိုသေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

ထိုအသံကို သူကြားဖူးသည်။

သူ မည်သည့်အခါမှ မေ့မည်မဟုတ်သောအသံ ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုအသံပိုင်ရှင်မှာ ကျူးဝေဝေပင် ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် ချက်ချင်းပင် အခန်းဝသို့ ကပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

နားထောင်စဉ်ကမူ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မှ မပါသော်လည်း အခန်းတွင်းမှ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ...

အလွန်တရာမှ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဆက်လက်နားထောင်လိုက်၏။

သို့သော် ...

နောက်ပိုင်းစကားများသည် သူ့အား တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ...

သူတို့၏ကိစ္စပြီးမှ အေးဆေးစွာ ရှာဖွေရန် စကားမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ...

ဆက်လက်၍ နားမထောင်တော့ဘဲ သူတို့ ထွက်အလာအောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းမှစောင့်ရန် ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်သို့အရောက်တွင် အပေါ်စား စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ယိုင်နဲ့စွာ ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲများထဲမှ အကောင်းဆုံးစားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ...

သူ နဂိုအရက်သောက်ရန် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လျက် ရိုးရိုးစားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာယူစားသောက်ရင်း ကျူးမောင်နှမဆင်းအလာကို စောင့်စားနေမိသည်။

မကြာလှသောအချိန်တွင် ...

ကျူးလုဆန်ဦးဆောင်လျက် ကျူးဝေဝေက နောက်မှကပ်၍ မောင်နှမနှစ်ယောက် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အနီးရောက်မှ အံ့အားသင့်သွားအောင် ခေါ်လိုက်မည်ဟု ကြံစည်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ငုံ့၍ ဟန်လုပ်စားသောက်နေလိုက်၏။

သို့သော် ...

မည်သူမျှမရှိသော စားသောက်ဆိုင်တွင်းမှာ မည်သည့်ထူးခြားသော လှုပ်ရှားသံမှ မကြားရသောကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

စောစောက စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ကျူးမောင်နှမမှာ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွား၏။

အပြင်သို့ တိုက်ရိုက်ထွက်သွားရန်မှာလည်း သူ၏နိဗ္ဗာန်
သာ ဖြတ်၍သွားနိုင်၏။

ယခုမှ ...

အပြင်သို့ ထွက်သွားခြင်းလည်း မရှိပါ။

စားသောက်ခန်းအတွင်းမှာလည်း မတွေ့သောကြောင့်

ဘယ်ကို ရောက်သွားသနည်း။

သူ လုံးဝစဉ်းစား၍မရပါ။

ထိုကြောင့် ...

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး ...

လှေကားရင်းရှိ ငွေသိမ်းစားပွဲ၌ ငိုက်မျဉ်းနေသော ဆိုင်ရှင်

ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငွေသိမ်းခုံကို တဖြန်းဖြန်းပုတ်လိုက်၏။

သူ ထုပုတ်လိုက်သောအသံက အတော်ပင် ကျယ်လောင်

သွားသည်။

စားပွဲနောက်မှ ငိုက်မျဉ်းနေသော ဆိုင်ရှင်လူကြီးသည်

စားပွဲကို ရိုက်လိုက်သောကြောင့် မှေးစင်းနေသော မျက်လုံးမှ

တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလေ၏။

“ဆရာ ... ဘာအလိုရှိလို့လဲ”

လေးပင်စွာ မေးလိုက်၏။

စစ်ခန်းက သူသိလိုရာကို ကောက်မေးလိုက်၏။

“ခုနက လှေကားထိပ်မှာတည်းတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်

နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာတာ တွေ့
ရတယ်။ အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

သူ၏အမေးကြောင့် မှေးနေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ဆိုင်ရှင်
ကြီးမှာ ...

“ဘယ်မှာလဲ ဆရာကြီး၊ ဘယ်တုန်းက ဆင်းလာတာလဲ၊
သူတို့စားပြီး ငွေမရှင်းခဲ့လို့လား”

ဆိုင်ရှင်ကြီး၏မေးလိုက်သောအသံကြောင့် စစ်ခန်းသည်
နီတညစ်သွားသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ မှားသွားမှန်းလည်း သိလိုက်သည်။

မှန်သည်။

ငိုက်မျဉ်းနေသော သူ့ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု

မလုပ်ဘဲ မေးလိုက်မိသော သူ၏အမှားကို သိလိုက်၏။

“ဟုတ်လား ဆရာ ... စားပြီး ပိုက်ဆံပေးမသွားဘူးလား”
အရေးထဲတွင် သူမေးလိုသော မေးခွန်းကိုသာ ပြန်မေး

သဖြင့် ...

“မသိဘူးဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်ထပ်လှေကားအတိုင်း ပြေးတင်
လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒီဆရာ ရူးနေတယ်ထင်တယ်”

စစ်ခန်း၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သော စကား
သံကို စစ်ခန်းကြားရသော်လည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ စောစော
က ကျူးဝေဝေတို့အသံကို ကြားရသော အခန်းသို့ တက်ခဲ့လေတော့
သည်။

အခန်းဝသို့ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို ခေါက်မနေတော့ဘဲ
ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် မည်သူ့ ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ယိုင်နဲ့နေသောကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင် အခန်းခဟူသော စာ
တစ်ကြောင်းနှင့်ငွေစအနည်းငယ်ကို ချထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ပုံစံကိုကြည့်ရခြင်းဖြင့် အလောတကြီး ထွက်သွားကြောင်း
သိသာလှ၏။

မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားသနည်း။

သို့သော် ...

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားစရာမလိုပါ။

အခန်း၏ပြတင်းပေါက်သည် ဖွင့်လျက်ရှိသည်ကို ဤပြ
တင်းပေါက်မှသာ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သိလိုက်ရလေသည်။

စစ်ခန်း စိတ်ပျက်အားလျော့သွားသောဟန်ဖြင့် ...

“ဟင်း”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

လေးကန်သော ခြေလှမ်းဖြင့် အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လိုက်
ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလိုက်၏။

အောက်ထပ်သို့ရောက်သည်နှင့် လှေကားခြေရင်းဘေး ငွေ
သိမ်းစားပွဲတွင် ထိုင်၍ငိုက်နေသော ဆိုင်ရှင်လူကြီးကို ပြုံးလျှောက်
ကြည့်ရင်း ...

၇၈ ❖ ဝိုးကျော်သူ

အိမ်ထဲမှ ငွေစအနည်းငယ်ကို စားသောက်နှင့် တည်းခိုခန်း
အဖြစ် အသာချပေးခဲ့၏။
ထို့နောက် ...
သူသည် ချည်နဲ့သော ထိုစားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲမှ
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချယ်ရီထွန်းမှ စားသား (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၉

အခန်း (၁၆)
မြင်သူခိုး

စုန်ကျွန်းမြို့ရှိ မထင်မရှား တည်းခိုခန်းကလေးတွင်းမှ ထွက်
လာခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့လယ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသော ကျူး
လုဆန်နှင့်ညီမဖြစ်သူ ကျူးဝေဝေတို့မှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့်
အတွေးနှင့်ကိုယ် ဘာစကားမျှမပြောဖြစ်ကြချေ။

“အခု ... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ အစ်ကိုကြီး”

ကျူးလုဆန် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“တို့ လောလောဆယ် မြို့ထဲမှာနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး အဲဒီ
တော့”

ကျူးဝေဝေ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ပြောလေ ... ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

ကျူးလုဆန် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဝူတန်းကျေးရွာမှာ ခဏသွားပြီး ခိုနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စိတ်ကို သဘောတူလိုက်ပြီး စုန်ကျန်းနော် အတွင်းရှိ ကွမ်လင်မြို့ကလေးအနီးမှ ဝူတန်းကျေးရွာဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

စုန်ကျန်းမြို့နှင့်ဆိုလျှင် သိပ်မဝေးလှသော ရွာကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ရွာကလေး၏တည်ရှိနေပုံမှာ ...

စုန်ကျန်းမြို့နှင့်ကွမ်လင်မြို့အလယ်တည့်တည့်တွင် ဖြစ်သည်။

စုန်ကျန်းမြို့မှ သွားမည်ဆိုလျှင် နေ့ဝက်မရှိတရှိ သွားသော ခရီးပင်ဖြစ်၏။

“အစ်ကိုကြီး ခြေလျင်သွားမှာထက် မြင်းတစ်စီးလောက် တော့ လိုလိမ့်မယ်၊ ညရေးညတာ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေမှာ စုန်ကျန်းမြို့ကို လာရမှာက ခြေလျင်ဆိုရင် ခရီးဖင့်တယ် အစ်ကိုကြီး”

ညီမဖြစ်သူ၏စကား မှန်သောကြောင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ... တို့ဈေးမှာ မြင်းကောင်းတစ်စီး သွားဝယ်မှ ဖြစ်မယ်”

သူတို့လျှောက်နေသည့် ခြေလှမ်းကို ဈေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကြ၏။

မကြာမီမှာပင် ...

ဈေး၏အရှေ့ဖက် မြင်းဈေးတန်းလေးသို့ ရောက်သောအခါ ဈေးတန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ကျူးလုဆန်သည် မိမိ၏အိတ်တွင်းမှ ညစ်ပေနေသည့် တဘက်ကြီးတစ်ထည်ကိုထုတ်၍ ခေါင်းပေါင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် ...

အိတ်တွင်းမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးအတူတစ်စုံကိုထုတ်လျက် မသိသော တပ်ဆင်လိုက်ပြီး မြင်းဈေးတန်းထဲသို့ ဝင်လာလေတော့သည်။

၈၂ ❖ ဇိုးထွန်းသူ

မြင်းဈေးတန်းထဲတွင် အဖြူ၊ အနက်၊ အုန်းခွံ စပ်ကြား မြင်းများက စုံလှချေ၏။

အရောင်အသွေး စုံသလောက် မျိုးကောင်းမျိုးသန် မြင်းကလည်း စုံလင်လှ၏။

ကျူးလုဆန်သည် မွန်ဂိုမြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ပွတ်ကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသည်နှင့် တိဗက်မြင်းကြီးကောင်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဒီမြင်း ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“လျှံငွေတစ်ထောင်ရှစ်ရာ ကျပါတယ်၊ မြင်းက ကောင်းလှပြီး ပြေးတာလည်း အင်မတန် မြန်ပါတယ်၊ တိဗက်မှာတော့ ဒီမြင်းဟာ အကောင်းဆုံး မြင်းတစ်စီးပါပဲ ခင်ဗျာ”

မြင်းသည် အားလုံးကောင်း၏။

ဆွေတို့လည်း မပါ။

ဇွာကျပ်လည်း လှသည်။

လည်ဆံလည်း ရှည်၏။

ချယ်ရီကျွန်းမှ စာသား (၃-အုပ်သိမ်း) ❖ ၈၃

နာရောင်လည်း ပြောငဲ့၏။

အရောင်အသွေးက နီရောင်ပြေး၊ ငရှဉ့်မွေးရောင်နုနု ဖြစ်သည်။

မြင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း ...

“ကဲ ... ဒီမြင်းကို ကျုပ်ယူမယ်၊ မလျှော့ဘူးလား၊ လျှံငွေတစ်ထောင်ရှစ်ရာ”

ဈေးသည်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... နောင်ကြီး၊ မလျှော့နိုင်လို့ပါ”

ကျူးလုဆန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ရိပ်တွင် ရပ်နေသော နုမဖြစ်သူ ကျူးဝေဝေကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျူးဝေဝေသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော ပဝါကို ဖြုတ်လျက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ပြီးမှ ...

“နောင်ကြီး ... ဟိုမှာ ကျုပ်ညီမ ရပ်နေတယ်၊ အဲဒီနေ့ ငွေပါတယ်၊ ခင်ဗျား လိုက်ယူနိုင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်သွားသူ ပေးရမလား”

ကျူးလုဆန်သည် ဈေးသည်ကြီးကိုကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

ဈေးသည်ကြီးမှာ လှမ်းမြင်နေရသော မဝေးလှသည့် သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသည့် ကျူးဝေဝေကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်ရင်း ...

“နောင်ကြီးပဲ သွားယူပေးပါ၊ ကျုပ်က ဒီဆိုင်ကို ပစ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဈေးသည်ကြီး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကျူးလုဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီလိုဆို မြင်းကိုတော့ နည်းနည်းစမ်းပြီး နီးကျင့်ပါရစေ၊ တစ်ခါမှ ကောင်းကောင်းမစီးဘူးလို့ပါ၊ ခုမှ မြင်းကို ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ပြီး မြင်းစီးကျင့်ရင်းပေါ့”

ကျူးလုဆန်၏စကားကြောင့် ...

ဈေးသည်ကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ...

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ၊ စီးကြည့်ရင်း ငွေသွားယူမယ်ပေါ့”

ကျူးလုဆန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဈေးသည်ကြီးက ပြုံးလျက် ...

“ဒါဖြင့် စီးကြည့်ပါ”

ကျူးလုဆန်က ကျူးဝေဝေရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟို ... မိန်းကလေးနားနဲ့ ဒီနဲ့ နှစ်ခေါက်လောက် စီးကြည့်ချက်ရင် အသားကျပါတယ်”

ဈေးသည်၏ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ယင်းတိဗက်မြင်းကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ မတက်တတ်သည့်ပုံစံနှင့် ဖက်တက်ချက်၍ ဟိုတို့သည်တို့ဖြင့် သစ်ပင်အောက်တွင် စောင့်နေသည့် ကျူးဝေဝေဆီသို့ ဦးမတည်ဘဲ ဘေးသို့ ဆွဲလိုက် ပြန်တည့်လိုက်နှင့် စီးနေသော ကျူးလုဆန်ကို မြင်းဈေးသည်ကြီးက ကြည့်လျက် ...

“ဟား ဟား ဟား ... မြင်းတောင် ကောင်းကောင်းမနီး
တတ်ဘဲနဲ့ တကယ် စစ်မြင်းကိုမှ ရွေးဝယ်တယ် အံ့ရော”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ကျူးလုဆန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညီမဖြစ်သူ ကျူးဝေ
ဝေဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

“ညီမလေး ငွေဘယ်လောက်ပါသေးလဲ”

သူမက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“တစ်ထောင်လောက်တော့ ပါပါ့တယ်”

သူမသည် ငွေတစ်ထောင်ခန့်ပါသော ငွေထုပ်ကို လှမ်း

ရင်း -

“ဟင် ... ဒီမြင်းဟာ”

ကျူးလုဆန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ နောက်မှ ကြည့်ရင်

ရတော့မှာပဲ၊ ကဲ ... မြင်းပေါ်ကို နောက်က ခုန်တက်လိုက်”

ကျူးဝေဝေသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆတ်ခနဲ ခုန်တက်

လိုက်သည်တွင် ...

“ဟား”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် မာန်သွင်းအော်ဟစ်၍ မြင်းကြီးကို ခုန်း
စိုင်း စီးထွက်သွား၏။

မြင်းဈေးသည်ကြီးမှာ မြင်းကို ကျင်လည်စွာ စီးနင်းသွား
သည်ကို သဘောကျစွာဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်နေရင်း -

“ဟာ ... မစီးတတ်ဘူးလို့လို့နဲ့ တယ်ဟုတ်တဲ့လူပါလား၊ လှ
လိုက်တာကွာ၊ ခွလေးဖက်ကျက် ညီအောင်စီးနိုင်တာပဲ၊ နောက်က
တက်သွားတဲ့ သူ့နှုမဆိုတဲ့ကလေးမလေးကလည်း မြင်းပေါ်တက်
လိုက်ပုံလေးကလည်း လှလိုက်တာပေ”

အားပါးတရချီးကျူးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

တိဗက်မြင်းကြီးသည် သခင်သစ်နှစ်ဦးကို တင်ဆောင်၍
တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

ထိုအခါမှပင် မြင်းရောင်းသူသည် သတိရစွာဖြင့် ...

“ဟာ ... မြင်းဖိုး၊ မြင်းဖိုး၊ မြင်းဖိုး လျှံငွေတစ်ထောင်ရှစ်ရာ
ပေးမသွားပါလား”

သူရူးတစ်ယောက်ပမာ လမ်းမပေါ်တွင် ပြေးပွားလျက်

မြင်းကြီးပြေးရာဘက်သို့ လိုက်ရမလို ဆိုင်ထပ်ပြန်ဝင်ရမလိုနှင့် ဖြစ်ပေ
ပေတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက် မကြာမီမှာပင် ဖြစ်သည်။

စစ်ခန်းမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
လျှောက်လာရင်း ဈေးရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ဘေးဘီကိုမကြည့်ဘဲ လျှောက်လာသောသူကို တစ်ခုံထစ်
ယောက်က ပြင်းထန်စွာ ဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့် ရုတ်ခြည်း ကိုယ်
တောင့်ခံ၍ ထိန်းလိုက်နိုင်သဖြင့် သူ့မှာ ယိုင်လဲသွားခြင်းမရှိဘဲ
လည်း ၎င်းကို ဝင်တိုက်လိုက်သောသူမှာ ဖင်ထိုင်လျက် လမ်းပေး
လဲကျသွားလေ၏။

ရုတ်တရက် သူသည် ဒေါသဖြစ်သွားသော်လည်း သူ၏
ရင်းဝယ် ဖင်ထိုင် လဲကျသွားသောလူကြီးကို တွေ့လိုက်ရသော
သနားသွားမိသဖြင့် ...

“အို ... ဦးလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ထ ... ထ ... တော်
တော် နာသွားသလား”

ပြောပြောဆိုဆို မ၊ထူပေးလိုက်၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး
ပြီးစေ့စေ့အမူအရာဖြင့် ကြည့်သွားကြ၏။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

မိမိ၏ဦးညောင်းရိုးကို မိမိပွတ်လျက် စစ်ခန်း၏ဆွဲထူမှုနှင့်
အလာသောလူကြီးသည် စောစောပိုင်းက မြင်းရောင်းပြီး ပိုက်ဆံမရ
ဆိုက်သော မြင်းဈေးသည်ကြီးပင် ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် ထိုလူကြီးကို မ၊ထူပေးရင်း သက်တောင့်
သက်သာဖြစ်အောင် နေရာချထားပေးလိုက်၏။

“အမယ်လေး ... ကျေးဇူးပါပဲ ငါ့တူရယ်”

ရှုံ့မဲ့၍ထလိုက်ရင်း စစ်ခန်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော
ဆို၏။

“ဈေးလမ်းမကြီးမှာ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ပြေး
တာလဲ ဦးကြီး”

၉၀ ❖ စိုးကျော်သူ

စစ်ခန်းသည် ထိုလူကြီးအား နေ့စောကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီး ...

“ဟာ ... ဘယ်ကလာ အလကားပြေးပါ့မလဲကွာ၊ ငါ့ခြင်း

ပါသွားလို့ကွ”

စစ်ခန်း အံ့သြသွားမိသည်။

“ဟင် ... ဘယ်ကိုပါသွားတာလဲ”

ထိုလူကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ...

“ဘယ်ကိုရမလဲ၊ ဟိုမောင်နှမလား လင်မယားလား ...

ဘူး၊ ငါ့ခြင်းကို ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ခဏစီးကြည့်ဖို့တောင်းပြီး စီးရင်း

နဲ့ မစီးတတ်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ နောက်ဆုံး သူ့ညီမဆိုတာကို

ပြီး ပြေးတော့တာပဲကွာ၊ ငါ့ခြင်းတော့ ဆုံးပါပြီကွာ၊ အိး ... ဟီး -

ဟီး”

ပြောပြောဆိုဆို ငိုချလိုက်သော လူကြီးကိုကြည့်ရင်း ရယ်

သလိုလို ပြစ်လာမိသော စစ်ခန်းမှာ ကမန်းကတန်း တစ်ဖက်

လှည့်လိုက်ရလေသည်။

ချယ်ရီထွန်းမှ စာအုပ် (၃-အထိသိမ်း) ❖ ၉၁

“လူတွေကို မှတ်မိလား”

ထိုလူကြီးက အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ...

“မှတ်မိတာပေါ့ကွ၊ မိန်းကလေးက ခပ်ရော့ရော့လေ။

လက်ထဲမှာလည်း ပဝါလေးတစ်ထည် ကိုင်ထားသေးတယ်”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် စစ်ခန်းသည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ပဝါက ဝိုးပဝါမဟုတ်လား”

အားတက်သရော မေးလိုက်သော စစ်ခန်း၏အမေးကြောင့်

ခြင်းဈေးသည်ကြီးသည် စစ်ခန်းကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး မျှော်ဆင့်ချက်အပြည့်ရှိသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း ... သူ ... သူတို့ကို သိသလား”

“အမျိုးသားက အရပ်မြင့်မြင့် ဒေါင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မဟုတ်လား”

ခြင်းဈေးသည်၏အမေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူသိချင်သည်ကို

မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ဘယ်ကလေး”

“အခု သူတို့ ဘယ်ဘက်ကိုသွားသလဲ ဦးလေး”

ဒုတိယအကြိမ် ထိုလူ၏အမေးကို မဖြေဘဲ သူသိလိုသည်ထက်သာ ပြန်မေးလိုက်ရင် မြင်များထားရာနေရာသို့ လျှောက်လာသော စစ်ခန်း၏နောက်မှ ဝမ်းသာအားရမျက်နှာဖြင့် ထိုလူမှာ ကပ်လည်လိုက်ပါလာရင်း ...

“ဟိုဘက်တည့်တည့်ကို ငါ့မြင်းကြီးစီးပြီး ထွက်သွားတာမင်း ... မင်းသိရင် လိုက်ပေးစမ်းပါ ငါ့တူရယ်၊ လျှံငွေတစ်ထောင်နဲ့ ရာကြီးတောင်ကွ၊ နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

ထိုလူကလည်း သူသိချင်တာကိုပင် တဖွဖွပြောနေလေ၏။ စစ်ခန်းသည် သူ့အိတ်ထဲမှ စုန်ကျွန်းမြို့၏မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကျူးလုဆန်နှင့်ကျူးဝေဝေထုနှစ်ယောက်ဖြစ်မည်ကို ကျိန်းသေတွက်မိလိုက်သည်မို့ သူ့လက်ထဲမှ မြေပုံစာရွက်ကို သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေလေသည်။

မြင်းနှင့်သွားသည်ဆို၍ မြို့ထဲတွင် သွားမည့်ခရီးမပြန်နိုင်

ပေ။

ထို့အပြင် ...

သူတို့၏ကိစ္စဆိုသည်မှာလည်း သန်ဘက်ခါဆို၍ ခရီးဝေးလည်း မဖြစ်နိုင်။

ဤမြို့နှင့် အနီးဆုံးရွာ (သို့မဟုတ်) မြို့များလောက်ကိုသာ သွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။

မြေပုံအရဆိုလျှင် နီးစပ်သောမြို့မှာ ချိန်မြို့ဖြစ်၏။

ချိန်မြို့ကိုသွားလျှင် နှစ်ရက်ခရီးလောက် သွားရမည်။

အသွားအပြန်ဆိုလျှင် လေးရက်ဖြစ်သွားမည်။

မဖြစ်နိုင်သေးပေ။

သို့ဆိုလျှင် ...

ဝူတန်းကျေးရွာသည် နေ့ချင်း ပြန်သွား၍ ရ၏။

ထို့ကြောင့် ...

ကျူးမောင်နှမသည် ဝူတန်းကျေးရွာသို့ သွားသည်သာ ဖြစ်မည်။

တစ်ယောက်တည်း မြေပုံစာရွက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော

ဝမ်းစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသော စစ်ခန်းကို ကြည့်ရင်း

ဈေးသည်ကြီးမှာ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ...

“အေး ... ငါတူလေး သူတို့သွားတဲ့နေရာကို သိလား”

“သိတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် မြင်းသည်ကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့်

“ဟာ ... ဒါဆို လိုက်ပေးစမ်းပါ ငါတူရော ဦး ကျေးဇူးခေး

ပါဘူး”

သူလိုချင်ရာကိုသာ ဇွတ်တောင်းဆိုလိုက်၏။

စစ်ခန်းသည် မြင်းစောင်းထဲမှ ဒေါင်ကောင် အရပ်အမောင်း

ကောင်းလှသော မွန်ဂိုမြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သေဇာ

စွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုမိ၏။

မြင်းသည်ကြီးမှာ စစ်ခန်း၏အမူအရာကို ကြည့်လိုက်ရင်း

ပင် ...

“ဟေ့ ... တူမောင်၊ ဟို ... တိဗက်မြင်းကြီးခြေကို ဒီကောင်

လောက်မှ မိမှာကွာ ကောင်းတယ် ... ဒီမြင်းကိုသာယူ မင်း ကိုနီး

မိမယ်၊ ငါ့ကို လျှံငွေတစ်ထောင်ပဲပေးပါ၊ မင်းက လျှံငွေရှစ်ရာယူလို့

ငါ မင်းမို့လို့ လျှော့တာ၊ အထဲမှာ ကုန်းနီးနဲ့ မြေကွင်း ငါသွား

ယူပေးမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် လျှံငွေတစ်ထောင်ရှစ်ရာကိုလည်း တောင်း

ပေးပါကွာနော်”

စစ်ခန်းသည် မြင်းသည်ကြီး ပြောနေသော စကားများကို

လုံးဝဂရုမပြုဘဲ မြင်းကြီးကို ဒေသင်းယံမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“နေ ... နေဦးနော်၊ ငါ ကုန်းနီးပါ ယူပေးမယ်”

ပြောဆိုပြီး မြင်းတံအတွင်းသို့ ပြေးဝင်၍ မြင်းကုန်းနီးများ

အနက်မှ အကောင်းဆုံး ကုန်းနီးတစ်ခုကို ယူလိုက်လေသည်။

“အင်း ... ငါ့ပိုက်ဆံပါ၊ ဟောင်းခိုင်းခိုင်းခုတ်အတွက် ကောင်း

ကောင်းလေးပဲ ပေးလိုက်မလား၊ လျှံငွေတစ်ထောင်ပဲရလည်း ငါ့အ

တွက် မဆိုးပါဘူး”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် သူသည် မြင်းကုန်းနီးကို ဆွဲယူ

လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူသည် ဆိုင်ကပြင်သို့ ပြေးထွက်လာသောအခါတွင်မှ ...

“ဟော ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

မြင်းသည်ကြီးသည် လမ်းမောက်သို့ ကဗျာကယာ ကြွ
လိုက်ပြီး ...

“ဟေး ... ဟေး ... ဟာ ပါသွားပြန်ပြီ၊ အမယ်လေး ...
မြင်းတွေတော့ ကုန်ပါပြီ”

သူသည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် အော်ရင်း ဆိုင်ရှေ့တွင်
သတိလစ် လဲကျသွားလေ၏။

မွန်ဂိုမြင်းကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစီး၍ ထွက်သွားသော စစ်ခန်းမှ
ပျံ့ပျံ့ကလေးပင် မမြင်ရတော့သည့် အဝေးကြီးဆီသို့ ရောက်သွားလေ
ပြီ။

အရှိန်ရလာသည်နှင့်အမျှ အားကောင်းမောင်းသန် မြင်းကြီး
သည် မြို့ပြင်လမ်းမကြီးသို့ရောက်သည်နှင့် မြားတစ်စင်းကို ညှို့ကြီး
မောင်းသန်လှသည့် လေးမှ လွှတ်လိုက်သကဲ့သို့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲနေ
အောင် ပြေးလျက်ရှိ၏။

ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မြင်းပေါ်၌ လူမှပါရဲ့
လားဟု ထင်ရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

မြင်းကိုကော်ကုန်းလွှတ်၍ ကုန်းနီးမပါသော မြင်းကျောကုန်း
ပေါ်တွင် ပြားနေအောင် ဝပ်၍စီးလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြင်းသည် သခင်ဖြစ်သူကို သယ်ဆောင်၍ ကုန်းမြင့်လေး
ကို ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် ဂူတန်းကျေးရွာကို ပျံ့ပျံ့
လေး မြင်နေပြီဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် တောင်ကုန်းထိပ်တွင် မြင်းကို ခဏနားပြီး
ဂူတန်းကျေးရွာဆီသို့ လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်မိလေသည်။

ထို့နောက် ဂူတန်းကျေးရွာ၏အဝင်လမ်းတစ်လျှောက်ကို
စီးဝင်၍ ဖန်တီးကာ စိုက်ထားသည့် ပန်းပင်တို့က လမ်းတစ်ဖက်
တစ်ချက်မှာ ညီညာစွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိ၏။

ရွာ၏စည်းရိုးကြီးကလည်း ခိုင်ခန့်လှသည်။

ဤသည်ကို ကြည့်မြင်အားဖြင့် ဤရွာ၏စည်းလုံးညီညွတ်မှု
သည် အင်အားကောင်းမွန်လှကြောင်း သိနိုင်သည်။

“အင်း ... ငေးနေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ နေမစောင်းခင် ရွာထဲ
ဝင်မှပဲ”

ဟု စဉ်းစားရင်း မြင်းကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ...
ကုန်းဆင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးနှင်း

သည်။
မကြာမီအချိန်မှာပင် ...

ရွာတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။
ရွာရှိ လမ်းမများသည် ပြန်ဖြူးနေ၏။

အရှေ့မှ အနောက် ...
အနောက်မှ အရှေ့ ...

သွယ်တန်းဖောက်ထားသော စည်းကမ်းရှိလှသည့် ရွာတစ်
ရွာပင် ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် ရွာထဲသို့ ခပ်မှန်မှန် မြင်းကိုစီးရင်း ဝင်လာသေး
သည်။

ရွာ၏အလယ် ကျောတကျလောက်တွင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို
တွေ့လိုက်သည်။

နှင်းတောင် တည်းခိုခန်း ...။
ယင်းမှာ သေးငယ်သော သစ်သားပြားလေး တစ်ပြားပေါ်

တွင် ဖြစ်သလို ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်နှင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်၏။

ဆိုင်၏ရှေ့၌ မြင်းများ ချည်နှောင်ထားရန် နေရာပါ အဆင်
သင့် တွေ့ရ၏။

ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူကဲ့သို့သော ခရီးသွားများ
နားနေ စားသောက်နေကြကြောင်း သိသာလှပေလေသည်။

မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး မြင်းများ ချည်နှောင်ရာ နေရာ
သို့ ဆွဲလာခဲ့သည်တွင် ...

“မြင်း ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ကောင်းတဲ့
နေရာမှာ ထားပေးပါမယ်”

ထိုအခါမှ ...မြင်းစောင်းထဲမှ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စစ်ခန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မင်း ငါ့မြင်းကို ဘယ်ဆွဲသွားမလို့လဲ”

လုလင်ပျိုက ကိုယ်ကို ညွတ်၍ ဆတ်ခနဲ မြင်းပေါ်သို့ နုတ်တက်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကို့မြင်းကို ကောင်းတဲ့နေရာ ထားပေးပါမယ်”

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

လုလင်ပျို၏လှုပ်ရှားမှုကို စစ်ခန်းပင် လွန်စွာသဘောကျသဖြင့် နှုတ်မှ ချိုးကျူးလိုက်၏။

“မြင်းကို အစာကျွေးရမလား အစ်ကို့၊ ဒီည ဒီမှာပဲ တည်းခိုမှာလား”

မြင်းပေါ်မှ မြင်းထိန်းလုလင်၏အမေးကြောင့် သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

အကြောင်းမှာ ... သူ၏စကားကို ကြည့်မြင်အားဖြင့် ဤတည်းခိုခန်းလေး သည် စုန်ကျန်းမြို့မှ ကွမ်လင်မြို့သို့ သွားရာခရီးလမ်းအလယ်၌ ရှိနေသဖြင့် ခရီးသွားများ မပြတ်ရှိသော တည်းခိုခန်းလေးသာဖြစ်သည် ကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။

သို့သော် ...

ဤနေရာ၌ တွေ့လိုသောလူများမရှိခဲ့သော် ကွမ်းလင်မြို့ထိ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် တည်းခိုခန်းမတည်းခိုခန်း သေချာပြော၍မရချေ။

ထို့ကြောင့် ...

“ငါ တည်းခိုခန်းမယ်၊ မတည်းခိုခန်းမယ်ဆိုတာ မသေချာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မြင်းကိုတော့ အစာကျွေးထားပါ။ ငါ သွားတဲ့အချိန်မှာ မြင်းကို တွေ့ချင်မှတွေ့မယ်၊ ဒီတော့ မြင်းကို ဘယ်မှာထားမလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပါ။ ရော့ ငွေ တစ်ခါတည်း ယူထားလိုက်”

စစ်ခန်းက အိတ်ထဲမှ ငွေတုံးတစ်တုံးကိုထုတ်၍ မြင်းထိန်းလုလင်ပျို၏လက်သို့ ထည့်လိုက်၏။

“အစ်ကို့ ပြန်ဖြစ်မည်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ယူသွားလို့ရအောင် မြင်းထားတဲ့နေရာကို ပြထားပါမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ”

ပြောဆို၍ တည်းခိုခန်းဘေးမှပတ်၍ အနောက်ဘက်ရှိ မြင်းတည်းခိုခန်းသို့ မြင်းကိုစီးနင်း၍ ဝင်လိုက်သည့် လုလင်ပျို၏နောက်မှ စစ်ခန်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။

လုလင်ပျိုက သူ့အား လှည့်၍ ပြုံးပြပြီး ...

“အစ်ကိုမြင်းလို မြင်းကောင်းမြင်းသန်ကျတော့ အပြင်ဘဲ ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနောက်မှာ သီးသန့်ထားတယ်”

သန့်ရှင်သပ်ရပ်သော အစာခွက်များနှင့် လုံခြုံစိတ်ချရသော မြင်းစောင်းကိုကြည့်၍ စစ်ခန်း သဘောကျသွားသည်။

သူသည် မြင်းစောင်းတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသည် စုစုပေါင်း သူ့မြင်းနှင့်မှ နှစ်ကောင်သာ ရှိသည်ကို သတိထား မိ၏။

သူ မြင်းနှင့်ယှဉ်၍ အစာစားနေသော မြင်းမှာ တိဗက်မြင်းကြီး ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းက မြင်းထိန်းကိုကြည့်၍ ...

“ဒီမြင်းကို ဘယ်သူတွေ စီးလာကြသလဲ”

အနီရောင်နှင့် ငါးရှဉ့်သွေးရောင် ရောစပ်ထားသည့်

အရောင်သွေးရှိသော တိဗက်မြင်းကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမြင်းမှာမူ ကျူးလုဆန်နှင့် ကျူးဝေဝေတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် စီးနင်းသွားသော မြင်းကြီးပင် ဖြစ်၏။

လုလင်ပျိုက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“အရပ်မြင့်မြင့် အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးတစ်ယောက် စီးလာကြတာပဲ အစ်ကို”

ဟု ပြောလိုက်၏။ စစ်ခန်း မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ...

“သူတို့ ဒီမှာတည်းလား”

လုလင် ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူတို့အထဲမှာ ရှိနေကြပါတယ်”

စစ်ခန်း စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုတော့ပါ။

သူသည် လုလင်ကို နောက်ထပ် ငွေတုံးတစ်တုံး ထပ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ရော ... ဒါ မင်းအတွက် အပိုဆု၊ ဒီည ငါ ဒီမှာပဲ တည်းတော့မယ်”

မြင်းပေါ်မှ မြင်းထိန်းလုလင်သည် စစ်ခန်း ပစ်ပေးသော သော ငွေတုံးလေးကို ဖမ်းလိုက်ချိန်တွင် ...

စစ်ခန်းသည် မြင်းစောင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား
ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုတည်းခိုခန်းသေးသေးလေးကို အထင်သေး
သည်။

သို့သော် ...

သူသည် ထိုတည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်အ
အထင်နှင့်အမြင် လွန်စွာကွဲပြားသွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

တည်းခိုခန်း၏အတွင်းဘက်မှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပြီး
ထိုးလူငယ်လေးများမှာလည်း ဖော်ရွေရည်မွန်လှလေသည်။

“အစ်ကို ... ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

ပြီးရှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ဖော်ရွေသည့်ဟန်အပြည့်
ရသော စားပွဲထိုးလူလင်လေးတစ်ယောက်က သူ့နံဘေးသို့ တစ်
မေးလိုက်သောကြောင့် ...

“ကျုပ် အခန်းတစ်ခန်းလိုချင်တယ်”

လူလင်က ခေါင်းကို ပျာပျာသလဲညိတ်ပြီး ...

“ဟာ ... ရပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို ကံကောင်းတာပဲ၊ စော
စောကပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ခန်း ယူသွားလို့
အခု တစ်ခန်းပဲ အစ်ကိုကိုပေးဖို့ ကျွန်တော့တယ်”

“အေး ... ကျုပ် ... ကံကောင်းတတ်ပါတယ်”

စစ်ခန်းသည် လူလင်လေး၏ပခုံးကိုပုတ်၍ ပြောလိုက်ပြီး
အိပ်ခန်းများရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

လူလင်လေးက အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့အရောက် ...

“ဒီအခန်းပဲ အစ်ကို”

လူလင်လေးက သူ့အား အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း
ပြောလိုက်၏။

“လို့အပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခိုင်းနိုင်ပါတယ်၊ စားစ
ရာကိုတော့ အခန်းထဲမှာ ယူစားလို့ မရပါဘူး၊ အချို့ ဧည့်သည်တွေက
စားကြွင်းစားကျန်တွေနဲ့ ညစ်ပတ်လို့ ဒီစည်းကမ်းကို ထုတ်တာပါ
အစ်ကို”

လူလင်က ရှင်းပြလိုက်၏။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူသည် လုလင်ထွက်သွားသည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ငါး
လိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ ချောင်းကြည့်နိုင်မည့်နေရာကို အနီး
လှည့်ပတ်၍ ရှာကြည့်၏။

ဤတစ်ခါတွင် ...

စစ်ခန်း ကံဆိုးသွား၏။

အခန်းတွင်း၌ အိပ်နေသည်မှာ ကျူးဝေဝေမဟုတ်ပါ။

ကျူးလုဆန်သာ ဖြစ်နေ၏။

သူ စဉ်းစားရကျပ်နေ၏။

ဆယ်ခန်းမျှရှိသော အခန်းတိုင်း တံခါးခေါက်၍ လိုက်

ရမည့်ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်မှန်း သူ သဘောပေး
သည်။

သူသည် မည်သို့ကြံရမည်နည်း။

သူ စဉ်းစား၍မရပါ။

သူသည် ခုံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ခုံကို နေရာတကျပြန်ထား

လိုက်၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ...

စားသောက်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လျက် ငွေရှင်းသော စားပွဲ
ကို ရှာလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ဖော်ရွေဟန်ရှိသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ထိုင်၍ ငွေ
သိမ်းနေ၏။

သူ အကြံတစ်ခုရသွားသည်။

သူသည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အဘွားအိုထံ
သို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သူငယ်”

ခုံရှေ့သို့ ရပ်လိုက်သည်နှင့် ငွေသိမ်းနေသော အဘွားအိုက
မေးလိုက်၏။

စစ်ခန်းသည် အဘွားအို၏စကားကြောင့် ဘာကိုစပြောရ
ခန်းမသိ ဖြစ်ရလေ၏။

ပြီးမှ ...

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် အဘွားအို
အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော် အခန်းလဲလို့ မရဘူးလားခင်ဗျာ”
သူ၏စကားကြောင့် အဘွားအိုမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်ခဲ့
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့တူ”

အဘွားအိုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
သူသည် မှင်သေသေမျက်နှာထားဖြင့် ...

“ကျွန်တော့်အခန်းဘေးက အမျိုးသမီးတည်းတဲ့ အခန်းလား
မသိဘူး၊ အမွှေးနံ့တွေ သိပ်ရနေတယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအမွှေးနံ့
သာရရင် ခေါင်းမူးတတ်လို့ပါ”

အမွှေးနံ့ရလျှင် ခေါင်းမူးတတ်သော ထူးဆန်းသည့် သတ္တဝါ
စစ်ခန်းကို အံ့ဩစွာဖြင့် ...

“အို ... ဒီတည်းမိခန်းမှာ မိန်းကလေးဆိုလို့ ဟိုဘက် အခွန်
ဆုံးအခန်းပဲ ရှိတယ်၊ မင်းဘေးက အခန်းက အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အစိတ်
အခန်းပါ၊ မင်းနဲ့ဆိုရင် ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်ပါပဲ၊ သူ့ကို မိန်းက
လေးမို့ အစွန်ဆုံးမှာ သတ်သတ်နေရာပေးထားတာပါ”

အဘွားအိုက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မင်းရတဲ့အမွှေးရနံ့က သူ့အစ်ကိုဆိုတဲ့လူများ လိမ်းချယ်နေ
တာလားကွယ်”

အဘွားအို၏အတွေးစကားကြောင့် စစ်ခန်းသည် ရယ်ချင်မိ
သွားသည်။

သို့သော် ...

သူ၏လိမ်လည်မှု ပေါ်သွားမည်စိုး၍ မရယ်ဝံ့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲ စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့
ခင်ဗျာ”

အားနာဟန်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သောသူ့ကို အဘွားအိုက
ပြီးပြီးကြီးကြည့်ပြီး အံ့ဆွန်ဘေးခွက်ထဲမှ ပဲပုတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ထုတ်
တာ ...

“အမွှေးနံ့ရလို့ ခေါင်းမူးတတ်ရင် ဟောဒီပဲပုတ်ပြားကို ရှူ
သားပါလား၊ သူက မမွှေးဘူး နံတယ်၊ ဒါဆို အမွှေးနံ့တွေ ပျောက်
သွားပါလိမ့်မယ်”

အဘွားအို၏စေတနာသည် စစ်ခန်းအား တွန့်ခဲနံ့ဖြစ်သွား
သည်။

“ဟာ ... နေပါစေတော့ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဟဲ ... ဟဲ”

ရယ်ကဲ့ကဲ့ဖြင့် ထွက်သွားသော စစ်ခန်းကို အဘွားအိုသည် ဘယ်လိုပါလိမ့် ဟူသောအတွေးဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

စစ်ခန်းမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ဖြင့် ကျူးဝေဝေ၏အခန်းကို သိခဲ့ရပြီမို့ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကျူးဝေဝေ၏အခန်းဆီသို့ တန်း၍ လျှောက်လာလေ၏။

ကျူးလုဆန်နှင့် ခုနစ်ခန်းခြားနေသည်မို့ လုံးဝမူစရာမလိုပေ။

စစ်ခန်းသည် အခန်းဝသို့ရောက်သည်နှင့် တံခါးခေါက်၍ ရွယ်လိုက်သောအခါ ...

“ကဦ”

တံခါးပွင့်လာလေ၏။

စစ်ခန်း၏ရွယ်ထားသောလက်မှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေတော့၏။

“ကဲ ... အထဲကို မြန်မြန်ဝင်”

မှန်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သူမှာ ကျူးဝေဝေပင် ဖြစ်၏။

ရည်ရွယ်သည်က ထိုတံခါးကို ခေါက်လိုက်မည်။

ကျူးဝေဝေက တံခါးလာဖွင့်မည်။

ထိုအခါ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသော ကျူးဝေဝေ အံ့အားသင့်သွားပေမည်။

ဤသို့တွေးတောသော စစ်ခန်းမှာ ယခု သူက ပြန်အံ့အားသင့်နေရ၏။

မှန်သည်။

သူလာမည်ကို ကြိုတင်သိထားဟန်ရှိသော ကျူးဝေဝေသည် တံခါးကို ကြို၍ဖွင့်ထားနှင့်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျူးဝေဝေက သူ့အား ဒီပေစွာကြည့်ပြီး ...

“ဘာလို့ သံသဲမဲမဲ လိုက်နေတာလဲ အစ်ကိုရယ်”

စစ်ခန်းက ပြုံးစရာဖြင့် ...

“တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ဟင်း”

စစ်ခန်း၏အပြေကြောင့် သူမမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ပြင်းပြင်းလေး ချလိုက်၏။

“ညီမလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမမှာ ကိစ္စတွေက မပြတ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို လာမတွေ့နိုင်တာ စစ်ခန်း အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဒါဖြင့် စုန်ကျွန်းမြို့က တည်းခိုခန်းမှာကတည်းက အစ်ကို့ကို တွေ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပြန်ပြီးဆုံကြရင် အစ်ကိုပြောချင်တဲ့စကားတွေ နားမယ်ဆိုတာ နားထောင်ရမှာစိုးတာနဲ့ ပုန်းနေတာလားဟင်”

စစ်ခန်း၏အမေးသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ သိပ်ကို နားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမတို့မှာ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ တယ်၊ ဒါကလည်း မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက် ပြတ်သွား

ဟန်ဆောင်မှုမပါသော ရင်ထဲမှစကားများဖြစ်ကြောင်း စစ်ခန်း သိ၏။

“ဒါဖြင့် ... အဲဒီတော့မှ ပြောရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

စစ်ခန်းက မေးလိုက်၏။

“အဲဒီအချိန်ကမှ အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နားထောင်ရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

သူမ၏စကားမှာ ရှင်းနေပါသည်။

တာကိုဆိုလိုမှန်း သူ့သံလေ၏။

သူပြောချင်သောစကားကို ပြောစရာပင် မလိုတော့မှန်း သဘောပေါက်မိသည်။

သို့သော် ...

အချိန်နည်းနည်းတော့ လိုသေးသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အစ်ကို”

စစ်ခန်းသည် ကျူးဝေဝေ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲပြော”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“အခုကစပြီး နောက်လေးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ စုန်ကျွန်း
က ဆုံစည်းရာတည်းခိုခန်းကနေ စောင့်နေပါလား။ ညီမ ဦးရင်လည်း
ညီမ စောင့်နေမယ်။ အဲဒီနေ့ဆိုရင် ညီမကိစ္စတွေ အကုန်ပြတ်ပြီ”

စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သောစကားမို့ ယုံမှားသံသယ
ဖြစ်စရာမလိုပေ။

“ဒါဖြင့် ... အစ်ကို အခုသွားရတော့မှာလား”

မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တူရား

ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူမသည် တိုးညင်းသောလေသံဖြင့် ...

“ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးမသိစေချင်ဘူး”

သူမသည် သူမ၏အခြေအနေကို တစ်စွန်းတစ်စ လှစ်

ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

သို့သော် ...

သူသည် ရုတ်တရက် ကျူးဝေဝေ၏ဖြူနုသွယ်လျသော
လက်ကလေးကို ဆွဲယူနမ်းလိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
အခန်းတွင်းမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

အခန်းအပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် တိုက်ရိုက်မြင်းစောင်းသို့
ထွက်ခဲ့ပြီး သူစီးလာသော မြင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး စုန်ကျွန်း
မြို့ဆီသို့ ဦးတည်ခုန်းစိုင်း၍ စီးနင်းထွက်ခွာနေလေတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

တတိယမြောက်သားကောင်

အခန်းထဲတွင် သုံးယောက်သာ ရှိ၏။

သုံးယောက်စလုံး၏မျက်နှာများသည် ပြိုတော့မည့်မိုးညိုညိုမြိုင်းနေသည်။

သူတို့သည် စိတ်ထဲမှ ခံပြင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသကြီးခြင်း အစရှိသော ခံစားမှုများသည် မျက်နှာဝယ် ထင်းထင်းပေါ်နေချေ၏။

အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးရှိနေမည့် နဂိုအလင်းရောင်ထက် နှစ်ဆမျှ ပိုလင်းနေ၏။

ထွန်းထားသည့် ဖယောင်းတိုင်များမှာ နှစ်သစ်ကူးပွဲထင်ပင် ထိန်လင်းလွန်းလှ၏။

အခန်းထဲရှိ လူသားသုံးဦးအနက် နှစ်ဦးသာ ထိုင်နေသော်လည်း ကျန်တစ်ဦးမှာ လုံးဝလည်း မထိုင်၊ လုံးဝမရပ်နားဘဲ အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိသည်။

သူသည် အန်းစီရီပင် ဖြစ်၏။

တစ်သက်တာလုံး မကောင်းမှုများနှင့် ကျင်လည်လာသော ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်လုံးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ...

ယခု ...

ကြီးနေရသောကိစ္စရပ်များကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုက ကြီးစိုးလွန်းနေ၏။

ကြောက်လန့်ခြင်းထက် ခံပြင်းခြင်းက ပိုနေချေ၏။

ထိုင်နေသူနှစ်ဦးမှာ ကျွမ်းလုနှင့် အန်းနိုင်နိုင်တို့ ဖြစ်လေသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မှာ မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောကြချေ။

ကျွမ်းလုတစ်ယောက်သာ စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ဆိုးကြီးကို

စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းတိုင်းသာ တစ်ကျိတ်ပြီး တစ်ကျိတ် မော့နေသည်။

“ဘာမှလည်း စိတ်ပျက်မနေကြပါနဲ့၊ သန်ဘက်ခါဆိုရင် ဒီ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်က လွတ်တော့မှာပါ။ ငါလည်း ထာဝရအေးချမ်းတဲ့ အလင်းရောင်ရဲ့ ဘက်တော်သားအဖြစ် ခံယူတော့မှာပါ။ ဒီအချိန် တို့နဲ့ အန္တရာယ်မှန်သမျှကို တရားဥပဒေက-ကာကွယ်ပေးမှာပါ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သူမှာ အန်းစီပိုင် ဖြစ်သည်။

ကျွမ်းလုံက ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

“အိုး ... ဘာမှကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ကြောက်လည်း ငါ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ ခံပြင်းတယ်၊ ငါတို့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဝမ်းစွေနဲ့ ယုံစိမ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ငါ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒါပဲ ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ငါ့အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ကလဲ့စားချေပြမယ်ကွ”

“ခွမ်း”

ဒေါသနှင့်အတူ ကျွမ်းလုံသည် သောက်လက်စ အရက်အိုးကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပေါက်ခွဲလိုက်လေ၏။

သူ့ရင်ထဲမှ ပေါက်ကွဲမှုသည် ယခုထက် ဆိုးမှန်း အန်းစီရဲ့ သဘောပေါက်မိသဖြင့် ကျွမ်းလုံကို ဘာမှမပြောဘဲ ငေးကြည့်နေသည်။

အန်းနိုင်နိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်မျက်ကို လေးပင်စွာ ချလိုက်၏။

နှုတ်မှလည်း ...

“ဦးလေးကျွမ်း ... သတိထားပါ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိပါဘူး၊ အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို ပေါ်လာရမှာပါပဲ”

ဟု အားပေးလိုက်သည်။

သူမကိုယ်တိုင်ပင် ခံပြင်းမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ အားငယ်မှုတို့က ရင်ထဲမှာ အပြည့်ဖြစ်နေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်ဓာတ်ကျမည်စိုး၍သာ ဟန်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ စောင့်ကြပ်နေသူများအပြည့်ရှိသည်။

အိမ်ကြီး၏ပတ်ပက်လည်တွင်လည်း ထပ်မံ၍ အစောင့်များ ထို တိုးချထားသည်။

ပြီးခဲ့ပြီးသော ရက်မှ သေဆုံးရသည်ကို ဖြေ၍ရ၏။

နောက်ဆုံး သေဆုံးရသည့် ဝမ်းဇွေလုပ်ကြံခံခဲ့ရခြင်းကို အားလုံးက ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့က ယင်းအလောင်းကို စတင်တွေ့ရှိသူမှာလည်း ကျွမ်းလုပ်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွမ်းလုပ်သည် တစ်ညလုံး အိပ်မရဘဲဖြစ်နေစဉ် အိပ်မက် ပြတင်းပေါက်ကို အပြင်မှ ဖွင့်သံလိုလို ကြားရသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် ခြံတွင်းသို့ ဆင်းကြည့်ရန် ဝမ်းဇွေကို အဖော်အဖြစ် လာရောက်နှိုးမည်ဟု သူ့အခန်းမှ အထွက်တွင် ၎င်း၏အခန်းတံခါးပင် ၎င်းသေဆုံးနေသော ဝမ်းဇွေကို တုန်လှုပ်ဖွယ်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားခံသည် တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်ရမည်။

ယုံစိမ် သေဆုံးရသောဓားချက်နှင့် ယခု ဝမ်းဇွေ သေဆုံးသော ဓားချက်များမှာ တစ်ထပ်တည်းပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ...

ဤလူသတ်သမားသည် အမြဲတမ်း ဓားကို နောက်ဖက်မှ ချည်း ထိုး၍ လုပ်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ တယ်လိုလုပ်ပြီး ထိုးခဲ့သနည်း။

ယခု ...

လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့် ဝမ်းဇွေနှင့်ယုံစိမ်တို့သည် နယ်နယ်ရရ သိုင်းသမားများ မဟုတ်ပါ။

အဆင့်မြင့် ထိပ်တန်းအကျော်အမော် သိုင်းပညာရှင်များ သာ ဖြစ်ကြပြီ။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရန်သူကို မနာက်ကျောပေး၍ အလစ် တိုက်ခိုက်ခံမည့်သူများ မဟုတ်ကြပါ။

နောက်မှ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဤမျှ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်ကြီးများကို အလစ်ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်ကိုစွဲ တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ဤတစ်ချက်ကို ကျွမ်းလုပ်တစ်ဦး တွေးနေမိ၏။

သူသည် ... တစ်ဦးလည်း တွေးရသည်ကို အားမရသဖြင့်

အန်းစီရီကိုပါ အတူခေါ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း ... ဒီလူသတ်ကောင်ရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်ဟာ ဘယ်အဆင့်လောက် သတ်မှတ်ရမလဲ၊ မင်း စဉ်းစားစမ်းပဉ်း”

အန်းစီရီသည် ကျွမ်းလု၏အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးဟာ သာမန်ပညာရှင်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါကို ကလေးလေး သတ်သလို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်ကောင်ရဲ့အဆင့်က နည်းနည်းနောနော သိုင်းပညာအဆင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

ကျွမ်းလုက စားပွဲကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ထင်မနေနဲ့၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့် မသေးလှဘူးကွ၊ သူ့ကို တို့ကောင်တွေ ဘာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတိုက်မိကြသလဲ၊ ငါ ငါ့ပဲ စဉ်းစားလို့မရတာ”

ကျွမ်းလုသည် စဉ်းစားရင်းမှ စိတ်တိုလာပြီး ‘တက်’ ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ...

အခန်းတွင်း၌ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

အတန်ကြာမှ ...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဟိုညက ဦးလေးယုံစိမ် လုပ်ကြံခံရတဲ့နေရာ တည့်တည့်က တိုကုဆာဆိုတဲ့ စာကြောင်းဟာ ဘယ်သူရေးတာလဲ၊ ဒီလူသတ်ပဲ ရေးသွားတာ မဟုတ်လား”

အန်းနိုင်နင်းက သတိရသောအချက်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်းစီရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ...

“အဲဒါကလည်း ခက်သားပဲ၊ တိုကုဆာလို့ထင်အောင် လှူ ညှိ စားသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နောက် အဲဒီညက ကျုပ်ရဲ့လုံ ခြုံ ရေးအဖွဲ့ဝင်ထဲက သန်ရီဆိုတဲ့လူ ပျောက်နေတယ်”

“ဒီတော့ ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဒီကောင့် ... ခုဝင်ကို ပြန်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း သိပ်ပြီး လူသတ်တဲ့နေရာ ၃ မှာ ဒီလိုသေသပ်တယ်လို့ သတင်းရလေတော့ သူ့ကိုပဲ ထင်ရမ ... လိုလို ဘောင် ဖြစ်နေတယ်”

သူက ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလိုက်၏။

ကျွမ်းလု ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်သူလို့ မသိရတဲ့ တရားခံကို ထင်ချင်ရာထင် လျှောက်ထင်နေရမည့်ပုံပဲ”

စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါထက် ဒိန္နဲထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေကို မင်း ... ဘယ်က ခေါ်ထားတာလဲ”

ကျွမ်းလုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အန်းစီရီ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“ငါ့ရဲ့ အရင်က လူဟောင်းတွေပါပဲ။ လူသစ်ဆိုလို့ တစ်ဦးမှ မရှိဘူး”

ကျွမ်းလု သက်ပြင်းချပြီး ...

“ဒီလိုဆို တို့ဘက်မှာ တော်တော်အားနည်းနေပြီကွ၊ ဒီတော့ ညဘက်မှာ မင်းနဲ့ငါ ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ရက် မရောက်ခင် ဒုက္ခခံဦး မအိမ်ဘဲ ခြံထဲမှာ ချထားတဲ့ ကင်းတွေကို သတိထားပြီး လေ့လာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူသည် ကျွမ်းလု၏စကားကို လက်ခံသဘောတူရန် တော့တောမိသည်။

“အေး ... ငါလည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ကောင်းတယ် သတ်မှတ်တဲ့ရက်လည်း သန်ဘက်ခါဆို ရောက်ပြီမို့ သိပ်ဒုက္ခခံစရာ နေလိုတော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ”

သူသည် စကားပြောရင်း ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်လိုက်၏။

“သန်ဘက်ခါ သန်ဘက်ခါနဲ့ ပြောနေတာ အဲဒီနေ့ကို တိုက်ဆာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူလာမယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

သမီးဖြစ်သူက ဝင်ရောက်မေးလိုက်သည့်စကားကို ကျွမ်းလုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဖေဖေ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဒီနေ့ဒီရက်ကို ဘယ်သူ သာမယ်ဆိုတာကိုလည်း သိထားပါတယ်၊ အဲဒီလာမယ့်လူဟာ ဘာကယ့်လူ ဟုတ်၊မဟုတ်ကိုတော့ လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်ရမှာပဲ”

ကျွမ်းလု အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မင်းပြောတဲ့ အစီအစဉ်ဆိုရင် ငါ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဆီ သွားအကြောင်းကြားဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ငါ တာဝန်ယူတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ အဲဒီကိုယ်စားလှယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို

တာဝန်ယူပြီး အချို့သတ်ထိန်းထားပေ့ ဟုတ်လား”

ကျွမ်းလု၏စကားကို အန်းစီရီ သဘောပေါက်သော်လည်း အန်းနိုင်နိုင်းမှာ အတွေးကလည်း နုနယ်ပြီး ကျွန်ကိစ္စများ တိုင်ဝင် မည့်သူမရှိသောကြောင့် ...

မည်သည့်အကြောင်းကို ပြောနေသည်ဟု သဘောပေါက် ခြင်း မရှိဘဲ ...

“ဟင် ... ဖေဖေက ကိုယ်စားလှယ်တွေကို ဘုရင့်တပ်ဖွဲ့ထဲ တွေလက်ကို အပ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဝင်မေး၏။

“တိုးတိုးပြောစမ်း သမီး”

သူမ မေးလိုက်သည့်အသံမှာ အနည်းငယ်ကျယ်လောင်နေ သဖြင့် ဖခင်က လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် အန်းစီရီသည် သမီးဖြစ်သူအား သူ၏ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေတို့မှာ မိုက်မဲယွင်းမှားခဲ့တဲ့ ကြံစည်မှု တွေကို ပြေငြိမ်းအောင် ပြုပြင်ဖို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ထို့နောက် ...

အန်းစီရီသည် သူ၏သဘောတားခံယူချက် အမှောင်မှ အလင်းသို့ ကူးပြောင်းတော့မည့်စိတ်ဓာတ်တို့ကို သမီးဖြစ်သူ နား လည်သဘောပေါက်အောင် ရှည်ဝေးစွာရှင်းပြ၏။

တချို့နေရာများတွင် ကျွမ်းလုက ဝင်ရောက်ရှင်းပြခြင်းဖြင့် အန်းနိုင်နိုင်းမှာ နားလည်သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

“အဲဒါတွေဟာ သမီးရဲ့နောင်ရေးကိုပါ ဖေဖေ သတိရပြီး ငါ့သမီးလေး လောကအလယ်မှာ တိုင်းပြည်ရဲ့သစ္စာဖောက်သမီးလို့ အခေါ်ခံရမှာမို့တဲ့အတွက် ပိုပြီး အခက်ကျပ်တယ် သမီး”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

သူမသည် ကြီးမားသန့်စင်လှသော မိဘမေတ္တာကြောင့် မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျ လာလေတော့၏။

“ဖေဖေရယ် ... သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဖေဖေဟာ သမီးကို ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သက် သေပြလိုက်တာပါပဲ”

ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျသည့်မျက်ရည်များပင် ဖြစ်၏။
အနီးစီရိက သမီးဖြစ်သူအား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ ခုအချိန်ဟာ ငိုနေရမည့်အချိန် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေတို့တစ်တွေ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ လတ်တလောကြီး လာမည့် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲချမှတ်အချိန်ပါ။ ကဲ ... တိတ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားသံကြောင့် -

သူမ၏မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်ပြီး ခါးတွင် ချိတ်သည့် လှံတို့ကို ထုတ်လိုက်ကာ ...

“ဖေဖေနဲ့ အတူတူ တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော်တဲ့ စက်တီယိုကွပ်တွေကို စပြီး တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်။”

ဤကဲ့သို့ ငွေရောင်လှံတံကို မြှောက်ပြီး သစ္စာဆိုလိုက်သည်။

အနီးနှိုင်းနှိုင်း၏အပြုအမူကြောင့် နံဘေးမှာ ရပ်နေသော ကျွမ်းလုပင် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရလေတော့သည့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဆိုသည်မှာ ကြီးငယ်မဟူ ထားရှိအပ်သည်။

သဘောတရားဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိ၏။

“ကဲ ... သမီး အနားယူတော့၊ ဖေဖေနဲ့ သမီးဦးလေးကျွမ်းလု ကင်းတွေလှည့်ပြီး စစ်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

အနီးစီရိသည် သမီးဖြစ်သူကို အနားယူအိပ်စက်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်သော်လည်း ...

“ဟင့်အင်း ... သမီးလည်း ဖေဖေနဲ့အတူ လိုက်မယ်၊ ခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အင်အားဟာ တစ်ယောက်မှန်းသိသာတဲ့အချိန်ပါ”

ထိုစကားကို ကျွမ်းလုတစ်ယောက် သဘောကျသွားလေသည်။ သူသည် အားရဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ...

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို သိတတ်တဲ့ သမီးမျိုးလေး ငါတောင် တစ်ယောက်လောက်ရှိချင်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

အနီးနှိုင်းနှိုင်းကိုကြည့်လျက် ရယ်မောကာ ပြောဆိုလိုက်သော ကျွမ်းလုကိုတစ်လှည့် သမီးဖြစ်သူကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေရာမှ

၁၃၀ ❖ ပိုးကျော်သူ

အန်းစီရီလည်း ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ဖေဖေတို့ ခြံဝင်းနားက ကင်းတွေဆီ
လှည့်ပြီးစစ်ဆေးမယ်၊ သမီးကတော့ အိမ်နံ့ဘေးက ကင်းသမားတွေ
ကိုကြည့်လိုက်၊ ဒါမှ အိပ်ချင်ရင်လည်း အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်လိုက်
ပေါ့”

အန်းစီရီ၏အစီအစဉ်ဖြင့် အန်းနိုင်နိုင်းသည် အိမ်အနီးထိ
ဝန်းကျင်များကို စစ်ဆေးစေလိုက်၏။

သူနှင့်ကျွမ်းလုတို့သည် ခြံဝင်းကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။

ထို့နောက် ...

ခြံဝင်းတစ်ဝန်းလုံးကို လိုက်လံစစ်ဆေးပြီး စိတ်ချရသည်ကို
အိမ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လျှောက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်မှ သိုင်းသမားများမှာလည်း
တာဝန်ကျနေရာများ၌ အဆင်သင့်တာဝန်ကျေရာ နေကြသည်ကို
အန်းနိုင်နိုင်းက သူစစ်ဆေးပြီးကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အိမ်ခြံဝင်းကြီး၏တစ်ဖက်စီမှ ဆူဆူညံညံအသံမျိုးကို ကြား
လိုက်ရသဖြင့် အန်းစီရီမှာ ထိတ်နစ်ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေရာသို့ အပြေး
ကလေး ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းနေရာသို့ရောက်သောအခါ ကင်းသမား လူရွယ်နှစ်
ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချင်းများသည့်ကိစ္စဖြစ်
သည်မို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ချွတ်ဖြင့်သာ ဆုံးမပြီး ပြန်လှည့်လာလေ
၏။

အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက်မှ ပတ်၍လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

အိမ်ရှေ့သို့အတရောက်တွင် အန်းစီရီရာ စောစောကနေရာ
တွင် သမီးဖြစ်သူနှင့် ကျွမ်းလုတို့ကို မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းသို့အရောက်၌ သမီးဖြစ်သူ အန်းနိုင်နိုင်း
ထို့ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်မိလေသည်။

“သမီး အိပ်တော့လေ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အားလုံးလည်း စိတ်ချ
အောင် ကျွမ်းလုတောင် အိပ်ရာထဲဝင်သွားပြီလား မသိဘူး”

အန်းစီရီက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အန်းနိုင်နိုင်းမှာ ဖခင်ကြီး၏ချမ်းသာမှုအတွက် မအိပ်ခင်
သေးသော်လည်း ခေါင်းကိုညိတ်ပြု၍ အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်
သွားလေ၏။

စည့်ခန်းထဲ၌ အန်းစီရီတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

ကျွမ်းလုမှာ စောစောက ရန်ဖြစ်၍ ဆူဆူညံညံဖြစ်သွား
သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

အမှန်မှာ ...

အန်းစီရီထွက်သွားသည်နှင့် လုက်သွားရန်ဖြစ်သော်လည်း
အန်းနိုင်နိုင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်စိုးသဖြင့် နေရစ်ခဲ့ပြီး
အန်းနိုင်နိုင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် အန်းစီရီနောက်သို့ လိုက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အန်းစီရီမှာ အိမ်နောက်ဘက်မှပတ်၍ ပြန်လှည့်
လာခဲ့ရာ လမ်း၌ လူချင်းကွဲသွားခဲ့လေ၏။

ဆူဆူညံညံ ကြားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘာမှ
မဟုတ်သည်ကိုစွန့် အန်းစီရီကိုလည်း မတွေ့ဘဲ ပြန်သွားပြီဖြစ်
ကြောင်း သိရသည်။

သို့ဖြင့် ...

ကျွမ်းလုက အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရာ အိမ်ကြီး၏
ခေါင်မိုးပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုသော လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် ရပ်လျက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ...

လူရိပ်တစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူက ထိုလူရိပ်နောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးတက်ရန် စိတ်ကူးနှင့်
အိမ်ကြီး၏ခေါင်မိုးအစွန်းပေါ်သို့ တုံ့ခနဲတက်လိုက်၏။

အလွန်ထက်မြက်လှသော ကိုယ်ဖော့ပညာဖြစ်၏။

ခြေသံမကြားရပါချေ။

သို့သော် ...

သူ့ရှေ့မှ လူရိပ်သည် လိမ္မာပါးနပ်လှ၏။

သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်

၁၃၄ ❖ ဝိုးကျော်သူ

လှည့်၍ စောင့်နေ၏။

ကျွမ်းလုရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခါးတွင် ပတ်ထား
သော ကြိုးကွင်းကို ဖြုတ်လိုက်၏။

ထို့အပြင် ...

လက်ထဲ၌ ချိန်ဆ၍ ကိုင်လိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ရှေ့
တိုးလာ၏။

လရောင်ဖျူဖျူအပ အလင်းရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်ရရှိရှိ၏။

တစ်ဖက်မှသူက ဝတ်စုံအနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားလျှင်
မျက်နှာကို ဖုံးလုမတတ် မြတ်ခမောက်ကြီးတစ်လုံးကိုအုပ်၍ ဆောင်
ထားသောကြောင့် သူ၏မျက်နှာ ရုတ်တရက်မြင်ဖို့မှာ မလွယ်တိ။

ကျွမ်းလု၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွား၏။

သူ အန္တရာယ်၏အဋ္ဌေ အသက်ကို ခံစားရှုရှိုက်ရသလို ဖြစ်

လာချေပြီ။

လက်ထဲမှ ကြိုးကွင်းကို ရုတ်တရက် ဝှီးခနဲ လှမ်းပစ်လိုက်

သည်။

ချယ်ရီထွန်းမှ စားသား (ဒု-စာပေသိမ်း) ❖ ၁၃၅

သို့သော် ...

ကြိုးကွင်းသည် ကိုရန်သူကို မစွပ်စိရုံမက ရှေ့မှရန်သူသည်

ဖျတ်ခနဲ သူ့ဘေးသို့ရောက်လာ၏။

ကျွမ်းလုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ လက်ဖျားခါလောက်အောင် မြန်
သည်။

အမှန်စင်စစ် ...

သူ၏ကြိုးကွင်းက ကောင်းကင်တွင်ပျံနေသော ဗျူးကိုပင်
လှစ်ခနဲ လှမ်းပစ်ဖမ်းယူသောကြောင့် ယခုလို လူသားတစ်ဦးကို
ခဝမ်းမိခြင်းမှာ သူညွှန်မဟုတ်။

ဟိုလူတော်လှန်း၍ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေ
သည်။

“မကြိုးစားပါနဲ့ ... မိတ်ဆွေ”

တစ်ဖက်လူက သံပြတ်နှင့်ပြော၏။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

ကျွမ်းလု သိချင်အောင်နဲ့မေး၏။

၁၃၆ ❖ မိုးတော်သူ

“တိုကုဆာ”

တစ်ဖက်မှရန်သူ၏အဖြေက ကျွမ်းလု၏ဒေါသကို အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်သွားစေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ယုံစိမ်နှင့်ဝမ်းစွေတို့ သေဆုံးခြင်း
သည် ယခု တိုကုဆာ၏လက်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ရသူက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ရန်သူမဟုတ် အ
တကယ် စွမ်းထက်သည့် ရန်သူမှန်း သိထားသောကြောင့် လုံးဝ
ရဲချေ။

တစ်ဖက်မှ လူသတ်သမားက လုံးဝမတုန်မလှုပ်ကွေ့
ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်လျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူ ကြိုးကွင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဗွီး”

အသံနှင့်အတူ သံစူးကလေးများ တပ်ဆင်ထားသော
ကွင်းလည်း ရန်သူလူသတ်သမားဆီသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ဇွယ်ပီထွန်းမှ စားသစား (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၇

မြန်လည်း မြန်လှသည်။ အားမာန်လည်း ပါလှသည်။

သို့သော် ရန်သူက သူ့လက် လျင်မြန်နေ၏။

ကြိုးကွင်း သူ့ဆီသို့ရောက်တော့မည့်အချိန်တွင် ဓားငယ်
တစ်ချောင်းကို ပစ်သွင်းလိုက်သည်ကို ကျွမ်းလု တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့် ...

ရုတ်တရက် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်လိုက်စဉ်ဝယ် လေထဲ
သို့ အရုပ်ကြီးတစ်ခု မြောက်တက်သွားသလို ရှေ့မှ လူသတ်သမားက
ခုန်တက်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ခုန်သွားပုံမှာ သူ့နောက်ဘက်သို့ ခုန်သွားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရာ ...

ယုံစိမ်နှင့်ဝမ်းစွေတို့ သေရပုံကို သတိရပြီး ရန်သူကို နောက်
အရောက်မခံဘဲ ချက်ချင်း လှည့်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျလေပြီ။

ကျွမ်းလု သိလိုက်ပြီဖြစ်၏။

သူ၏သူငယ်ချင်းတို့ သေဆုံးခြင်းမှာ ရန်သူကို ကျောမဝေး
သော်လည်း တစ်ဖက်လူက ကျောဘက်ရောက်အောင် နေရာယူတိုက်
ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသောအချိန်သည် ...

၁၃၈ ❖ ဝိုးထောင်သူ

“အွန်”

ထိုလူ၏စားချက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြသည့် ယုံမိနှင့် ဝင်း
ရွှေတို့နည်းတူ ဘယ်ဘက်လက်ပြင်ကို စူးနစ်ဝင်ရောက်ပြီကို နောက်
ဆုံး သိသွားရလေတော့သည်။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ မတိုးမကျယ် ထွက်လာသော အသံ
ကြောင့် အန်းစီရီသည် အိမ်တွင်းမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာ၍
အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်၏။

အမှန်တကယ်တွင် ...

အန်းစီရီ ထွက်လာသောအချိန်နှင့် ကျွမ်းလု လဲကျသွား
သောအချိန်တွင် သိပ်ကွာလှသည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ...

လူသတ်သမားမှာ အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ ခုန်ကွေ့၍
မှောင်ရိပ်တစ်နေရာသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

မြေပြင်ပေါ်မှ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဘာ
မျှမမြင်ရပေ။

ထိုအချိန်၌ ...

အန်းစီရီ ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် အနီးသို့ ဝိုင်းဝန်း
ရောက်ရှိလာသူများထဲမှ မီးတုတ်တစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အိမ်ခေါင်
မိုးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မီးတုတ်ရောက်သွားသည်နှင့် ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသောအခါ ...

“အင်း ... ကျွမ်းလု”

နှုတ်မှ လွတ်ခနဲခေါ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျလျက်ရှိ
သော ကျွမ်းလုကို ပြေးပွေ့လိုက်၏။

သို့သော် ...

ကျွမ်းလုမှာ အသက်မရှိတော့ချေ။

ထိုစဉ်ပင် ...

သူ့နဘေးသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်ရောက်ရှိလာ၏။

ရုတ်တရက် ...

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

“ဦးလေး ကျွမ်းလုလည်း သွားပြန်ပြီနော်”

ကြေကွဲဒေါသသံရောစွက်နေသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်
သော သမီးဖြစ်သူ အနိုးနိုင်နင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မဟုတ်ဘယ် သမီး၊ သူလည်း၊ ဓာတ်ပစ္စည်းကန် ချစ်ကြံ့ခံရ

ပြန်ပြီ”

အနိုးစိရှိသည် လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောချလိုက်လေတော့

သည်။

ကျန်တိရှိသည် စုံကျန်းမြို့၏မူခင်းအထောက်တော်ဖြစ်လေ
သည်။

ဤမြို့တွင်း သူ့အား မသိသူ ရှားပါးလှ၏။

သူသည် မှန်ကန်သောဘက်မှ ရပ်တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်

ဦးဖြစ်၍ လူချစ်လူခင် ပေါများလှ၏။

မတရားမှုကို ဖယ်ရှားတတ်သောကြောင့် လူတိုင်း၏လေး

စားမှုကို ခံယူနေရသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ...

သူသည် စုံကျန်းမြို့၏ဂုဏ်သရော် မျက်နှာဖုံး စာရင်းတွင်

တစ်ယောက်ပါဝင်နေသူလည်း ဖြစ်၏။

သူ၏အိမ်သည် စုန်ကျွန်းမြို့၏မင်းလမ်းမကြီး တစ်နေရာ၌ ရှိသည်။

ယနေ့ -

ကျွန်တို့ချီသည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရွှေဆက်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးညွှန်ကြားပြီးသည့်နောက် အနားယူရန် သီးသန့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ဤတွင် -

မြင်းစီးမိန်းမပျိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၍ သူနှင့်အရေးကြီးသည့်ကိစ္စများ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုသည်ဟု တပ်သားတစ်ဦးလာပြော၏။

ထို့ကြောင့် -

အထူးစဉ်သည်များ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရာ အခန်းသို့ ခေါ်ခွဲရန် ပြောပြီး အနားယူနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်၍ ဆွေးနွေးရန် အခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အပေါက်ဝသို့ မျက်နှာပြုထားသော ထိုင်ခုံ၌ ကျွန်တို့ချီသည် ထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် -

“ကျွန်မကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ လူကြီးမင်း”

မျိုးလွင်သောအသံဖြင့် အလွန်အသားဖြူလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကောင်းပြီ ... ဝင်ခဲ့ပါ”

ကျွန်တို့ချီက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေးသည် ဗုတ်လတ်စွာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီး သူ၏ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ထိုင်နိုင်ပါတယ် မိန်းကလေး”

သူ့ရှေ့မှ ထိုင်ခုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ကျွန်တို့ချီသည် မိန်းကလေးကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်၍ လိုက်၏။

“လာရင်းကိစ္စက”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အထူးလှိုင်းပွက်ကိစ္စ

တစ်ခုကို တင်ပြတိုင်ပင်နိုင်လို့ပါ”

သူမသည် ဘေးဘိဝံယာကို မလုံခြုံစိတ်ဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောပုံစံကို မြင်လိုက်ရသည့် ကျွန်တို့အဖို့ -

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်နှစ်ချက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်တီးလိုက်လေသည်။ လက်ခုပ်သံကြောင့် တံခါးဝဝယ် တပ်သားတစ်ဦး ရိပ်ခဲလာ၏။

“တံခါးကို လုံခြုံအောင် ပိတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ... အပြင်ဘက် မနီးမဝေးက စောင့်နေစမ်း”

ကျွန်တို့ချီ၏စကားဆုံးသည်နှင့် တပ်သားလူငယ် အခါခါခါကို စေ့စပ်သေချာစွာ ပိတ်လိုက်၏။

“ကဲ ... ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နေပါ မိန်းကလေး။ ဒီအခန်းဟာ ငါ့ရဲ့လုံခြုံရေးစိတ်ချရတဲ့ အထူးအထူးအထူးခန်းပဲ”

ကျွန်တို့ချီ စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းကလေးသည် သူမ၏အဖို့ သည့် စကားများကို စတင်၍ ပြောလေ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏စကားများကို စတင်နားထောင်သည့် အချိန်မှစ၍ မူဝင်းတပ်ဖွဲ့မှူး ကျွန်တို့ချီ၏မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားမှုများ၊ အံ့ဩမှုများ ရောထွေးလျက် ထိုင်ရာမှ ရှေ့သို့ ထိုးလာကာ အလွန်အားတက်စရာ နားထောင်နေသည့်ပုံမျိုး ပေါက်လာသည်။

မိန်းကလေး စကားပြောနေစဉ်တွင် မည်သည့်စကားကိုမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိပါ။

အတန်ကြာသောအခါ ...

မိန်းကလေး၏တင်ပြမှုကို သူ့ရှေ့ရှိ စာရွက်အချို့ကို ဆွဲယူ၍ စိတ်ဝင်စားသည်တို့ကို ထပ်မံမေးမြန်းလျက် လိုက်လံရေးမှတ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။

သူသည် မိန်းကလေးပြောသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်၏။

ထို့နောက် ...

ကျွန်တို့ချီသည် သူမ ပြောပြနေသည်များကို သေချာနားထောင် သုံးသပ်ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ ...

သူလုပ်ဆောင်သည့် အစီအစဉ်များကို တစ်လုံးချင်း သေချာစွာ သူမကို ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်၏။

သူမကလည်း သူရှင်းပြသည်တို့ကို သေချာစွာ စူးစိုက်ထောင်နေရာမှ တချို့အချက်အလက်များ ပြန်လည်ဆွေးနွေးခြင်း မရှင်းသည်များကို ပြန်လည်မေးမြန်းခြင်း ပြု၏။

အတန်ကြာအောင် ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ဦးစလုံး၏ နှုတ်စာများဝယ် ကျေနပ်မှုအရိပ်အယောင်တို့ ပေါ်လာလေသည်။

“ခုလို ကူညီတာကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးအဖေရှင်”

“တိုင်းပြည်အေးချမ်းရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဆိုတာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးရဲ့ ပူးပေါင်းညွှတ်မှုအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ် မိန်းကလေး”

မိန်းကလေး၏ကျေးဇူးတင်စကားကို ကျန်တိဦး ပြန်လည် ပြောကြားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးမျက်နှာသည် ရွှင်လန်း၍ အားတက်သွားသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အဖေဟာ ဒီစကားတွေကိုသာ ကြားရင် သိပ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မှာပါ”

ကျန်တိဦးက ခေါင်းညိတ်ပြီး --

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လုံခြုံမှုဆိုတာဟာ လူတိုင်း နှစ်သက်လိုလားကြတဲ့ ကိစ္စတွေပါပဲ။ အခုလို အချိန်မီ အမြင်မှန်ရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးကို ဦးတို့ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ကလည်း အထူးဂုဏ် ယူပါတယ်”

ကျန်တိဦးက လှိုက်လှဲစွာ ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားလိုက်သည်။

“အသိတရားဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ မရပါဘူး၊ ပင်ကိုစိတ်နဲ့ ဒီဇိုင်းစေပေါ်မှာ အခြေခံပြီးမှ ပေါ်ထွက်လာတာမျိုးပါ။ မင်းရဲ့ဖခင်ဟာ တကယ်တော့ ဒီဇိုင်းစေ မှန်ကန်သူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်”

ရှည်လျားဖြူဖွေးသော သူ၏မှတ်ဆိတ်ကြီးကို ပွတ်သင်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည့် ကျန်တိဦး၏စကားကို မိန်းကလေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

မိန်းကလေးက ခွင့်ပန်လိုက်၏။

မှစင်တစ်ပွဲမျှ ကျန်တိရိစ္ဆာန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ရာ မှထလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

တံခါးလက်ကိုင်ကွင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်၏။

တံခါးခေါက်သံဆုံးသည်နှင့် အပြင်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်ဖွင့်ပေး

လိုက်ခြင်းကို တွေ့ရ၏။

မိန်းကလေးနှင့်အတူ ကျန်တိရိစ္ဆာန် အခန်းတွင်းမှထွက်လာ ပြီး သူခမ်းလာသော အိမ်ရှေ့ရှိ မြင်းချည်ထားသောနေရာကို လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

မိန်းကလေးနှင့်အတူ ကျန်တိရိစ္ဆာန် အခန်းတွင်းမှ ရော့ရှည် ထွက်လာပြီး သူမမြင်းဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

မိန်းကလေးသည် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ကာ ...

“သွားပါဦး လူကြီးမင်း”

ကျန်တိရိစ္ဆာန် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီ၊ အရာရာကို စိတ်ချပါ၊ အချိန်ကို အတိအကျ ဆောင်ရွက်ပုံမယ်လို့ မင်းအဖေကို ပြောလိုက်ပါ”

ကျန်တိရိစ္ဆာန်ကားဆုံးသည်နှင့် သူမသည် မြင်း၏ဝမ်းရိုက် ထို မြေနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်၍ ရိုက်လိုက်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး နှိပ်တွင်းမှ မြင်း စီးထွက်ခွာသွားလေ၏။

အန်းနိုင်နိုင်သည် မြို့တွင်းမှ သွက်လက်သော စိတ်အလျင် ဖြင့် မြင်းကို အသေခံနှင့်၍ စီးလာခဲ့၏။

မကြာမီမှာပင် စုန်ကျန်မြို့၏ဈေးရှေ့သို့ရောက်လာတွင် ချော့လင့်သု တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူသည် မွန်ဂိုမြင်းကြီးကိုစီးလျက် လမ်းကွေ့မှ ဖျတ်ခနဲ ထွက်လာသည့် စစ်ခန်းပင်ဖြစ်၏။

စစ်ခန်းသည် သူတို့ကိုမမြင်ဘဲ မြို့ထွက်လမ်းအတိုင်း မြင်း ထို အသေခံစီးလျက် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော အန်း နိုင်နိုင်သည် သူ့မြင်းကို တစ်ချက်စောင့်၍ လျင်မြန်စွာ စီးနှင်းလိုက် သွားလေ၏။

ရှေ့မှ စစ်ခန်းစီးသွားသည့် မြင်းကြီးမှာ အသားကျစီးနင်း
သော်လည်း အတော်ပင် မြန်လှ၏။

နောက်မှ အပြေးလိုက်နေသည့် အန်းနိုင်နင်းက အတော်
ပင် လိုက်ယူရလေ၏။

မကြာမီမှာပင် ...

မြို့တံခါးအနီး၌ ရှေ့မှ စစ်ခန်းကို မိလာတော့၏။

“အစ်ကို ... အစ်ကို”

နောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် သူသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်
သူမကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် မြင်းဇက်ကြီးကို တွေ့နေခဲ့၍ ရပ်လိုက်
၏။

ထို့နောက် ...

သူ့မြင်းနံဘေးကိုယှဉ်၍ ရပ်လာသော အန်းနိုင်နင်း

အံ့ဩစွာကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီမ”

“အဲဒီစကားက ညီမက မေးရမှာလား၊ အစ်ကိုက မေး

လား”

သူမ၏စကားကြောင့် စစ်ခန်း ပြုံးမိသွားလေ၏။

“ကိုင်း ... ညီမတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မမြင်ချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူမက ထပ်မေးလိုက်သဖြင့် စစ်ခန်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိအောင် ဖြစ်သွားရတော့၏။

“အို ... အစ်ကို တကယ်မတွေ့လို့ပါ၊ ညီမက ဘယ်ကနေ
တွေ့လိုက်တာလဲ”

ဟု ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

အန်းနိုင်နင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ပန်းဈေးကွေ့က ထွက်ကတည်းကပေါ့ ဒီကဖြင့် လိုက်လာ
ရတာ မောသွားတာပဲ”

စစ်ခန်းက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကိုင်း ... အခုမှပြီ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

သူမက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုတွေ့လို့ လိုက်နှုတ်ခွာ
တာပါ”

၁၅၂ ❖ ဖိုးကျော်သူ

ချယ်ရီကျွန်းမှ ဓားသား (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၃

စစ်ခန်းက ပြုံး၍ --

“ပြောစရာမရှိရင်လည်း အစ်ကို သွားတော့မယ်နော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပါ။ ထွန်းမက အစ်ကိုကိုတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်

တာပါ”

စစ်ခန်းက သူမကို တစ်ချက်ပြုံးပြတဲ့ မြင်းကို မြို့ပြင်

အပြင်းစီးနှင်းသွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၉)

အမြင်မှန်

ယနေ့သည် သတ်မှတ်ထားသောနေ့ဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့ဖြစ်၏။

ချိန်းဆိုထားသည်ဆိုသော်လည်း လျှို့ဝှက်တမန်တော်နှင့်

ဆော့တော့ဆိုင်ဆိုင်ချိန်းဆိုထားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ချယ်ရီကျွန်းသားကိုယ်စားလှယ်များမှတစ်ဆင့် ဤနေ့ ဤရက်တွင် ထိုတမန်တော်မှ စုဆောင်းထားသောသတင်းများကို စာယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ...

ထိုသတင်းများကို အန်းစိန်မှတစ်ဆင့် မွန်ဂိုတပ်မှူးထံသွား ဆောက်ရန် သတင်းပို့ပေးရမည်ဖြစ်လေ၏။

ထိုတမန်တော်ကို နယ်ခြားမှူးရင်းထောက်လှမ်းရေးသမား

၁၅၄ ❖ ဝိုးထွက်သူ

နှင့် နယ်ခြားဖြို့စောင့်တပ်သားတို့၏စစ်ဆေးမှုကို မခံရအောင် အနီးစီရိက ကူညီရမည်။

ဈာန်ရိက္ခန်းသားဖြစ်သော တမန်တော်ကို အနီးစီရိက အမျိုးသားသစ္စာဖောက်အဖြစ်နှင့် နယ်ခြားသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ...

ခြံစောင့်နယ်ခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်များက စစ်ဆေးလျှင်လည်း တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက် ပါဝင်နေသည်မို့ သံသယရှိလှမည် မဟုတ်မှန်း ဂျပန်စစ်မှူးတို့က တွက်ဆထားခြင်းဖြစ်၏။

ယနေ့၌ အဖြေပေါ်တော့မည်ဖြစ်၏။

ညဉ့်ကတစ်ညလုံး မအိပ်ရသော်လည်း တက်ကြွသော စိတ်ကြောင့် အနီးစီရိကမှာ လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။

သူ၏မကောင်းမှုများကို ဆေးကြောသန့်စင်မည်နေသည်။

ခြံတွင်းမှ အစောင့်သိုင်းသမားများတွင်လည်း စုန်ကျစ်ခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ ရုပ်ဖျက်၍ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ဈာန်ရိက္ခန်းမှ တေးသံ (၃-အတ်သီဝါ) ❖ ၁၅၅

ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ရက်ကျော်ကျော်က သမီးဖြစ်သူ အနီးစီရိက နိုင်းကိုယ်တိုင် စုန်ကျစ်ခင်းဖြို့မှ မှုခင်းအထောက်တော် ကျန်တိမျိုကို သတင်းပို့ အကူအညီတောင်းခဲ့ကြ၏။

ယခုအခါ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ ခြံတွင်း၌ သူ့လူများနှင့် အတူရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

ဧည့်ခန်းမကြီး အထူးရှင်းထား၏။

စားပွဲခုံကြီးကိုပင် ဘေးဘက်သို့ မသိမသာရွှေ့ထားလိုက်သည်။

အကယ်၍ တိုက်ခိုက်ကြမည်ဆိုလျှင် ရန်သူကို ဝိုင်းထားနိုင်ရန်ဖြစ်၏။

“ဖေဖေ ... ဘာမှစိတ်မလောပါနဲ့၊ သမီးတို့ဘက်က အားလုံး အစီအစဉ်တွေ ပြည့်စုံနေတာပဲ၊ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိသလဲ”

သမီးဖြစ်သူ၏အားပေးမှုကို သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

အနီးစီရိက နိုင်းက ပရုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ...

“သူက ဝင်လာလာချင်း သမီးတို့ကို ရန်သူလိုဆက်ဆံမှာ မဟုတ်တော့ ဘာကြောက်စရာလို့လဲ၊ သူ့အနေနဲ့ သမီးတို့ကို သူ လူလို့ သဘောထားမယ့်ပုံစံပဲ မဟုတ်လား”

အန်းစီရီက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး၊ ဖေဖေတို့ကို သူက မယုံကြည်ဘူး ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေတို့ရဲ့အင်အား တွေကို သူ ဖယ်ပစ်ခဲ့တာကြည့်တော့”

လူငယ်များဖြစ်ကြသော ယုံစိမ်း၊ ဝမ်းစွေနှင့် ကျမ်းလှတို့တို့ လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုနေမှန်း အန်းနိုင်နိုင်း သိ၏။

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“အင်းလေ ... မီးစင်ကြည့်က၊ ရတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် သူတို့ တို့ ကုဆာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဘယ်လိုစစ်ဆေးရမလဲ”

“စစ်ဆေးမယ့်ပုံစံက ...”

အန်းစီရီ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ သောခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အန်းစီရီသည် ဆတ်ခနဲ ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ကျူးဝေဝေပါလား”

ကျူးဝေဝေက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မပါပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ...

အခန်းတွင်းသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်ရှိလာပြန်၏။

“ဪ ... ကျူးလုဆန်လည်း ပါလာတာကိုး၊ ကဲ ... ကဲ

-- ထိုင်ကြပါ၊ ဟေ့ ... ဧည့်သည်တွေကို နေရာထိုင်ခင်းပေးကြ”

စစ်ခန်းက ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုလိုက်၏။

အမှန်တွင် ...

မူခင်းအထောက်တော် ကျန်တို့ချစ်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း

မြို့ကြီးကြီးထဲသို့ ဝင်လာသူများကို လွတ်လပ်စွာ ဝင်ခွင့်ပေးထားနိုင်း သဖြင့် ကျူးမောင်နှမနှစ်ယောက် ဝင်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်းစီရီ၏စကားကြောင့် သူ၏ဟန်ဆောင်ထားသော မူခင်း

တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ ကျူးမောင်နှမကို ထိုင်ခုံများပေးပြီး မသိမသာ ခိုင်းထားလိုက်ကြ၏။

“ကိုင်း ... အခုလာတဲ့ကိစ္စက ...”

၁၅၈ ❖ ဝိုးထောင်သူ

အနားစီရိက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တိုကုဆာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပါ”

ကျူးဝေဝေက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

အနားစီရိက ကျူးဝေဝေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အထောက်အထားတွေက”

“ဒီမှာ ပါ၊ပါတယ်၊ ကြည့်ပါ”

ကျူးဝေဝေက အိတ်အတွင်းမှ ဂျပန်ဘုရင်မင်းမြတ်၏တံ

ဆိပ်တုံးနှင့် ဂျပန်စစ်သံမှူးတို့တံဆိပ်တို့ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

အနားစီရိက တံဆိပ်များကို ယူ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်လေ

သည်။

ထိုအခါ ...

တံဆိပ်များမှာ ဆွေးလွန်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အနား

စီရိက မှဲပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မင်း ... ငါ့ကို လိမ်နေတာပဲ၊ ဒီတံဆိပ်တွေ ဘယ်ကရသလဲ

ပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချယ်ရီထွန်းမှ စာအုပ် (၃-အတ်သီမ်း) ❖ ၁၅၉

ကျူးဝေဝေက ချက်ချင်းပင် လက်ထဲမှ ပဝါစလေးကို ရှေ့
ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ခါး’

‘ဝှစ်’

အသံတို့က တိုးညှင်းလှသော်လည်း အားမှာပြင်းလှ၏။

သို့သော် ...

သူက ကျူးဝေဝေတိုက်ခိုက်မှုကို လွယ်လင့်တကူ ရှောင်
လိုက်နိုင်လေ၏။ သူက ရှောင်တိမ်းရင်းမှလည်း ...

“ငါက မင်းကို ဂျပန်တွေရဲ့သူလျှို့မ့တ်လို့ မတိုက်ဘဲ ပြန်
လွှတ်ခဲ့တာ တကယ်သာတိုက်ရင် မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး
တိုက်တာတောင် ငါ့ကိုမနိုင်ဘူး”

ဟု လှမ်းပြော၏။

မကြာမီမှာပင် ...

ကျူးလုဆန် တိုက်ပွဲအတွင်းဝင်လာပြီး ကန်လိုက်၏။

ကျူးဝေဝေက သူမ၏ပဝါကို ပိုက်ကွန်ကဲ့သို့ဖြန့်၍ အနားစီရိ

ကို အပေါ်စီးမှ ရိုက်ချလိုက်၏။

နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော အန်းနိုင်နင်းက ဖခင်ကို နှစ်
ယောက်ညှပ်တိုက်လိုက်သည်နှင့် အန်းစီရီဘက်မှ ဝင်ကူရန် ငွေလုံတို့
လေးကို ဆွဲထုတ်၍ တိုက်ပွဲတွင်း ခုန်ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

အန်းစီရီက ...

“ဟေ့ သမီး ... အချင်းချင်းတွေ လက်လွန်ကုန်မယ် ဘေး
ဖယ်နေ သူတို့မသိသေးလို့ တိုက်နေတာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် သူမမှာ ငေးကြောင်သွားလေ
သည်။

ထိုအခါ ...

ကျူးဝေဝေ၏ရိုက်ချက်ကို ပြန်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း
မရတော့ဘဲ သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

သို့သော် ...

ကျူးလုဆန်ကန်လိုက်သော ကန်ချက် အန်းစီရီက မိုးကြိုး
လက်ဝါးဖြင့် ဖယ်ထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ကျူးဝေဝေ၏ပဝါကို အောက်မှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
အတွင်းအားကိုသုံး၍ ခေါင်းပေါ်အုပ်ရန် ဟစ်လက်မအလိုတွင် အပေါ်
ပင့်တင်လိုက်၏။

ကျူးဝေဝေ၏လက်မောင်းကို ကျင်ခနဲနေအောင် သူ၏အ
တွင်းအားက ပဝါမှတစ်ဆင့် စီးဝင်လေ၏။

သူမ ရင်ထိတ်သွား၏။

ကျူးလုဆန်လည်း နောက်ဆုတ်သွား၏။

“ကဲ ... မင်းတို့ဟာ လူဆိုးဟန်ဆောင်နေတဲ့ အယောင်
ဆောင်မျိုးချစ်အဖွဲ့ဝင်တွေမဟုတ်လား၊ ဦးလေးသိပါတယ်၊ မင်းတို့
ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့တော့၊ တိုက်လည်း မနိုင်ဘူး၊ စိတ်ချ၊
အချိန်ကုန်ရုံပဲရှိမယ်၊ ငါလည်း မင်းတို့ဘက်တော်သားအဖြစ် ခံယူ
လိုက်ပါပြီ၊ ငါ့ကိုယုံကြည်စမ်းပါ”

သူက နံဘေးမှ ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်လိုက်ရင်း စကားကို ဆိုလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

အန်းနိုင်နင်း ကြားဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ ဖေဖေဟာ အခု သူ့ရဲ့အမှားတွေနဲ့ ပြင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ အိမ်ဝင်းထဲလည်း မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ခေါ်ပြီး နေရာယူထားကြပါတယ်။ မှုခင်းအထောက်အတော် ဦးလေး ကျန်တိချိုကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးထားတာပါ”

သူမ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ...

ကျူးဝေဝေမှာ ယုံရမလိုလို ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် ...

သူမက ယုံကြည်ဟန်မပြသေးချေ။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျူးဝေဝေ၊ ကျုပ်ကို လာပြီး အကြောင်း ကြား အကူအညီပေးထားလို့ ကျုပ် အားလုံးစီစဉ်ထားတာပါ”

အနောက်ဘက်အခန်းထဲမှ မှူးခင်းတပ်ဖွဲ့မှူး ကျန်တိချို ကိုယ်တိုင်ထွက်လာပြီး အနီးစီရီအမြင်မှန်ရလာပုံတို့ကို ရှည်ဝေးစွာ ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ...

ကျူးဝေဝေ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးပေးလိုက်ပြီး ...

“လေးစားပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျူးလုဆန်က ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါစင်ဗျာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး တောင်းပန်လိုက်၏။

“သူတို့ဟာ ချိန်တောင်ကြားက မျိုးချစ်မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ရဲ့အား

ထားရတဲ့ ကျူးမောင်နှမပါပဲ။ အနီးစီရီ”

မှူးခင်းအထောက်အတော် ကျန်တိချိုက ကျူးဝေဝေတို့မောင်

နှမကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ဤကဲ့သို့ ဒုစရိုက်သမားများကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ကျူးလု

ဆန်မှာ နှစ်နှင့်ချီ၍ ဓားပြဗိုလ်အဖြစ် ပုံစံပြောင်း၍ လှုပ်ရှားခဲ့ပုံကို

စွင်းပြလိုက်ရာ ...

သူ အံ့သြရလေ၏။

“ဟာ ... မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ။ ခုလို တိုင်းပြည်အတွက် ရက်

ဆွယ်များ ဆင်းရဲအပင်ပန်းခံပြီး လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ကျူးလုဆန်ရဲ့စွဲ

သတ္တိကို ဦးလေးက ချီးကျူးပါတယ်”

သူက ကျူးလုဆန်ကို ချီးကျူးလိုက်၏။

“ကဲ ... ဒါနဲ့ ဒီတံဆိပ်တွေက ဘယ်က ရလာတာလဲ”
သူက ဂျပန်တံဆိပ်များကိုကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ကျူးလုဆန်က ပြုံးပြီး။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်ကပေါ့၊ ဂျပန်တွေဆီက ပြည်မထဲ
ကို သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက် ဝင်လာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတာနဲ့ ကျွန်တော်
တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ငွေဖြူတောင်ကြားကနေ ဆီးပြီး လုပ်ကြံ
လိုက်တယ်”

ကျူးလုဆန် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီလူရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ဦးလေးအန်းရဲ့ အမည်နဲ့ လိပ်စာပဲ
တဲ့စာရွက်ရယ်၊ ဒီစာရွက်တွေရယ်ကို ရရာကနေ ညီမလေးက တိုက်
ဆာရဲ့ သူလျှို့ဝှက်နေရာဝင်ပြီး ဦးကိုဖမ်းဆီးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ”

ကျူးလုဆန်၏ရှင်းပြချက်ကို ကြားရသောအခါ အန်းစိန်မှာ
လွန်စွာ အံ့ဩနေမိသည်။

“ကဲ ... ဟိုလူလာတော့မယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်အခန်းထဲ ဝင်
နေဦးမှ”

ပြောဆိုပြီး မူစင်းထောက်လှမ်းရေးမှူး ကျန်တိချိုမှာ
အနောက်ဘက် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလိုက်လေတော့သည်။

ကျူးမောင်နှမမှာလည်း ကျန်တိချို၏အစီအစဉ်ကြောင့်
ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေလိုက်ကြသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေတော့
သည်။

နေရောင်သည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းထဲသို့
ဖြာကျလာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကင်တိုဓားတိုနှစ်ချောင်းကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်
နှိတ်၍ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည့် လူရွယ်တစ်ဦးကို အန်းစိန်
တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူရွယ်သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှည်ကို သေသပ်ကျနစွာ
ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏မျက်နှာကို အဖြူရောင်ပဝါစဖြင့် စည်းနှောင်ထားသ
ဖြင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုသာ မြင်ရ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အန်းစီရီက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“တိုကုဆာ”

ထိုလူရွယ်က အသံခပ်အက်အက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ ... နေရာလုပ်ပေးကြစမ်း”

အန်းစီရီက တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို သတိပေးစကားပြောလိုက်သည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသော တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်သည် ထိုင်ခုံကို သူ၏အနားသို့ တိုး၍ချပေးလိုက်၏။

သို့သော် ...

ထိုလူရွယ်က ထိုင်ပင်မထိုင်ဘဲ ...

“အချိန်မရှိဘူး၊ ပေးမယ့်သတင်းကို ပြောပါ”

သူလိုချင်သည်ကိုပင် ပြောလိုက်၏။

အန်းစီရီက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုနဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ အထောက်အထား”

“ရှော့ ... ဒီမှာ”

ထိုသူက သူ့အိတ်တွင်းမှ စောစောက ကျူးဝေဝေ ပြောသည့် တံဆိပ်မျိုးနှစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

ထိုလူသည် ချယ်ရီကျွန်းသားအစစ်ဖြစ်၏။

အန်းစီရီသည် မည်သို့လုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ယခု ...

သူတို့မျှော်လင့်ထားသောကိစ္စတစ်ခု ဖြေရှင်းရပေတော့မည်။

သို့သော် ...

အမှန်တကယ် တွေ့ကြုံလာသောအခါ မည်သို့လုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ ... ဘယ်မလဲ၊ ကျုပ်ကိုပေးမယ့် သတင်းစာချွန်”

ထိုလူရွယ်က လက်ဖြန့်၍ တောင်းလိုက်၏။

အန်းစီရီမှာ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားရ၏။

လူရွယ်က စိတ်မရှည်တန်ဖြင့် ...

“အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ”

သူ ထပ်ပြောလိုက်၏။

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အန်းစိရီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်ချ၍ ...

“ကဲ ... ရော့”

အန်းစိရီသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လက်ခါးချက်တံ
ဝုန်းခနဲ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

လူရွယ်က ပို၍လျင်မြန်သည့် ရိုက်ချက်ကို လျှပ်တစ်ပြင်
ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

“ဪ ... ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ -
ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေ သွားရာလမ်းကို သွားချင်လို့လား၊ ရပါတယ်
သွားရပါစေမယ်”

လူရွယ်သည် ပြောဆိုပြီး သူ့ခါးတွင် ချိတ်ထားသော
ကင်တိုဓားတိုနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ့နံဘေးမှ မူခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဝင်ရောက်ငြာဆဲ
ပေး၍ တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ထိုလူ၏သိုင်းပညာ
မှာ အံ့မခန်း ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်လှသည်။

ချယ်ရီထွန်းမှ စာသား (ဒု-ဇာတ်အိမ်) ❖ ၁၆၉

ထို့ကြောင့် ...

တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရ
သူရ၊ ကျဆုံးသူဆုံး ဖြစ်ကုန်လေ၏။

အားလုံးထဲတွင် အန်းစိရီမှာ အဓိက တိုက်ခိုက်နေသူဖြစ်
သည်။

သို့သော် ...

သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်သည်အထိ လူရွယ်ကို ထိထိမိမိ
မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အနောက်ဘက်အခန်းမှ အထောက်တော် ကျန်တိချ ထွက်
လာလေသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ... လက်နက်ချပါ၊ မင်းကို အားလုံးပိုင်းထား
ပြီးပြီ”

ထိုအခါ ...

ကျန်တိချကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ထိုလူသည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်
သွား၏။

မည်မျှအစွမ်း ဘက်သော ဒုစရိုက်သမားဖြစ်စေ၊ ဥပဒေ
ဘက်တော်သားတစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ လက်တွန့်သွား
တတ်၏။

ထိုနည်းမှာပင် ...

နောက်မှလိုက်လာသော ကျူးဝေဝေတို့မောင်နှမနှစ်ဦးကို
မြင်လိုက်သည့်လူရွယ်မှာ ...

“ယား”

ဝမ်းခေါင်သံကြီးနှင့်အတူ အပေါ်သို့ ရိပ်ခနဲ မြောက်တတ်
သွားပြီး လေထဲမှာပင် ဓားတစ်လက်ကို အနီးစီရိထံ ပစ်လွှတ်လိုက်
၏။

အနီးစီရိမှာ ပစ်လိုက်သော ဓားကို ကမန်းကတန်း ရှောင်
နေစဉ်မှာပင် သူ့နောက်သို့ရောက်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်
သည်။

ထို့နောက် ...

နောက်သို့လှည့်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ဘယ်ဘက်လက်
ပြင်သို့ ဓားတစ်ချောင်း စူးဝင်သွားသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

အနီးစီရိသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲ စိုက်ကျသွား၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ထိသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော အနီး
နိုင်နိုင်မှာ ထိုလွှတ်သို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

မည်သူမျှ ကားဆီးချိန် မရလိုက်တော့ပေ။

ဤသည်ကို မြင်လိုက်ရသော ကျူးလုဆန်မှာ တိုက်ပွဲတွင်း
သို့ ပြေးဝင်လာပြီး ...

“အနီးနိုင်နိုင် ... ညီမ နောက် ဆုတ်လိုက်စမ်း”

အော်သံနှင့်အတူ ပြင်းထန်သောတိုက်ကွက်များနှင့် တိုက်ပွဲ
ကြီးတစ်ခုသည် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း ဆူညံစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ...

ကျူးလုဆန်မှာ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ လွင့်ထွက်သွားသည်ကို
ကျူးဝေဝေ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ငေါ”

ပါးစပ်မှသွေးများ အန်ကာ လဲကျသွားသော အစ်ကိုကြီး
ဖြစ်သူကို ကျူးဝေဝေက ပြေးပွေ့လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ဤသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော ထိုလူကို အနီးနှိုင်းနှိုင်း
သည် အငိုက်တွင် လုံဖြင့်ပင့်ထိုးလိုက်လေ၏။

“အင့်”

ထိုလူ၏ဝဲဘက်ရင်အုံ၌ ဒဏ်ရာရသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ကျူးဝေဝေ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ယင်းနောက် ...

ကျူးဝေဝေနှင့်အနီးနှိုင်းနှိုင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ညှပ်လျက်
တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်တို့ဝင်လာရင် မလွယ်ဘူးနော်၊ လက်
နက်ရပါ”

ကျန်တိချိုပြောသော်လည်း လူရွယ်က မမူပါ။

သူသည် ဆက်၍သာ တိုက်မြဲတိုက်နေ၏။

သို့သော် ...

သူ၏တိုက်ကွက်များမှာ တဖြည်းဖြည်း အားပျော့လာ
သည်။

သူသည် အနီးနှိုင်းနှိုင်းနှင့်ကျူးလုဆန်ကို လွယ်ကူစွာ တိုက်
ခိုက်နိုင်လေ၏။

ယခု ...

သူသည် ကျူးဝေဝေ အနီးနှိုင်းနှိုင်းတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရသည်
မှာ လွန်စွာအားပျော့လှ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အနီးနှိုင်းနှိုင်းမှာ လူရွယ်၏လက်ဝါးချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်
သွားလေ၏။

သို့သော် ...

အားပါလှသော ရိုက်ချက်မဟုတ်၍ သိပ်နာကျင်ခြင်း မရှိ
ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ...ကျူးဝေဝေ၏ပဝါစမှာ ထိုလူ၏လက်တွင်
ရစ်ပတ်ကိုင်တွယ်မိကာ ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရ၏။

ပဝါကို မလွတ်ဘဲကိုင်ထားသော ကျူးဝေဝေမှာ အရှိန်နှင့်
ထိုလူ့ဆီသို့ ပါသွားလေရာ လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း ပဝါကို ဆုပ်ကိုင်
ထားသဖြင့် လည်စင်းခံရုံသာ အနေအထားဖြစ်သည်။

ကျူးဝေဝေသည် ဘုရားတ၍ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထား
လိုက်မိ၏။

သို့သော် ...

“ဝိုး”

ဟူသောအသံနှင့် ကျူးဝေဝေ နံဘေးမှဖြတ်သွားသော လေ
တိုးသံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာမှထိခိုက်မှာ
ကျင်ခြင်းမရှိသည်ကို သတိပြုမိ၏။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်၌ လူရွယ်သည် သူ့နံဘေးမှ
ဖြတ်ကာ ဝန်းရံထားသူကို ထိုးဖောက်လျက် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ပြေး
သွားလေ၏။

ကျူးဝေဝေ၏အန္တရာယ်ကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထိတ်နေ
သော ကျန်လူများမှာ ကျန်တိချိမှအစ အားလုံး ယခုမှ အသက်ဝင်
လာပြီး အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လေ၏။

“ဝိုး”

လူရွယ်၏လေချွန်သံနှင့်အတူ ကျူးဝေဝေတို့မောင်နှမ စီး
လာသော မြင်းကြီးမှာ လူရွယ်ထံသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။

မြင်းကြီးအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် လူရွယ်က ခုန်တက်လိုက်
ပြီး မြို့ပြင်သို့ဦးတည်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

“လေးသမားတွေ အသင့်ပြင်၊ ပစ်”

ကျန်တိချိ၏အမိန့်သံအရံအဖွဲ့ လေးသမားငါးဦး ပစ်လိုက်
သော မြားတို့သည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ရှေ့မှ ပြေးနေသော
မြင်းပေါ်မှချယ်ရီကျွန်းသားတမန်တော်၏ကျောပြင်ကို ငါးချောင်းလုံး
စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူသည် တုံ့နေတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး မြင်း၏လည်
ပင်းကိုဖက်၍ ကုပ်ကပ်လိုက်ပါသွား၏။

ချယ်ရီကျွန်းသားတမန်တော်သည် နယ်စပ်တောင်တန်း
များဆီ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသော မြင်းကြီးပေါ်၌ ပါသွားလေတော့
၏။

“ဒီလူ မလွတ်ပါဘူး ကျူးဝေဝေ၊ ကျုပ် စီစဉ်ထားပါတယ်၊
ငွေဖြူတောင်ကြား မရောက်ခင်မိမှာပါ”

ကျန်တိချိ၏စကားကို ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အိမ်ထဲ
မှ ဒက်ရာရနေသော အစ်ကိုဆီသို့ ကျူးဝေဝေသည် အပြေးကလေး

၁၇၆ ❖ မိုးထွက်သူ

ပြန်ဝင်လာလေတော့သည်။

အခန်းထဲဝယ် ကျူးလုဆန်မှာ ကောင်းစွာ သတိရနေပြီ ဖြစ်သည်။

“မိသွားပြီလား ညီမလေး”

ကျူးလုဆန်မှာ ညီမဖြစ်သူအား အားတက်သရော ခေါ်လိုက်၏။

သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မိဖိုကျိန်းသေပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဆိပ်လူးမြား ငါးစင်းလည်း မှန်သွားပါတယ်”

သူမ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျူးလုဆန်မှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“မမ ဖေဖေကို လာကြည့်ပါဦး”

အန်းနိုင်နင်း၏အသံကြောင့် ကျူးဝေဝေသည် အန်းစီရီနီ

ချယ်ရီကျွန်းမှ ထားသား (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၇

အပြေးကလေး ရောက်လာသည်။

“ကျုပ် ... မနေရတော့ပါဘူး၊ ကျန်တိချိုကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ကျုပ်ဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ တိုင်းပြည်ရဲ့သစ္စာကို စောင့်သွားပါတယ်ဆိုတာ”

ယင်းနောက် ...

ပါးစပ်မှသွေးများ ပွက်ခနဲ အန်ချလိုက်သည်။

“သိပ်စကားမပြောပါနဲ့ ဦးလေးအန်း”

ကျူးဝေဝေက တားဆီးသော်လည်း မရပါ။

အန်းစီရီက သူ့အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ပြောပါရစေ ... ကျုပ်အပြစ်တွေ ဝန်ခံသွားပါမယ်၊ မှုခင်း

နှိမ်နင်းရေးတာဝန်ခံ ဂူရယ်ကြူးကိုသတ်တာလည်း ကျုပ်ပါပဲ၊ ကျုပ်ကို လိုက်ပြီးစုံစမ်းနေတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်တာပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးမှူး ကျန်တိချိုလည်း အနားသို့ ရောက်လာကာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် အန်းစီရီကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

၁၇၈ ❖ မိုးထွန်းသူ

“ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ။ တိုင်းပြည်
 ကို သစ္စာဖောက်ရဲ့သမီးဘဝကနေ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ကျဆုံး
 သွားသူရဲ့သမီးဖြစ်သွားတာကို ကျုပ် ဂုဏ်ယူပါတယ်”
 အန်းစိရီ၏စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွားချေပြီ။
 အန်းနိုင်နင်းနိုင်၏ငိုရွက်သံက ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး
 ပျံ့လွင့်ထွက်ပေါ်လာချေ၏။

အခန်း (၂၀)

ပဝါလက်ဆောင်

မြားဒဏ်ရာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်
 ဖြူမြင်းကြီးကိုဖက်ကာ မိမိ၏ကျပန်တပ်များရှိရာ ငွေဖြူတောင်ကြား
 ၏တစ်ဖက်ဆီသို့ အရောက်အားခဲ၍ လိုက်ပါလာသော တိုကုဆာ
 သည် ငွေဖြူတောင်ကြားသို့ ဝင်စပြုလာလေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အနောက်ဘက်မှ မြင်းရွာသံများကြောင့် နောက်သို့ကြည့်
 လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ...

များပြားလှသော မြင်းစီးတပ်သားများကို တွေ့လိုက်ရ
 သောအခါ စိတ်ကိုတင်း၍ မြင်းကြီးကို ဇက်ကုန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

မြင်း၏ပြေးနှုန်းမှာ လေအလျင်ကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှ၏။
 သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်ရှိဝေနေ၏။
 အဆိပ်လူးမြား ငါးစင်း၏အဆိပ်ဒဏ်ကြောင့် သူ၏ခန္ဓာ
 ကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။
 နောက်ဆုံးတွင် ...
 ဆုပ်ကိုင်ထားသော မြင်းဇက်ကြိုးသည် လက်မှလွတ်ထွက်
 သွားလေတော့၏။
 မြင်းဇက်ကြိုးလွတ်သွားသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
 လည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။
 မြင်းကြီးသည် စီးနင်းသူမပါဘဲ ငွေဖြူတောင်ကြားလမ်းသို့
 ပြေးလွှားဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။
 တိုကုဆာသည် မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေလေ၏။
 ဤတောင်ကြားကိုကျော်လျှင် မိမိ၏ဂျပန်တပ်များရှိရာ
 ရောက်မည်ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ...
 သူသည် တောင်ကြားကို မဖြတ်ကျော်နိုင်တော့ပါ။

မကြာမီအချိန်၌ ...
 သူသည် အဆိပ်လူးမြားငါးစင်း၏ဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးလေ
 တော့မည်ဖြစ်၏။
 ထို့အပြင် ...
 သူ၏နောက်သို့ လိုက်လာကြသော မြင်းစီးတပ်ကြီးသည်
 လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ...
 သူ့အဖို့ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါ။
 သို့ဖြစ်၍ ...
 တိုကုဆာသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်
 လေသည်။
 ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်မိသည်နှင့် သူ၏ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပေး
 ဆန်းဆန်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။
 ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ...
 မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေရန်ဖြစ်၏။
 မှန်သည်။

၁၈၂ ❖ စိုးကျော်သူ

သူသည် မည်သည့်အခါမှ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသက်
သေခံမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ပါ။

ယခု ...

သူသည် အဆိပ်လှမြားငါးစင်း ထိမှန်သွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် သေဖို့တံဆိပ်တုံး ခတ်ထားသောလူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေ၏။

ဤကဲ့သို့သောအခြေအနေ၌ မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန်မှ
တစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ သူသည် ခါး၌ချိတ်ထားသော
ကင်ဒီခါးကို အားယူ၍ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ဓားကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ...

သူ အနားကို မြင်းစီးတပ်ကြီးရောက်လာပြီး သူ့အား ဝိုင်း
ရံလိုက်လေ၏။

ချယ်ရီကျွန်းမှ ထားသား (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၃

သူက ဓားမြှောက်ထားသောလက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်နှင့်
ရင်ဝမှသွေးများ ဖြာဆင်းကျလာလေတော့၏။

အဆိပ်တက်မှုဒဏ်နှင့် ဓားဒဏ်ရာနှစ်ရပ်ပေါင်းထားသော
ဝေဒနာကြောင့် တိုကုဆာသည် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ပြင်းစွာ ရှူ
ရှိုက်နေရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

သူ၏အနား လျှောက်လာသော မြင်းစီးတပ်ခေါင်းဆောင်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ခေါင်းဆောင်သည် သူ့အား အံ့အားသင့်သောမျက်လုံးများ
ဖြင့် ဝေးကြည့်နေ၏။

ယခု ...

သူတို့ အသေအလဲလိုက်ဖမ်းရသော ချယ်ရီကျွန်းသားတမန်
တော်ကို မိမြီဖြစ်၏။

သို့သော် ...

ထိုတမန်တော်သည် မကြာမီသေဆုံးရတော့မည်ဖြစ်၏။
သူတို့လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရမည် မဟုတ်ပါ။

၁၈၄ ❖ မိုးထွက်သူ

ချယ်ရီကျွန်းသားတမန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစိန်
ခြင်းဖြင့် သေဆုံးရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းစီးတပ်ခေါင်းဆောင် တို့ကုဆာကို ဝံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။
တို့ကုဆာက ခေါင်းဆောင်ကို အကူအညီတောင်းသော

မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင် ... ခင်ဗျား”

မြင်းစီးတပ်ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ တို့ကုဆာ၊ ပြောပါ ကျွန်ုပ်

ထောင်နေပါတယ်”

ဟု ခွင့်ပေးလိုက်၏။

တို့ကုဆာက ဘာမျှပြန်မပြောပါချေ။

သူ၏တုန်ယင်နေသောလက်အစုံက ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီ

ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ...

အင်္ကျီရင်ဘတ်အတွင်းမှ အဝါရောင်ပဝါစလေးတစ်

တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ချယ်ရီကျွန်းမှ စားသမား (ဒု-စာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၅

တို့ကုဆာသည် သွေးများပေနေသောလက်ဖြင့် ပဝါစလေး
ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ...

အဝါရောင်ပဝါစလေးတွင် အနီရောင်သွေးများ စွန်းထင်း
သွား၏။

တို့ကုဆာသည် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
ရှုလိုက်ရင်း ...

“ဒီ ... ဒီပဝါစလေးကို မနက်ဖြန်ကြာရင် ဆုံဆည်းရာတည်းခို
ခန်းကို ပို့ပေးပါ”

မြင်းစီးဘပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သွေးစွန်းနေသော ပဝါစလေး
ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ...

“ဖိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ့မယ်”

“နောက် ... နောက်ပြီး ... အဲ ... အဲဒီ တည်းခိုခန်းကိုလာ
တဲ့ ကျူးဝေဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်မလာနိုင်
ဘော့ဘူးလို့”

ထို့နောက် ...

၁၈၆ ❖ ပိုးကျော်သူ

တိုကုဆာသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သွေးများ ပွက်ခနဲ အန်
လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

တိုကုဆာ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ငြိမ်ကျသွားလေတော့၏။

မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
လေးပင်စွာ ချလိုက်မိလေတော့၏။

ယနေ့သည် ကျူးဝေဝေနှင့်စစ်ခန်းတို့ ချိန်းထားသည့်နေ့
ဖြစ်၏။

ကျူးဝေဝေသည် သူမထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်များ ငြီး
ဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူမသည် ဆုံဆည်းရာတည်းခိုခန်းသို့ စောစီးစွာထွက်လာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ချယ်ရီထွန်းမှ စာသမား (၃-စာတိုက်) ❖ ၁၈၇

ဆုံဆည်းရာတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ကာနီးလေလေ သူမ၏
ရင်ခနဲသံသည် မြန်လေဖြစ်နေ၏။

သူမ၏ခြေလှမ်းများသည် အလျင်ကထက်ပို၍ သွက်လက်
နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ယနေ့တွင် စစ်ခန်းသည် သူမအား စကားတစ်ခွန်းပြောပေ
လိမ့်မည်။

ထိုစကားသည် ချစ်စကားဖြစ်သည်ကို ကျူးဝေဝေ ကြိုတင်
ထွက်မိထားပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ...

သူမသည် စစ်ခန်းအား စိတ်မဆိုးပေ။

အကြောင်းမှာ ...

သူမကိုယ်တိုင်လည်း စစ်ခန်းကို ချစ်နေမိသည် မဟုတ်ပါ
လော။

မကြာမီမှာပင် ...

စုန်ကျန်းမြို့လယ်တွင်ရှိသော ဆုံဆည်းရာတည်းခိုခန်းရှေ့
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

ကျူးဝေဝေသည် တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး
စားသောက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

စားသောက်ခန်းအတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ထောင့်ကျကျ
စားပွဲပိုင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အချိန်သည် အများကြီး စောနေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

စစ်ခန်းပင် မရောက်သေးချေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူမအနီးသို့ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတော့
သည်။

ဆိုင်လုလင်လေးက သူမအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး ...

“ဒီက အစ်မလေးက ကျူးဝေဝေလား ခင်ဗျာ”

ကျူးဝေဝေသည် ဆိုင်လုလင်က သူမနာမည်ကို ပြောလိုက်
သဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်မိ၏။

သူမက ဆိုင်လုလင်ကို ပြုံးပြပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည် ကျူးဝေဝေပါ”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေကြားလိုက်၏။

သူမ၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆိုင်လုလင်
လေး၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွားတော့သည်။

“ဟာ ... ဒါဆို အတော်ပဲ”

ဆိုင်လုလင်၏စကားကြောင့် သူမသည် ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာအတော်ပဲလဲ”

ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဖွင့်ဖွင့်ချင်း လူတစ်ယောက်
ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီလူက ပြောတယ်၊ ဒီတည်းခိုခန်းကို မိန်းက

လေးတစ်ယောက် ရောက်လာမယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေး
ဆူဆူက ကျူးဝေဝေတဲ့၊ အဲဒီမိန်းကလေးလာရင် ပြောလိုက်ပါတဲ့၊

အဲဒီစစ်ခန်း မလာအားဘူးလို့၊ နောက်ပြီး ... အဲဒီလူက အစ်မကို
အဝဲရောင်ပဝါစလေး ပေးလိုက်ပါလို့ သေချာမှာသွားလို့ပါ”

ထိုအခါ ...

၁၉၀ ❖ ဖိုးထွန်းသူ

ဆိုင်လုလင်လေး၏စကားကြောင့် ကျူးဝေဝေ၏မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ ပြည့်လျှံနေသော မျက်ဝန်းအစုံသည် မှေးမှိန်သွားလေတော့သည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“ဒါနဲ့ သူက ဘာထပ်မှာသွားသေးလဲ”

ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဘာမှမမှာသွားတော့ဘူး၊ သူ မလာအားသေးဘူးလို့ပဲ ပြောတယ်၊ ဒီမှာ ဟိုအစ်ကိုပေးသွားတဲ့ ပဝါစ”

ကျူးဝေဝေက ဆိုင်လုလင်လက်ထဲမှ အဝါရောင် ပဝါစလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဆိုင်လုလင်က ပြုံး၍ လှည့်ထွက်သွား၏။

ကျူးဝေဝေသည် အဝါစင် ပဝါစလေးကို ငိုကြည့်မိသည်။

“ဟင် ... သွေးတွေပါလား”

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားလေသည်။

ချယ်ရီထွန်းမှ ဘာသာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၁

အကြောင်းမှာ ...

အဝါရောင်စလေးတွင် သွေးများ စွန်းထင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အစ်ကိုမိုက်က ဒဏ်ရာမသက်သာဘူး ထင်တယ်၊ အင်း ... ဒါကြောင့်မို့ သူ မလာနိုင်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျူးဝေဝေသည် ပဝါစလေးကို ယုယစွာ ကိုင်တွယ်ရင်း စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်လေး ယှက်သန်းသွားသည်။

“ဟွန်း ... ဒဏ်ရာ မသက်သာတာများ၊ မလာအားသေးဘူး ဘာလေးနည်းလေးနဲ့ လာမှာနေရသေးတယ်၊ ပြန်တွေ့မှ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်မယ်”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ကျူးဝေဝေ၏ရင်ထဲ၌ လန်းသန်းပေါ့ပါးသွားသည်။

၁၉၂ ❖ ဖိုးကျော်သူ

အမှန်တွင် ကျူးဝေဝေ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော စစ်ခန်းသည် ချယ်ရီကျွန်းသား တို့ကုဆာပင် ဖြစ်သည်။

စစ်ခန်းအမည်ခံ တို့ကုဆာသည် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ချယ်ရီကျွန်းသား တမန်တော်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းများကို ကျူးဝေဝေတစ်ယောက် မသိရှိခဲ့ပါချေ။

နောက်ရက်များတွင် သူမထံသို့ စစ်ခန်းရောက်လာလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်တကြီးစွာ စောင့်စားနေမိသည်။

အကယ်၍သာ သူမချစ်သော စစ်ခန်းသည် ငွေဖြူတောင်ကြားတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည့် ချယ်ရီကျွန်းသား တမန်တော်မှန်း သိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ...

ဖိုးကျော်သူ

